

28

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

STELIAN SÂRBU

Noaptea focurilor

EDITURA MILITARĂ

Stelian Sârbu
Noaptea focurilor

1

Ceasul deșteptător țipă ascuțit, dintr-o dată, și parcă toată camera începu să vibreze. Maiorul Mihai Dragu tresări și, buimac de somn, întinse mâna spre noptieră. Dădu peste ceas, voi să-l apuce, dar îi alunecă dintre degete și se răsturnă. Înghițindu-și ultimele sunete, deșteptătorul se potoli. Se lăsă liniștea. Mihai se ridică ușor. Ochii i se obișnuiră repede cu noaptea din cameră; distingea vag contururile mobilelor și jocul domol al crengilor plopului din fața ferestrelor... Închise pleoapele. Îi era somn, așa cum nu-i fusese niciodată. Încerca, totuși, să se smulgă din moleșeală. Deschise din nou ochii și întunericul i se păru brăzdat de o puzderie de steluțe luminoase. Apoi steluțele se topiră una câte una și iar văzu crengile plopului. Aruncă de pe el pledul și aprinse lumina. Crengile plopului fugiră din fața ferestrelor și nu mai văzu afară decât întuneric, de parcă cineva ar fi lipit un paravan negru pe geamuri. Ridică deșteptătorul de pe noptieră. Era patru dimineața. Avu impresia că ceasul o luase razna și timpul rămăsese undeva departe.

Se culcase târziu și adormise greu. Colonelul Arghir

îi dăduse de înțeles că de el, Mihai, depindea totul, sau aproape totul, și că era o ocazie unică să descâlcească firele.

...Acțiunea începuse în primăvară, și acum era toamnă, septembrie.

Ieși pe balcon; răcoarea se prelinse pe lângă el și se furișă în cameră. Înfiorat, se zgribuli și își strânse pijamaua la piept. Peste oraș pluteau zgomote nedefinite.

Somnul fugise departe de el, răcoarea sfârșitului de noapte îi plăcea. Auzi sunând telefonul. Intră în cameră și ridică receptorul. „Alo!... Alo!"... Nu-i răspunse nimeni I se păru că deslușește respirația cuiva la celălalt capăt al firului. „Alo!... Alo!" Un declic, semn că acel cineva, închisese. Mai rămase câteva momente cu receptorul în mână, apoi îl puse în furcă. „Fusese o greșeală, sau...?" Telefonul sună din nou. Mihai îl privi un timp, lăsându-l să mai sune, apoi ridică receptorul. Auzi vocea puțin repezită a căpitanului Vâlsan:

— ...În zece minute sunt la dumneavoastră...

— Un moment, îl reținu Mihai, tu m-ai sunat înainte?

— Nu, nu v-am sunat... Dar de ce mă întrebați? Vâlsan era mirat și, parcă, alarmat. Cel puțin așa i se păru lui Mihai.

— Am să-ți spun eu.

...În timp ce se îmbrăca, o frântură de întrebare îl

sâcâia: „Fusese o greșeală, sau...?” Dacă nu fusese o greșeală, însemna că totul era ratat, că zilele și nopțile atâtor luni cu ipotezele și alergătura lor se irosiseră și acțiunea trebuia luată de la început. Se scutură de aceste gânduri pesimiste ca de o povară și își spuse că nervii au cam început să-l lase.

...Vâlsan îi deschise portiera „Daciei” și Mihai se strecură înăuntru lângă căpitan.

— În pantofi, la pescuit?! se miră Vâlsan. Nu prea merge, tovarășe maior... Dar nu face nimic; am o pereche de cizme de cauciuc și pentru dumneavoastră... Ce număr purtați?

— Patruzeci și doi!

— Cizmele sunt cam mari, dar merge...

Mihai bombăni ceva, Vâlsan nu înțelese ce, dar nu întrebă. Porni motorul și, în timp ce demara, Mihai se răsuci puțin spre el.

— Încotro?... Tot spre Petreasca?

Vâlsan surise. Mihai nu-i văzu surâsul îngăduitor și puțin ironic.

— Piteasca, tovarășe maior, Piteasca trei...

Motorul bâzâia uniform, automobilul aluneca încet prin orașul liniștit încă în dimineața duminicii de septembrie...

— De ce n-o iei pe Pantelimon?

— Nu se poate, tovarășe maior, avem sens interzis acum. Se construiește... Se vede că n-ați mai fost demult pe-acolo.

— Nu, n-am mai fost, recunoscu Mihai și lui Vâlsan i se păru că deslușește ceva ciudat în acest „nu” al maiorului. „Cine știe la ce se gândește!”...

— Numai să nu se fi răzgândit omul nostru și să nu-l găsim la Piteasca, se îngrijoră, într-un târziu Vâlsan.

— Nu cred. Precis era vorba de Piteasca... Piteasca trei, preciză Mihai. Acolo are întâlnire cu acel domn necunoscut după care alergăm de luni de zile... Ard de nerăbdare să-l văd la față.

Mihai vorbise uniform, ca și cum ar fi citat o frază banală dintr-un ziar, și Vâlsan se cam îndoi de nerăbdarea maiorului. Altceva părea că-l preocupă, și făcea eforturi să fie el, cel obișnuit, de totdeauna. Vâlsan îl înțelegea, dar nu voia să-l întrebe direct despre ce este vorba. Dacă Mihai nu-i spunea, însemna că avea motivele lui.

— Totuși, se îndoi Vâlsan, să nu ne tragă clapa.

— Dacă și-a schimbat intențiile, vom fi anunțați, îl liniști Mihai și Vâlsan apăsă mai tare pe accelerator. „Dacia” alerga, ușoară, pe străzile luminate ale orașului, lăsând în urmă casele cu ferestrele somnoroase învăluite în întuneric și tăcere.

...La ieșirea din oraș, un pescar cu rucsac în spate și cu o husă cu undițe pe umăr făcea semne disperate. Vâlsan opri și pescarul se apropie.

— Sus, flăcău! îi spuse Mihai și pescarul se strecură pe bancheta din spate... Să nu-mi scoți ochii cu drăciile astea, mai spuse Mihai în timp ce pescarul căuta să găsească un loc potrivit undițelor înfășurate în husă.

— Gata, spuse pescarul.

Vâlsan demară.

— Cum e? întrebă Mihai curios.

Pescarul lăsă să treacă un timp, ca și cum n-ar fi auzit întrebarea, apoi răspunse puțin tărăgănat:

— A trecut acum vreo cinci minute, tovarășe maior.

— Sigur?

— Sigur... Dacă mergem mai tare, îl prindem din urmă. Cu „Mobra[1]" lui nu cred să fi ajuns prea departe.

— Cinci minute, ai spus? Atunci las-o mai încet, Vâlsane; hotărî Mihai, apoi se întoarse spre tânărul pescar: Știu că-ți arde buza după o țigară. Fumează, flăcău...

...„Dacia" aluneca încet, trepidând ușor pe porțiunile de asfalt denivelate. Tânărul pescar ațipise, Vâlsan

---

[1] Mobra a fost o marcă românească de motociclete, fabricate începând din anul 1971. Motorul era produs la întreprinderea Metrom din Brașov, apoi asamblarea se făcea la Uzina Mecanică Tohan. Modelele fabricate au fost: 50, 50 Super, Hoinar și mopedul Mini.

conducea lejer, Mihai se mai gândea încă la telefonul acela și fel de fel de gânduri îl hărțuiau. Temerea vagă de la început se transforma într-o presimțire plină de neliniște; atuurile pe care le avea deveneau, rând pe rând, nefolositoare. „Nervii, nervii sunt de vină”, încerca el să-și găsească o justificare. La urma urmei, poate, telefonul acela era, într-adevăr, o greșeală.”

— V-ați luat apă? îl auzi pe Vâlsan întrebându-l.

— Nu!

— Tot eu, spuse Vâlsan. Tonul nu era de reproș ci, mai degrabă, o încercare de a risipi tăcerea cu o glumă.

Intrară în Brănești și o luară la stânga, pe lângă restaurant, pe un drum plin de hârtoape. „Dacia” începu să danseze. În lumina farurilor, trâmbe de praf se ridicau învăluind mașina, care icnea parcă și ea, odată cu tânărul pescar ce se trezise din somn. Opriră la marginea satului Piteasca, sus, pe un loc neted, de unde se putea vedea lacul. După ce Mihai își încălță cizmele de cauciuc, Vâlsan scoase din portbagaj o husă cu unelte de pescuit.

— Sunt ale dumneavoastră, spuse Vâlsan, gata pregătite toate. Aveți trestii din patru bucăți și două lansete. În sacoșă sunt momeli: râme, viermuși și mămăligă... încercați la rimă în larg, după caras. Sau la mămăligă, poate pică vreun mustăcios.

— Ce-i ăla? făcu Mihai.

— Adică, vreun crap, preciză Vâlsan. La viermuși, la mal, dați după săbioară... Eu cred că...

— Nu mă interesează ce crezi, îl întrerupse Mihai puțin nervos, mai bine vezi să nu-l scăpăm pe Merbian...

— Sunt specialist la răpitori, se înfoie Vâlsan. Nicio grijă cu șalăul ăsta; nu-mi scapă de-o fi să-l plimb prin toate bălțile din lume. Tot în juvelnic ajunge până la urmă. De fapt, eu voiam să vă spun ceva, când m-ați întrerupt... Să vă dau un sfat, dacă-mi permiteți... Să fiți atenți să nu încurcați lansetele celor din jurul dumneavoastră. Oamenii silit sensibili pe baltă. Dacă iese cu tărăboi, eu, unul, nu mă bag, de data asta, deși subordonatul trebuie să-și apere comandantul...

— Du-te naibii, îi răspunse Mihai, stăpânindu-se să nu râdă... La pescuit, flăcăi!

Vâlsan reușise să-i schimbe gândurile care îl măcinau de când primise telefonul acela ciudat.

2

Se lumina de ziuă. Peste baltă pluteau umbre ușoare, apa clipea mărunt.

Pe Merbian îl zări pe malul lacului, cu „Mobra” trasă până aproape de buza apei, foindu-se, cuprins de nerăbdarea pescarului care vrea să-și vadă cât mai repede uneltele lansate la apă. În stânga și-n dreapta lui

Merbian, mogâldețe ghemuite pe scaune pitice așteptau primele mușcături ale peștilor. Pentru unii, pescuitul începuse devreme, poate chiar la lumina stelelor. „Ăștia-s nebuni” gândi Mihai și, șoptit, către cei doi:

— Voi așezați-vă pe lângă el. Eu mă duc pe malul celălalt, între stufuri... Știți ce aveți de făcut.

Se despărți de Vâlsan și Matei, cu husa pe umăr, ca un pescar ce-și are locul său și se grăbește să nu-l găsească ocupat.

Când ajunse lângă peticul acela de luminiș dintre stufuri, soarele se ridicase peste orizont, pulsând în culori ce-și schimbau necontenit nuanța, multiplicându-se la nesfârșit în apa lacului. Și Mihai avu impresia că apa începe să ardă. „Poate că nu sunt chiar nebuni pescarii ăștia”, își spuse el, uitând, pentru o clipă, de Merbian și de tot. Cerul se albăstrea treptat, era răcoare și liniște, apa vălurea. De undeva țâșni sunetul puternic al unui tranzistor. Mihai tresări, cu auzul rănit, și i se păru că sunetul acela murdărea liniștea dimineții de toamnă. De pe malul celălalt cineva strigă mânios, și strigătul umplu balta:

— Închide-l, mă, dracului!

Și „tranzistorul” amuți cu melodia retezată.

Mihai își montă undițele, agăță momeala în cârlige și, cu mișcări nedibace, reuși să le arunce totuși. Ridică și lansetele, le cântări în palmă, dar deocamdată renunță.

Își desfăcu scăunașul pliant și se așeză în așteptare ca orice pescar. Pe malul celălalt îl văzu pe Merbian, sau mai bine zis ghici ca era el, după „Mobra" neagră din spatele său. În dreapta lui Merbian se așezase Vâlsan, iar în stânga, ceva mai departe, Matei mânuia cu îndemânare lansetele. Mihai scoase din buzunar niște ochelari cu lentile suprapuse și-i puse la ochi. Acum, malul de vizavi i se părea la o depărtare de numai câteva lungimi de braț, iar plutele undițelor sale aproape de tot, să le atingă cu mâna.

...Timpul se scurgea încet, soarele începuse să pripească, apa lucea ca și cum cineva ar fi turnat argint topit în ea. O mulinetă începu să cârâie și toate capetele se întoarseră în direcția de unde venea zgomotul acela atât de cunoscut pescarilor. Un bărbat se ridicase de pe scăunel și învârtea încet. Vârful elastic al lansetei se curbase. Cârâitul deveni din ce în ce mai domol până ce încetă cu totul. Pescarul se aplecase pe marginea lacului cu minciogul în mână.

— Caras? întrebă cineva.

— Caras, răspunse pescarul.

— La ce?

— La cocoloș de mămăligă...

Și peste baltă se întinse din nou liniștea, căldura și așteptarea. Mihai aștepta și el. Îl aștepta pe misteriosul

individid care trebuia să vină la întâlnirea cu Merbian. Poate că și venise, poate se afla printre pescari și pândea momentul potrivit pentru a lua de la Merbian acel *ceva* despre care Mihai nu știa deocamdată, cam ce ar putea fi. Merbian îl cunoștea oare pe individul misterios?

Cârâi din nou o midinetă și Mihai îl văzu pe Vâlsan în picioare, cu lanseta în mână. Merbian nu întoarse capul. Stătea gheboșat pe scăunel, cu privirile lipite de vârfurile lansetelor, într-o așteptare pătimașă, și fuma. Părul alb și des, puțin ciufulit, și ochelarii cu multe dioptrii îi dădeau acestui om masiv un aer de pensionar nărăvit în ale pescuitului. De altfel, Merbian mai avea un singur an până la pensie. Îi plăcea pescuitul; poate de aceea misteriosul individ îi dăduse întâlnire aici, și nu în altă parte, pentru ca totul să pară firesc, să nu dea de bănuit nimănui. Totuși, această prudență i se părea exagerată lui Mihai. O accepta numai în ideea că necunoscutul simțise ceva, bănuia că Merbian fusese reperat. Dar, în cazul acesta, apariția sa nu era, totuși, o imprudență? Și imprudența aceasta o explica Mihai, dar numai în cazul în care acel *ceva*, pe care Merbian urma să-l transmită necunoscutului, era extrem de important, un lucru pentru care merita să riști.

Din când în când, Mihai își arunca ochii la plutele undițelor. Îl urmărea pe Merbian și pe toți cei ce treceau prin dreptul său. I se făcu sete. Întinse mâna spre sacoșă

și scoase sticla cu apă. Deși călduță, apa îi potoli setea, și mulțumi în gând prevăzătorului Vâlsan. O plută tresări, apoi se scufundă brusc. Mihai smuci trestia și o ridică. La capătul firului vibra o săbioară argintie. În clipa când simți peștele încercând puterea firului, avu o senzație pe care nu o mai avusese niciodată; ceva ce aducea a satisfacție și curiozitate, în același timp. Desprinse peștișorul din cârlig, simțind în podul palmei zbaterea disperată, vru să-i dea drumul în apă, dar ceva mai puternic decât el îl hotărî să-l pună în juvelnic.

Pe malul celălalt Merbian sta nemișcat, la pândă. Privi la ceas, așa ca în treacăt, și Mihai îl văzu că se apleacă spre o cutie metalică de unde scoase ceva pătrat și turtit, un fel de plăcuță cât jumătatea unei cutii de chibrituri. Începu s-o învârtă între degete, distrat, o puse pe genunchi și întinse mâna spre lansetă. Apoi, apucă din nou plăcuța aceea de culoare roșie și, cu un gest firesc, o așeză undeva pe pământ, puțin spre spatele scaunului. Plăcuța roșie se odihnea acolo, aproape de celelalte cutii și scule, iar Merbian, cu capul sprijinit în palme, pufăia calm și nepăsător.

Trecuse de ora prânzului, soarele alunecase într-o parte și lumina pieziș. Pescarii începuseră să-și piardă răbdarea. Se ridicau de pe scăunele, dezmorțindu-se, se învârteau pe loc, unii se duceau după apă proaspătă la fântâna din marginea satului, iar alții își strângeau

sculele și părăseau balta. Prin spatele lui Merbian treceau pescarii unul după altul, cu mersul egal, fără grabă. Mihai îi observa cum se perindă, dar niciunul nu se oprea în dreptul lui Merbian. Își aminti de telefonul acela ciudat, și se întrebă pentru a zecea oară dacă era vreo legătură între el și espectativa necunoscutului care-i dăduse întâlnire lui Merbian. Deodată, atenția îi fu atrasă de un pescar îmbrăcat într-o salopetă, cu cizme de cauciuc în picioare, care, trecând prin spatele lui Merbian, se oprise câteva clipe ca și cum s-ar fi împiedicat și făcuse un pas în afara potecii. Când revenise pe potecă, plăcuța roșie dispăruse. Mihai se ridică, apucă una din lansete și agitând-o puțin, aruncă. Firul se desfășură și plumbul de la capăt plescăi departe în apă.

În timp ce se așeza pe scăunel, îl văzu pe Vâlsan scoțând una din undițe din apă și cercetându-i cârligul, iar pe Matei zvâcnind de mânerul unei lansete. Mihai pricepu că cei doi l-au înțeles și răsuflă ușurat. Când omul cu salopeta albastră începu să urce spre șosea, Mihai se îngrijoră. Nici Vâlsan, nici Matei nu se urneau de la locurile lor. Îl urmări cu privirea până ce omul cu salopetă dispăru înghițit de un pâlc de copaci. Vâlsan și Matei își vedeau liniștiți de pescuit ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și omul acela nu i-ar fi interesat. Mihai își umezi buzele, puțin nervos, gândindu-se la

consecințele dispariției omului cu salopetă. „Ce fac băieții ăștia?” Apucă cea de-a doua lansetă și o aruncă înverșunat. Se auzi un pocnet; firul se rupse și plumbul zbură undeva, în mijlocul bălții. Vâlsan și Matei își săltară undițele din apă și le aruncară din nou. „Dacă m-au priceput, de ce nu se urnesc de la locurile lor?” se întrebă contrariat Mihai.

Merbian ședea pe scăunelul lui, liniștit, nemișcat, cu ochii pe vârfurile lansetelor. Plăcuța dispăruse odată cu trecerea omului cu salopetă prin dreptul său. Cum o luase oare? De aplecat nu se aplecase și nici cu Merbian nu schimbase vreo vorbă. Plăcuta nu mai era, și omul cu salopetă dispăruse și el. Mihai cercetă atent malul. Undeva, în stânga lui Vâlsan, observă lansete și undițe fără stăpân. Își aminti că acolo pescuise omul cu salopetă. Probabil că Vâlsan și Matei știau și ei, de aceea erau liniștiți. Se putea însă ca necunoscutul să-și abandoneze sculele de pescuit și să dispară. Pe Mihai îl scormonea neliniștea. Se gândi să-și strângă sculele și s-o pornească în goană după el. Renunță. N-ar fi rezolvat nimic. Până ce-ar fi ocolit lacul, până ce... Dacă necunoscutul avusese de gând să dispară, acum se găsea departe. Îl văzu coborând panta spre lac, îndreptându-se spre locul său și începu să se liniștească. „Nervii, nervii au început să mă lase...” Cum dispăruse însă plăcuța, care poate avea acel *ceva* necunoscut?

Urmări mersul rar al omului în salopetă, cizmele înalte de cauciuc și ghici: probabil, cizmele aveau un magnet puternic cu care plăcuța fusese luată. Dar Merbian știa oare cine o luase? Omul în salopetă se așezase pe scăunel și își aprinsese o țigară. Era și satisfacție, și ușurare în felul în care sorbea fumul de tutun, în gesturile măsurate cu care începuse să mânuiască undițele. Necunoscutul devenise, de-acum, cunoscut și firul începuse să se descâlcească. Dar până să se desfășoare tot avea să mai treacă timp...

Pluta tresări și Mihai trase. Captura era ceva mai mare, se zbătea să scape din ascuțișul cârligului, dar lui nu-i mai ardea de pescuit. Privea spre omul în salopetă și se gândea că mai văzuse undeva figura aceea prelungă, cu bărbia ascuțită și părul castaniu. Își aminti de o fotografie peste care dăduse cercetând un dosar mai vechi și de un semn de întrebare din dreptul ei. Poate se înșela, poate...

Începu să bată vântul. Stuful foșni ușor. Mihai se apucă să-și strângă undițele. Și se auzi cârâitul unei mulinete. Vâlsan, în picioare, învârtea adunând firul din adâncul apei.

3

Pescarul în salopetă își săltase rucsacul la spinare și

urca panta ce dădea în șoseaua pietruită. Mihai porni pe urma lui, în timp ce Matei își strângea grăbit sculele. Numai Vâlsan rămase liniștit pe baltă, ca pescarul ce speră încă să-i mai cadă ceva. Și alți pescari, cu snopul de undițe sub braț, urcau încet, aprinzându-și țigările din mers. Mihai grăbi pasul apropiindu-se de pescarul cu salopetă, care se lipise de un grup ce comenta isprăvile de peste zi. Până la stația de autobuz era un drum de vreo patru kilometri, prăfos din cauza ultimei săptămâni fără ploaie. După doi kilometri drumul despica pădurea și șerpuia printre verdeață, umbră și răcoare. Pescarul în salopetă era volubil și, se pare, un cunoscător în meserie. Intrase în vorbă firesc, dădea sfaturi pe care nu i le cerea nimeni, comenta cu entuziasmul microbistului pentru care pescuitul înseamnă aproape totul.

Drumul prin pădure era plăcut, deși se lăsase răcoare. Dintr-o dată, lumina se umbrea și devenea grea, consistentă. Plopii înalți, cu vârfurile subțiri ca niște turle de catedrale gotice, păreau încremeniți într-o toropeală albă; păsările se chemau dinspre cerul nemișcat, peste care alunecau depărtările de mătase ale amurgului, glasurile lor parcă veneau de sus, din miezul pădurii, și de jos, din frunzele toamnei. Toți vorbeau mai încet și mai puțin și începeau să simtă oboseala strânsă peste zi. Și, câteodată, era liniște, o

liniște picurată din umbrele tot mai groase ce se încurcau în coroanele copacilor. Liniștea dintotdeauna a pădurii îl făcu pe Mihai să se oprească puțin, dar se dezmetici și intră în grup.

Ieșiră de sub umbra pădurii. Până la stație nu mai erau decât vreo sută de metri. Și oamenii deveniră, deodată, grăbiți. Aproape alergau să prindă un loc în autobuzul cărămiziu care tocmai sosea învăluit în nori de praf, scrâșnind din frâne. Ușile fură luate cu asalt, amabilitățile lăsate undeva, în urmă, și oamenii uitară că, timp de o oră, fuseseră tovarăși de drum și de discuții.

Pescarul în salopetă rămase undeva mai în urmă și, când autobuzul porni cu ciucure de oameni pe scări, oftă fals și își aprinse o țigară. După ce isprăvi de fumat, ieși la șosea, unde stătu puțin în cumpănă, nehotărât, încotro s-o apuce.

Mihai rămăsese și el ascuns după un chioșc cu răcoritoare. Puțin mai încolo, zări „Dacia" albă parcată lângă alte mașini și, lângă ea, locotenentul Matei, care îl văzuse și el pe maior. Matei nu mai semăna deloc cu pescarul acela pe care-l culeseseră la ieșirea din București. Se schimbase de haine în mașină și acum arăta cu totul altfel.

Pescarul în salopetă mergea fără grabă, cu rucsacul spânzurat de un umăr, ca un lucru inutil de care abia

aștepta să scape. Lipăia cu cizmele mari pe asfalt, uitându-se din când în când la ceas. Mihai se apropie de Matei și făcu un semn discret spre omul care părea că are de gând să ajungă pe jos la București. Dar necunoscutul se oprise lângă o piatră kilometrică și se așezase pe ea ștergându-și fruntea cu o batistă imensă. Pusese rucsacul lângă el și își aprinsese o nouă țigară din care trăgea absent. Prin fața lui treceau mașini vâjâind, împroșcându-l cu miros de gaze arse și praf subțire.

Când apăru un „Fiat" albastru, omul se ridică și întinse brațul. „Fiat"-ul opri și omul intră înăuntru. Totul se petrecu repede și Mihai își dădu seama că întâlnirea nu fusese întâmplătoare...

— După el. Matei!

Matei apăsă pe accelerator. „Fiat"-ul se zărea înaintea lor ca o pată întunecată. Îi depăși o „Volgă" gri și Matei se aplecă peste volan.

— Lasă, așa e mai bine, spuse Mihai. Numai să nu-l scapi. Matei se întoarse spre maior și zâmbi cu înțeles, adică: „Se poate, tocmai eu să fac una ca asta?"

„Lucrurile încep să se lege, se gândi Mihai. Și încă mult mai bine decât m-aș fi așteptat..." își aminti de căpitanul Vâlsan, care fusese obligat să rămână pe baltă lângă Merbian. Râse încetișor și Matei îl privi o clipă mirat. „Ce i-o fi venit maiorului să râdă?"

— Ați spus ceva, tovarășe maior?

— Nu, nimic. Mă gândeam numai dacă se poate pescui cu undița și noaptea.

— Câteodată, da, tovarășe maior... Depinde... Dar asta e puțină sminteală, zău așa...

Întunericul se lipise de șosea, aluneca pe lângă geamurile „Daciei” și Matei aprinse farurile.

„Fiatul” intră în oraș și, nu după mult timp, opri pe strada Batiștei, lângă „Intercontinental”. Una din portierele de la spate se deschise și pescarul coborî. Mihai rămase stupefiat. Pescarul era îmbrăcat într-un impecabil costum de culoare închisă, cu cămașă albă și cravată.

— Coboară, Matei, și după el! De „Fiat” mă ocup eu. Matei coborî și o luă pe urmele necunoscutului, în timp ce Mihai se așeză la volan cu ochii la „Fiatul” din fața sa, care încă nu pornise.

4

Lumina începuse să pălească și deasupra lacului cerul deveni cenușiu. Vâlsan blestema în gând pe Merbian care, se părea, avea de gând să-și petreacă noaptea aici, pe marginea apei. Nu erau singuri. Din loc în loc, pescari nărăviți întârziau într-o încăpățânare absurdă, sperând că norocul cel mare putea să vină din clipă în

clipă. Merbian se ridicase de pe scăunel și tropăia mărunt. Începuse să-l prindă frigul. Vâlsan nu mai înțelegea nimic. De ce nu pleca? Doar predase necunoscutului ceea ce adusese cu sine. Patimă pentru pescuit?... Ori, poate, mai era și altceva? Îl văzu cum se caută prin buzunare, apoi cum stă nehotărât, ca în fața unei dileme. Și, când Merbian își părăsi sculele și se îndreptă spre el, Vâlsan respiră adânc să-și potolească bătăile inimii. Merbian ajunse în dreptul său și, fără nicio introducere, îi ceru o țigară.

— Am dat gata două pachete, se justifică el în timp ce Vâlsan îi întindea pachetul. Vâlsan se căută de chibrit, dar Merbian i-o luă înainte. Scăpără bricheta și întinse flacăra spre Vâlsan.

— Vă mulțumesc, tocmai am fumat. Am gura uscată ca o iască.

Merbian își aprinse țigara, trase câteva fumuri și rămase locului.

— Ați luat ceva?

— Trei carași... și ăia cu mare chin, îi explică Vâlsan N-a prea mers azi... Mă gândeam că acum pe seară pică ceva... Dar balta e... moartă... Am pierdut vremea... Dumneavoastră ce-ați făcut?...

— Numai două bucăți. Mai stați?

— Nu știu ce să fac, răspunse Vâlsan nehotărât... Autobuzul de cinci jumătate s-a dus...

— Dacă vreți, vă duc cu „Mobra” mea, se oferi amabil Merbian și Vâlsan rămase uimit de această propunere. Omul din fața lui simțise ceva și încerca să braveze, sau...

— Să nu vă stânjenesc, se feri el să accepte dintr-o dată.

— Ei, na, făcu Merbian jovial, doar nu vă duc în spinare... Eu încep să strâng... Dacă vă hotărâri...

— Mai e vorbă?!? spuse Vâlsan. Nu știu cum să vă mulțumesc...

Merbian se îndreptă spre locul său și Vâlsan începu să-și strângă sculele pescărești. Situația i se părea amuzantă. „Dacă Merbian ar ști... Poate știe, și tocmai de-aia. Dar n-are cum”, se liniști Vâlsan înghesuind în rucsac mulinetele desprinse de pe lansete.

*

Pe drumul prost de țară „Mobra” sălta ca un cal nărăvaș, zdruncinându-i zdravăn. Merbian părea că suferă cel mai mult, pentru că, ajunși la șoseaua asfaltată, opri și coborî clătinându-se și scuipând praful ce-i scârțâia între dinți.

— M-a dat gata păcătosul ăsta de drum. Parcă aș fi mers o sută de kilometri, așa sunt de zdrobit... Să ne odihnim puțin.

Merbian se îndreptă de spate și-i mai ceru o țigară lui Vâlsan. Se opriseră în fața restaurantului, de unde

venea miros de mititei și glasuri de oameni petrecăreți.

— Aș bea o bere, dar cu drăcia asta nu se poate, se văicări Merbian lovind înciudat cu palma șaua „Mobrei”... Dumneata, dacă vrei, n-am nimic împotrivă. Eu am să iau un sirop.

Îl apucă pe Vâlsan de braț trăgându-l spre restaurant cu dezinvoltura omului ce-și conduce un prieten. Intrară. Fum, hărmălaie, miros de friptură și de alcool dospit, înghesuială. Își făcură loc la o masă și, după o așteptare ce părea ca nu mai are sfârșit, fură serviți. Berea i se păru lui Vâlsan călduță și acră, dar când Merbian îl întrebă cum este, răspunse că nu-i tocmai rea, că merge. Merbian se purta degajat cu noua sa cunoștință ba, după cum remarcă Vâlsan, puțin cam prea familiar. Începuse să-l tutuiască și să i se confeseze.

— Mai am un an și ies la pensie. Cred că o să mă satur de pescuit... Bine de mine că n-are cine să-mi bată capul. Dacă aș fi fost însurat, să te ții cicăleală... Deși, uneori, deveni duios dintr-o dată Merbian, mă simt singur. Mai ales iarna, când nu prea am ce face... Dat tu – scuză-mă că-ți zic așa, dar ai putea să-mi fii copil – ești însurat?

„Asta-i bună, gândi Vâlsan, iată-mă acum prieten la toartă cu Merbian. Ba, trebuie să-mi fac și biografia... Fie”, și răspunse:

— Sunt însurat, am și o fetiță de școală. Este în clasa a doua...

— Să știi de la mine, tovarășe... cum vă spune?

Lui Vâlsan îi trecu prin minte o idee de care se sperie și el. Dar, într-o fracțiune de secundă, se hotărî. Sorbi din paharul cu bere, își șterse buzele umede și răspunse:

— Vâlsan, căpitanul Vâlsan!

Merbian nu tresări și nici nu se fâstâci, așa cum s-ar fi așteptat Vâlsan. Continuă firesc fraza începută:

— ...tovarășe căpitan Vâlsan, însurătoarea de tânăr este ca mâncarea de dimineață... Da, da, chiar așa, insistă Merbian ca și cum Vâlsan nu ar fi fost de aceeași părere. Când treci peste o anumită vârstă, lucrurile se schimbă. Devii mai pretențios, începi să faci calcule... avantaje, dezavantaje. Ce mai, entuziasmul a rămas undeva în urmă... Ai impresia că dacă te însori, tu și numai tu ești cel păcălit, că femeia care te-a luat o face din interes, numai ca să se mărite...

— Depinde, spuse Vâlsan în doi peri, cu gândul în altă parte.

— Bineînțeles, îl aprobă Merbian gustând din siropul dulceag care se trezise. Aici ai dreptate, tovarășe Bârsan.

— Vâlsan, îl corectă râzând căpitanul.

— Vârsta, memoria, se scuză Merbian... Și-apoi și hărmălaia asta... Pe mine mă cheamă Merbian, Marius Merbian, spuse el, parcă fără nicio legătură. Om al cifrelor, contabil și, cam atât... Dar mai am numai un an, șopti cu satisfacție. Ce spui, mergem? și dădu pe gât

restul de sirop.

Părea satisfăcut și liniștit. „Am făcut bine, își spuse Vâlsan. Dacă avea vreo bănuială, acum i-am spulberat-o... Numai maiorul?!?!... Cred că și el ar fi procedat ca mine.”

Înainte de a porni spre București, Merbian îi spuse jovial:

— Dacă vrei să mai mergi la pescuit, te pot duce cu... târlia mea. În doi, timpul trece mai repede... Să-ți dau numărul de telefon și adresa. Scoase din buzunar o carte de vizită și i-o întinse căpitanului, care o luă puțin descumpănit. Sunt sigur că o să mă suni... Pescuitul ăsta-i o boală fără leac.

5

„Fiatul” albastru traversă orașul, trecu în viteză de luminile aeroportului Otopeni și o ținu întins spre Ploiești. În urma lui, Mihai atent să nu-l piardă. La ieșirea din Otopeni, în lumina farurilor apăru o femeie care făcea semne cu mâna și „Fiatul” opri. Femeia se urcă. Mihai chiar nu mai pricepu nimic. Oare și femeia era amestecată în această... afacere? Altfel nu-și putea explica de ce șoferul „Fiatului”, care se grăbea, pierduse timp oprindu-se și luând-o în mașină. Un om grăbit nu ia pasageri ocazionali. Nedumerirea lui Mihai spori

când, la mar ginea Ploieștiului, acolo unde șoseaua se bifurcă, „Fiatul” opri, o lăsă pe femeie și coti la stânga pe șoseaua de centură ce ocolește orașul și duce spre Câmpina.

Pe șosea dansau lumini, se încrucișau în semnale nervoase, măturând întunericul.

...Comarnic, Sinaia, Poiana Țapului, Predeal... Pe Valea Timișului, „Fiatul” reduse mult viteza. Începuse să bureze, asfaltul se acoperise cu o peliculă înșelătoare de apă, curbele erau dese și periculoase. Ploua mărunt, ștergătoarele netezeau parbrizul cu o mișcare continuă, monotonă. Sus, pe munți, scăpărară câteva fulgere și bubuitul sosi înfundat, purtat pe brațe de ecou. Pe Mihai îl prinse oboseala; pleoapele i se zbăteau neputincioase și, la un moment dat, avu impresia că mașina se împlânta într-o fierbere opacă de apă și abur. Deschise geamul. Răcoarea încărcată de stropi îi aluneca pe la ureche, ca și cum ar fi țâșnit dintr-un pulverizator. Se simți înviorat. Parcă și moleșeala aceea perfidă fugise, iar pânza opacă începuse să se subțieze...

Când intră în Brașov ploaia încetă brusc, ca și cum cineva ar fi întins deasupra orașului o prelată uriașă. Lui Mihai i se făcu frig și închise geamul. „Fiatul” se strecura înaintea lui, printre luminile orașului. Opri în fața hotelului din centru și șoferul, un bărbat înalt, tânăr, coborî și deschise portbagajul. Luă o valiză

elegantă din piele și, cu pași siguri, pătrunse în hotel.

Mihai aștepta gândindu-se la situația în care se afla. Își imagină ce mutră ar fi făcut cei de la recepție, și nu numai ei, dacă ar fi pătruns în elegantul hol și ar fi călcat cu imensele sale cizme de cauciuc pe covoarele moi. Își dădu seama că nu putea prelungi la nesfârșit această așteptare. Pe ușile înalte ale hotelului era un du-te-vino neîntrerupt. Timpul trecea și șoferul „Fiatului” albastru nu apărea. Mihai se hotărî. Scoase mașina din parcaj și se îndreptă spre clădirea Securității.

*

Despre șoferul „Fiatului”, care-l purtase într-o goană bezmetică, aparent fără noimă, până aici, la Brașov, Mihai aflase că se numea Vasile Grigoran și avea un atelier particular de sudură. „Fiatul” albastru nu era al lui, ci al unui client care-l dăduse la reparat, medicul Marin Vasilescu, plecat în concediu de odihnă la Tușnad împreună cu familia. Locotenentul Matei nu apăruse încă, dar telefonase colonelului Arghir și-i raportase situația.

Despre toate acestea Mihai se informase telefonic, în scurtul răgaz în care colegii săi din Brașov îi făcuseră rost de haine.

— O cafea, tovarășe maior!

— Nu, n-am timp, refuză Mihai, dar colegul său insistă:

— N-aveți grijă, omul dumneavoastră are o... companie sigură... Și-apoi, cafeaua este gata, o am în termos.

— Fie, acceptă Mihai și se lăsă să cadă pe fotoliu. Furnicături plăcute se urcau din picioare și îi cuprinseseră tot corpul. Închise pleoapele și...

— Deșteptarea, tovarășe maior, auzi ca prin vis o voce și mirosul cafelei îl dezmetici.

— Doamne, spuse Mihai, ce mult poate dormi omul în câteva minute, și începu să soarbă din cafeaua fierbinte.

— E bună?

— Și chiar ai avut-o în termos? întrebă neîncrezător Mihai. Oricum, e minunată, spuse el, ceva mai înviorat.

Ultimele picături le sorbi în picioare, mulțumi și ieși cu pași mari din clădire.

De-abia intră în holul hotelului și de el se apropie un tânăr, care-i ceru foc să-și aprindă țigara. Mihai scoase bricheta și scapără. După ce își aprinse țigara, tânărul îi mulțimii cu o ușoară înclinare a capului.

„Vasile Grigoran... De unde mai apăruse și ăsta? Era la curent cu toate mașinațiunile, sau fusese folosit numai ca simplu curier, fără să știe, de fapt, despre ce este vorba?” se întrebă Mihai... Intră în restaurant. Ringul de dans era înțesat de dansatori. La o masă, Vasile Grigoran mânca absent, cu aerul omului plictisit,

care așteaptă să treacă timpul. Mihai se întrebă din nou care era de fapt rostul lui Grigoran în toată... combinația. Oricare ar fi fost răspunsul, un lucru era sigur: plimbarea lui la Brașov nu putea fi întâmplătoare. Își avea rațiunea ei. Ori el, Mihai, tocmai această... rațiune trebuia s-o detecteze. Avea certitudinea că urma să se întâmple ceva, că firul pe care pornise n-avea să se curme, în mod stupid, eu această alergătură de la București la Brașov, și cu cina lui Grigoran.

Grigoran începu să se învârtească pe scaun, să devină nerăbdător. Se uita la ceas, își potrivea nodul cravatei de un roșu pal și răsucea în mâini, pe rând, când pachetul de țigări „Salem”, când minunata brichetă emailată, de culoare verde.

Mihai înțelese. Grigoran aștepta o persoană pe care nu o cunoștea, și care, la rândul ei, trebuia să-l recunoască.

I se păru complicat, indiferent care ar fi fost miza. Ba, și puțin ostentativ, ca și cum spionii țineau, cu tot dinadinsul, să se comporte după tipicul celor din filmele polițiste.

Grigoran își aprinse o țigară și sorbi din pahar. Nu se afla singur la masă. Mai era o pereche de tineri. Era, este un fel de a spune, pentru că mai mult se găseau pe ringul de dans. Venind dinspre garderobă, o femeie înaltă, frumoasă, cu părul roșcat, se strecură felină

printre mese, ca și cum ar fi căutat pe cineva cu care avea întâlnire. Făcând un mic ocol, femeia se apropie de masa lui Grigoran și scăpă din mână o mică poșetă albastră, brodată cu fir argintiu. Grigoran se aplecă în același timp cu femeia și când se ridică îi surise îndatoritoare. Mihai o privi surprins și, instinctiv, își feri fața cu palma. O cunoștea demult. Era Marta Vertulian, pe care o întâlnise cu ani în urmă. Lucrase în rețeaua de spionaj condusă de Krugenn. Atunci, Mihai le jucase o festă pe care nu aveau s-o uite toată viața. Și acum, Marta Vertulian apăruse așa. Dintr-o dată, elegantă și surâzătoare, cu aerul ei de femeie pusă veșnic pe petrecere. În niciun caz nu trebuia ca femeia să-l vadă. L-ar fi recunoscut pe... Andrei Milcovan, cum îl știa Marta, și îl credea mort de doi ani. O urmări atent și i se păru că Marta avea ceva ciudat în înfățișarea ei. Nici ceasul nu-l mai purta la mâna dreaptă, ca atunci. Parcă și mersul îi era altul, mai puțin elastic. Strălucirea aceea ștrengărească și ironică a ochilor pe care o știa el parcă nu o mai avea. Să se fi schimbat atât, în acești doi ani? Femeia îi mai mulțumi o dată lui Grigoran și, când se întoarse să plece, Mihai îi văzu profilul. Alunița de pe obraz era la locul ei. Alunița Martei! Cum putea s-o uite? Mică, rotundă, cafenie aproape... Văzu? cum femeia dispare printre mese, urmărită de privirile bărbaților. Îi vuia capul. Poate din cauza oboselii...

Orchestra cânta, oamenii dansau, petreceau. Oare femeia îi șoptise ceva lui Grigoran când se aplecase, odată cu el, să ridice poșeta? Ce-i spusese în frântura aceea de timp?... Grigoran își aprinsese o țigară. O fumă tacticos, până la filtru, chemă ospătarul și achită nota de plată.

Ce căuta Marta în România? Nostalgia după locurile natale? Din nou, mâna lui Krugenn?... Dar, Krugenn. Fusese „debarcat”, după eșecul din „afacerea M”... Atunci, Globi... Acest om părea sudat de... scaunul lui... Era și prieten cu Marta... Să fie Marta ultima verigă ce urma să preia plăcuța roșie ce conținea acel *ceva* despre care Mihai ar fi vrut să știe?... Grigoran! I se păru mai mult decât ciudată comportarea pescarului în salopetă. Îl evitase pe Merbian, dar lucrase pe față cu acest patron de atelier de sudură, cu Grigoran. Deci Grigoran... „Dracu' să-i ia!” se înciudă Mihai. Era atât de ostenit, încât făcea eforturi mari să lege două idei. În restaurant orchestra se dezlănțuise; bateria făcea un zgomot infernal, și oamenii vorbeau din ce în ce mai tare. Grigoran bău, cu ochii ușor aburiți, ultimul pahar.

6

Vasile Grigoran se sculă de dimineață și o porni prin oraș colindând pe străzi fără nicio țintă, ca un turist

venit la odihnă. Făcea exact pe dos decât ceea ce, după Mihai, ar fi fost normal să facă: să se urce în „Fiat” și să pornească spre București. Se întâlnise cu cine trebuia, transmisese, ori, poate, primise un mesaj. Numai dacă nu trebuia să-i dea ceva femeii. Această alternativă explica rămânerea sa în Brașov. Urma, deci, să o întâlnească din nou... Mihai era însă tot mai convins că se petrecea un lucru ieșit din comun, pe care încerca să și-l explice. Era, de fapt, o întrebare logică căreia îi căuta răspunsul: pentru ce Grigoran, dacă avea ceva de predat Martei, nu o făcuse noaptea trecută? Era simplu să se întâlnească în lift, la ea în cameră ori în alt loc discret. Se părea că urma să se întâlnească ziua, atunci când riscul de a fi urmăriți era mai mare... Mihai nu se înșelase. Pe la orele zece, Grigoran se îndreptă încet spre Tâmpa... Urca domol, cu opriri dese și lungi, pe poteca bătătorită. Era umbră, aerul curat ca trecut printr-un filtru. La o cotitură se opri uitându-se în toate părțile, ca și cum s-ar fi rătăcit. De sus se vedea orașul potopit de lumină, cu acoperișurile caselor dormitând sub căldura plăcută a acestui septembrie blând. Grigoran se afundă în pădure și, ajuns într-o poiană, se opri. Nu așteptă mult. De undeva, din umbra bogată și umedă, apăru Marta. Grigoran o salută și, fără nicio explicație, îi dădu un plic pe care femeia îl făcu să dispară în buzunarul larg al canadienei. Apoi Grigoran o salută din nou,

tăcut, și plecă mai departe prin pădure, spre poteca pe care o ghicea, undeva, dincolo de trunchiurile copacilor. Femeia îl urmări până ce nu-l mai zări și nu mai auzi fâșâitul frunzelor uscate sub pași. Apoi se lăsă pe iarbă, învăluită de liniștea pădurii.

Mihai ar fi putut realiza flagrantul, dar colonelul Arghir îi atrăsese atenția să-i urmărească și atâta tot. Nu-i mai dăduse altă explicație. Mihai încerca să găsească argumente ordinului. I se părea că firul pe care pornise se apropia de capăt, dar era oprit să meargă mai departe. Grigoran îi dăduse femeii acel plic în care, fără îndoială, se afla plăcuța roșie. Altfel, ce rost ar mai fi avut plimbarea lui Grigoran la Brașov? Și, dintr-o dată, îl cuprinse iar senzația că totul era ciudat, nespus de ciudat... Venirea Martei, goana prin noapte a lui Grigoran, întâlnirea aceasta, ziua, într-un loc singuratic... Un fel de pisică eu clopoței... Și-apoi, Marta!... Ceea ce făcea acum era mai mult decât o prostie. Avea, e drept, pașaport străin, dar trebuia să știe că era cunoscută de organele de securitate. Mai ales că fusese amestecată în acțiunea aceea de recrutare a inginerului Andrei Milcovan. Andrei Milcovan Mihai își amintea prin tot ce trecuse acum doi ani când jucase rolul acestui fictiv inginer. Și Marta Vertulian fusese vioara întâi în „orchestra” dirijată de Krugenn. Mihai avea o poftă nebună să iasă înaintea femeii și să-i spună

firesc: „Ce mai faci, scumpo?" Ce-ar fi făcut Marta? Greu de prevăzut. Așa aiurită cum o cunoscuse el, poate c-ar fi fost în stare să-i sară de gât: „Ce dor mi-a fost de tine, scumpule!" Nu-și închipuia însă că Globi a trimis-o pe Marta fără rost. Și-apoi riscul! Îl cunoștea pe Globi, „marele șef", slăbănogul cu crize de ficat, cât era de prudent. Încercă să judece de pe poziția lui Globi. Andrei Milcovan, pentru Globi, dispăruse. Dăduse ordin să fie ucis și ucigașii îi raportaseră că treaba fusese făcută. Așa că Marta nu se mai putea întâlni cu Andrei. Adică, cu el, Mihai. Globi n-avea de unde să știe că atentatul eșuase.

...Mihai o văzu pe Marta cum se ridică de pe iarbă și se îndreaptă spre oraș. Silueta femeii se pierdu după o cotitură și Mihai porni, de-a dreptul prin pădure, pe scurtătură. Avea să ajungă în oraș înaintea ei. Trebuia, totuși, să-i organizeze primirea... Mersul repede, cu scurte opriri, îi limpezea din ce în ce mai mult gândurile. Grigore Bărculescu! Fostul soț al Martei, care pătimise atâta din cauza ei. Cum de nu-i trecuse prin minte încă în noaptea trecută? El l-ar fi putut ajuta să-și împrăștie îndoielile. Bărculescu se afla de mulți ani în București, așa că nu era greu de găsit... Aurelia, mătușa Martei, singura rudă rămasă în țară, murise anul trecut. Și-apoi, n-ar fi putut apela la ea. Din multe, foarte multe motive...

Ajuns în oraș, Mihai se gândi din nou la Marta. Silueta ei subțiratică, ochii, părul, totul năvăli peste el; femeia pe care o cunoscuse cândva, care îl copleșise atunci cu zâmbete și mângâieri, revenea lângă gândurile lui mătăsoasă și plină de tandrețe.

„S-o ia naiba”, își spuse Mihai, dar nu atât de înverșunat pe cât ar fi vrut el să fie.

7

Marta intră într-o cofetărie și goli pe nerăsuflate o sticlă de „Pepsi”. Îi fusese sete. Și era și puțin ostenită...

Ajunse la hotel tocmai când „Fiatul” albastru, cu Grigoran la volan, se dezlipea încet din locul de parcare și se îndrepta spre șoseaua Brașov-București.

Urcă sprintenă cele câteva trepte largi și pătrunse în hol. Zâmbi liftierei care-i deschisese larg ușa. Liftiera era o fată drăguță și Marta o întrebă cum o cheamă.

— Aurica, doamnă.

— Uite, Aurica, să-ți cumperi prăjituri, și-i dădu câteva bancnote de cinci lei.

Fata încercă să protesteze, dar liftul ajunsese la etajul patru, unde Marta își avea garsoniera...

Se trânti pe pat, așa îmbrăcată cum era, și își aprinse o țigară. Întinse mâna după scrumieră într-un gest leneș și o trase lângă ea. Țigara ardea încet, fumul se ridica

drept în fuioare albăstrui. Oftă și scoase plicul din buzunarul canadienei. Era un plic micuț, alb. Îl răsuci între degete, pipăindu-i conținutul, fu tentată să-l deschidă, dar își aminti că i se interzisese acest lucru. Renunță. După ce termină de fumat, se ridică din pat, deschise geamurile și începu să se dezbrace...

...Intră sub duș și multă vreme se auzi zgomotul jetului de apă. Începu să cânte încetișor o melodie ritmată despre o fată căreia îi plăcea să înoate în Marea Sargaselor. Era veselă. Scăpase de ce era mai greu. Ce mai urma, era o joacă de copil în care nu risca nimic. Până acum, tot ce făcuse i se părea stupid, fără sens. Ar fi vrut să ceară explicații. Din curiozitate numai. Dar, de la cine? I se dăduseră pașaportul, banii și „Opelul”, care se odihnea de o săptămână în fața hotelului. I se spusese să nu folosească mașina zece zile și să nu spună nimic, orice s-ar fi întâmplat. De întâmplat, se întâmplase ceva. Acum două duminici, pe seară, cineva îi scotocise în portbagaj. Nu mai avea nimic acolo. Apoi, acel cineva se apropiase de ea. Era un bărbat greoi, ce vorbea pe nas, cu ochelari de soare cu rame groase, metalice. Îi spusese parola și ce mai avea de făcut. Bărbatul dispăruse în mulțimea care se plimba. Urmase întâlnirea cu omul acela cu cravată roșie și brichetă verde, plimbarea pe Tâmpa, plicul și... Și asta fusese tot până acum... Plicul! Urma să i se comunice ce avea să

facă cu el... Chiar dacă cineva avea să-l găsească la ea, n-ar fi pățit nimic. Așa i se spusese...

...Când se dezmeticise, după întâlnirea aceea neașteptată, îl acuzase, în gând, firește, pe necunoscut de imprudență. Mai târziu, însă, judecând la rece, îi dăduse dreptate. Totul se petrecuse firesc, repede, nu rămăsese nicio urmă. Poate numai faptul că i se umblase în portbagajul „Opelului" putea fi considerat ca un gest ușuratic. Dar printre atâtea mașini...!

Dacă ar fi fost după ea, ar fi părăsit țara și s-ar fi înapoiat la ea acasă. Deși acolo n-o aștepta decât un unchi bătrân și bolnav, totuși era îndreptățită, se gândea ea, să spună „la mine acasă". Iar Globi, pipernicitul acela cu glas pițigăiat, avea să-i dea ceea ce îi promisese. Bani! Pentru bani acceptase să vină. Și, puțin, din curiozitate. Dar nu putea pleca decât atunci când avea să i se spună. Altfel, adio bani. Și nu numai bani, îi dăduse de înțeles Globi...

Ieși de sub duș și se înfășură în halatul de baie. Se așeză în pat, se înveli cu cuvertura și închise ochii. Avea să stea numai puțin așa, apoi va coborî la masă...

...Se trezi în întuneric și, în primele clipe, nu-și dădu seama unde se află. Parcă de-abia s-ar fi culcat și, dintr-o dată, timpul ar fi curs cu repeziciune aducând noaptea lângă ea. O încerca o neliniște vagă, fără motiv, și mai stătu un timp nemișcată. Aștepta să se întâmple ceva.

Dar... nimic. Până la ea pătrundea un zgomot estompat, zgomotul orașului. Atât. Se ridică, aprinse lumina. Începu să se îmbrace. Îi era foame. Și sete...

În ușa restaurantului, aproape că se ciocni de un bărbat înalt, ușor încărunțit, care-i zâmbi și deschise buzele ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Îl privi puțin curioasă și amuzată. Zâmbi și ea. Bărbatul se dădu puțin într-o parte.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, se înclină politicos el fixând-o cu atenție.

— Nu face nimic, răspunse ea și intră în restaurant. Bărbatul făcu un pas pe urma ei, apoi renunță și se întoarse.

Căută o masă liberă, se așeză și, ca din întâmplare, aruncă o privire peste umăr, spre ușă. Dar bărbatul nu se mai afla acolo.

Se uită la ceas. Aproape nouă. „Nici nu mi-aș fi închipuit că este atât de târziu!”

8

Se apropiau de București. „Dacia” torcea liniștit, Mihai conducea fără grabă. Omul de lângă el fuma. Orizontul începuse să se rumenească.

— Bucureștiul, spuse Mihai.

Omul clătină capul. Adică: „Așa este”. Tot drumul tăcuse. Se înfășurase parcă într-o carapace și Mihai îl lăsase așa. Îl înțelegea. N-ar fi vrut să se întâmple ceea ce se întâmplase, dar n-avusese altă soluție. Îi amintise trecutul cu tot ce avea el mai dureros. Cu zilele de îndoială, cu nopțile de desperare, cu speranțele măcinate de moara timpului. Răscolise, fără să vrea, mâlul și apa se tulburase. Revenirea în trecut fusese dureroasă pentru Grigore Bărculescu. Colonelul Arghir îl rugase să-i ajute. Și îi repetase de câteva ori că nu este obligat s-o facă. Chiar înainte de a se urca în elicopter, Arghir îi dăduse de înțeles că poate să renunțe. Fusese cât p-aci s-o facă. N-o făcuse, însă.

— „N-am dori ca întâlnirea cu fosta dumneavoastră soție să vă strice rostul, să vă răscolească...”

— „Chiar dacă nu-mi face plăcere întâlnirea cu ea, totuși sunt obligat să vă dau o mână de ajutor.

— „Obligat?”

— „Da, tovarășe colonel. Nu vreau să vă flatez, dar atunci, în împrejurarea aceea, mi-ați fost de mare ajutor. Mai ales, tovarășul maior Mihai Dragu... Dumneavoastră ați uitat, aveți multe pe cap. Eu însă. Nu. Și-apoi, aș vrea s-o întreb două cuvinte pe femeia aceasta, care mi-a întors cursul vieții. Numai două cuvinte... Și să-i cer să-mi răspundă...”

— „Ar fi mai bine să nu faceți asta. Nu ne-ar ajuta la

nimic... Nici dumneavoastră, nici nouă.”

— „Atunci, n-am s-o întreb nimic, n-am să-i reproșez nimic.”

...Intrară în oraș. Mihai opri la stop și-l întrebă pe Bărculescu:

— Unde locuiți?

— Mă puteți lăsa aici... Am troleibuz. Și mai fac câțiva pași pe jos, am mare nevoie.

— Nici gând, spuse Mihai și Bărculescu îi dădu adresa. Tăceau ca și înainte. „Dacia” ajunse în Drumul Taberei și atunci Bărculescu deschise gura.

— A treia la stânga, tovarășe maior.

...Mihai opri și Bărculescu coborî. Coborî și Mihai.

— Sunteți sigur, tovarășe Bărculescu?

Acesta rămase nemișcat și maiorul simți că îl privea intens. Dar nu-i văzu privirea. Era întuneric.

— Da, femeia aceea nu este Marta Vertulian. Seamănă uimitor, dar nu este ea... Fosta mea soție m-ar fi recunoscut. După voce, oricât m-aș fi schimbat. Și eu aș fi recunoscut-o...

Mihai îi întinse mâna și Bărculescu i-o strânse cu putere, cu un fel de înverșunare.

— Aș vrea să ne mai vedem, spuse Mihai.

— Când aveți nevoie, vă stau la dispoziție.

— Nu, nu așa, nu m-ați înțeles... Aș vrea să ne vedem

altfel... să stăm la o... vorbă...

— Eu știu?! făcu nehotărât Bărculescu. Știți unde lucrez, unde locuiesc... Soția mea este o femeie tare bună... Ca și a dumneavoastră, sunt sigur.

— A mea nu este nici bună, nici rea. Tovarășe Bărculescu. Încă nu m-am însurat.

— Cum asta?!

— N-am timp.

Bărculescu râse încetișor și Mihai îl apucă de umăr:

— Am glumit...

Se despărțiră. Mihai îi văzu silueta cum dispare după primul colț al unui bloc.

Globi nu fusese atât de imprudent cum crezuse el. În cel mai rău caz, un imprudent prudent, dacă se poate spune așa... Un paradox ca atâtea altele. Sau, mai degrabă, un... joc. Un joc inventat de Globi, ale cărui reguli le fixase el. Femeia trimisă cu pașaportul Martei Vertulian. Făcea parte din acest joc, pe care, sigur, nu-l cunoștea piuă la capăt.

Trecu un autobuz întârziat, aproape gol. După un timp, hârâi un camion, zdrăngănind din toate încheieturile. Mihai oftă, n-ar fi știut să spună de ce. Se urcă la volan și „Dacia” porni parcă somnoroasă. Apăsă pe accelerator. Voia să se ferească de orice reflecții. Altfel, n-ar mai fi putut adormi... Ar fi monologat în gând toată noaptea, ar fi construit ipoteze peste ipoteze,

ar fi căutat răspunsuri la nenumărate întrebări.

Orașul era aproape pustiu și asta nu-l ajuta să scape din păienjenișul lor.

9

Marius Merbian intrase în atenția organelor de securitate pe la sfârșitul primăverii. Mai precis, în a doua duminică a lunii iunie. La început se crezuse că era implicat în dubiosul caz „Gissi”. Până la urmă se constatase, însă, că vârstnicul contabil al cooperativei „Arta lemnului” nu avea niciun amestec. Despre cu totul altceva era vorba.

Alfred Marisone, reprezentantul firmei „Gissi”, încercase să miluiască pe câțiva din conducerea întreprinderii „Alumlux” pentru a putea încheia contracte avantajoase în numele firmei. Lucrase în asemenea mod încât nu i se putea reproșa direct nimic. Sau aproape nimic. Propunerile sale aluzive nu găsiseră însă niciun punct de sprijin. Dimpotrivă, conducerea „Alumlux-ului” anunțase organele de securitate, care începură să-și pună semne de întrebare asupra lui Alfred. Tocmai atunci apăruse și Marius Merbian. În acea duminică de care am amintit se întâlnise... întâmplător cu Alfred. De fapt, Alfred îl căutase, avea să afle, mai târziu, Mihai Dragu. Întâlnirea avusese loc

în Parcul Herăstrău, pe la orele 11 dimineața, atunci când parcul era plin de lume. Alfred sosise încă de la zece, se plimbase pe malul lacului, și apoi, ca omul obosit, se așezase pe o bancă din apropierea restaurantului „Pescăruș”. Începuse să citească, neluând în seamă pe nimeni. Pe la orele unsprezece lăsase cartea deoparte și își aprinsese o țigară. Apoi, distrat, începu să se joace cu filele cărții. Era o joacă neobișnuită, căreia roșcovanul Alfred i se consacrase cu încăpățânare. Și Mihai își dăduse seama că joaca nu era joacă. Alfred răsfoia paginile rar, se oprea și iar le răsfoia. Trei pagini, pauză, o pagină, pauză... Și așa mai departe. Apoi, Alfred reluase răsfoitul în același fel. Tot trei pagini și pauză, tot o pagină, pauză... Mihai înțelesese. Alfred transmitea, încontinuu, un mesaj, pentru cineva pe care nu trebuia să-l întâlnească și pe care nici nu-l cunoștea poate. „Joaca” durase mai bine de o oră, după care roșcovanul distrat urcase pe terasa restaurantului „Pescărușul” și se așezase la masă. După aceea nu se mai petrecuse nimic important. Alfred mâncase, băuse zdravăn și, puțin amețit, părăsise restaurantul și parcul... Cui transmisese Alfred ciudatul mesaj?

La început. Mihai crezuse că era vorba tot despre cazul „Gissi”, dar ceea ce avea să se petreacă mai târziu îi schimbase părerea. Alfred nu se mai... bătuse pentru

acel plan pe care, probabil, îl credea compromis, ci pentru cu totul altceva, care nu avea nicio legătură cu „Gissi”. Deci lucra pe mai multe... fronturi. Ce urmărea? Cine-i erau patronii? Mihai trebuia să descopere. El și cu colegii lui...

În seara zilei în care Alfred se... jucase cu cartea, apăruse și bătrânul contabil Merbian, apariție care pe Mihai îl surprinsese... Deci, lui îi transmisese mesajul Alfred.

...Plecat de la restaurant. Alfred luase un taxi și se oprise la hotelul unde locuia. Se închisese în camera sa, pe care o părăsise tocmai spre seară. Pornise la plimbare, cu pardesiul pe mână, și se oprise în fața clădirii operei. Acolo îl cuprinsese o bruscă pasiune pentru muzică. Pătrunsese hotărât în holul clădirii, își lăsase la garderobă pardesiul și intrase în sală. Ascultase primul act al „Boemei”, cuviincios dar absent. Când cortina de catifea grea căzuse în aplauzele spectatorilor, se grăbise să iasă în foaier învârtind distrat, pe deget, jetonul de la garderobă. Se înghesuise la bufet să cumpere o oranjadă. Atunci apăruse și Merbian. Se apropiase pe la spate de Alfred și îi șoptise ceva la ureche. Fără să se întoarcă, Alfred lăsase jetonul în palma lui Merbian care se desprinsese de lângă el ca și cum renunțase la băutură. Merbian intrase în sală în timp ce Alfred își bea oranjada. Iar când spectacolul se

terminase, Merbian prezentase jetonul la garderobă, luase pardesiul lui Alfred și părăsise clădirea fredonând. Așa își făcuse intrarea în... combinație Marius Merbian... Prin însușirea unui pardesiu care nu-i aparținea și care avea ceva în buzunar. Ceva ce-i era destinat lui, lui Merbian.

...Urmaseră zile și săptămâni în care nu se mai petrecuse nimic. Numai o scurtă plecare a lui Alfred în străinătate și întoarcerea sa după câteva zile... Merbian își vedea de vechile sale treburi profesionale și de ieșirile la baltă pe „Mobra” sa neagră. Apoi, brusca pasiune a lui Merbian pentru excursii pe Valea Prahovei. Într-una din aceste excursii, Merbian fusese... pierdut la înapoiere, fapt care pe Mihai îl necăjise mult. Și asta, pentru că Merbian nu mai coborâse din trenul în care se urcase, ci dintr-un altul, mult mai târziu. Deci se oprise pe parcurs într-una din stații. Evident, nu fără motiv. Ceea ce îl îngrijorase pe Mihai era ca nu cumva Merbian să fi bănuit că era supravegheat... Dar contabilul nu se abătuse de la felul său de viață decât numai că renunțase brusc la excursiile pe Valea Prahovei și timpul liber și-l consuma la pescuit...

Alfred mai rămăsese în România până la sfârșitul lui august, când se înapoiase definitiv în țara sa. Cu Merbian se mai întâlnise o singură dată, fugitiv. Apoi

venise ziua aceea de pescuit când Merbian trebuia să predea *cuiva* acel *ceva* despre care Mihai nu știa nimic.

„Ce naiba poate să fie? se înverșunase Mihai. Ce secrete putea transmite Merbian necunoscutului?... Schema cooperativei „Arta lemnului”? se întrebă ironic. Dar întâlnirea avusese loc, Merbian transmisese plăcuța roșie, apăruse necunoscutul și, lângă el, Vasile Grigoran, într-o postură de neînțeles... Plimbarea la Brașov, Marta Vertulian, care, de fapt, nu era Marta, plicul acela alb... Un ghem încâlcit de oameni și fapte, unele mai de neînțeles decât altele...

10

Ofițerul de serviciu îl salută pe Mihai, puțin mirat că maiorul venise la o oră atât de matinală. Ca de obicei, Mihai nu se urcă în lift ci o luă pe scări, tacticos și, după o deprindere de ani și ani, numărând treptele: „Patruzeci și trei, patruzeci și patru...” Străbătu culoarul slab luminat și intră în biroul său. Părea odihnit, deși se culcase târziu. Adormise repede, ca și cum capul i s-ar fi golit dintr-o dată de toate gândurile. Se trezise pe la cinci și jumătate. Mai precis, fusese trezit de sunetul telefonului. Sărise din pat, apucase receptorul, dar persoana de la celălalt capăt al firului nu răspunsese repetatului său apel. Auzise clar, de astă dată, o

răsuflare precipitată și un sunet vag, ca și cum cineva ar fi încercat să spună ceva. Atât numai; telefonul fusese închis... Povestea cu telefonul se repeta, deci. Mihai însă nu voise să se mai piardă în presupuneri. Nu trebuia să mai lase gândurile să năvălească peste el. Se îmbrăcase repede și pornise spre minister. Dar, cu tot efortul său, o întrebare îl urmărea, încăpățânată și obsedantă: „Cine?"

...Se apropie de fereastră. Strada se smulgea treptat din pânza de întuneric, pașii oamenilor răsunau pe asfalt, mașinile umpleau orașul cu sunetele motoarelor. Răsuci comutatorul și lumina albicioasă și rece a neonului începu să pâlpâie în tuburile de pe plafon. Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! se întoarse Mihai.

Locotenentul Matei intră.

— Să trăiți!

— Ce-i Matei? Ai început să ai insomnii? îl întrebă Mihai uitându-se atent la obrazul tras al tânărului și la ochii săi înroșiți. Matei nu răspunse și Mihai îi arătă cu mâna un scaun.

— Permiteți să fumez?

— Fumează, flăcău!...

Matei își aprinse țigara și trase dezgustat din ea, ca și cum cineva l-ar fi obligat să fumeze împotriva voinței sale.

— Am cam încurcat-o, tovarășe maior, spuse el tărăgănat și înciudat.

Mihai se așeză în fața lui, într-o așteptare plină de curiozitate. Dar nu-l întrebă nici cum, nici de ce a încurcat-o. Aștepta ca Matei să-i spună despre ce era vorba. Matei tăcea, chinuind țigara între degete ca și cum ea ar fi fost vinovată că el, Matei, „a încurcat-o”.

— Cu individul acela cu salopetă... Care ieșise îmbrăcat ca din cutie din „Fiat”... Pe care mi-ați ordonat să-l supraveghez... Cuvintele ieșeau greu de pe buze, se rostogoleau parcă încet ca niște bulgări grei și zgrunțuroși.

„Cum asta?” întrebară ochii neliniștiți ai lui Mihai.

— Am avut și ghinion. Matei strivi cu putere capătul țigării în scrumieră. M-am luat după el, știți cum a fost. A intrat în holul hotelului și s-a așezat pe un fotoliu... Era lume multă, mai ales străini... A stat mai. Bine de o jumătate de oră răsfoind niște pliante... Credeam că așteaptă pe cineva, dar n-a fost așa... Îmi permiteți să fumez, tovarășe maior?

Mihai zâmbi și se lăsă pe spate între brațele moi ale fotoliului.

— Mi-ai mai cerut voie o dată, îi aminti el.

— A, da, făcu puțin deconcertat Matei... Dar n-a venit nimeni, continuă el uitând să-și aprindă țigara... Uitasem să vă spun... între timp am dat telefon și am

cerut o mașină. Mă gândeam că poate este nevoie... Și a fost... Omul dumneavoastră...

— De ce al meu? îl întrerupse Mihai.

— Omul acela s-a îndreptat spre strada Batiștei, s-a urcat într-o „Dacia 1100" gri și a pornit... Noroc că dădusem telefon și venise Preda... Ne-am luat după el... Nu se grăbea. A ieșit din București și a luat-o spre Brănești... Nu bănuiam de ce face calea întoarsă... A oprit la intrarea în comună, vizavi de restaurant, și a coborât. S-a dus la restaurant, a cerut o porție de brânză cu roșii și un pahar cu sifon... După un timp a ieșit și a luat-o pe jos spre București...

„Spre București?!" se mirară și întrebară în același timp ochii lui Mihai.

— Da, spre București, preciză Matei... Mergea cu mâinile în buzunare, pe marginea șoselei, ca și cum ar fi ieșit la plimbare... S-a oprit în dreptul pietrei kilometrice pe care stătuse atunci când l-a luat „Fiatul". Nu știu ce-a făcut... Era întuneric, nu se vedea. A stat cam cinci minute, s-a ridicat și s-a înapoiat. S-a suit în mașină și a pornit spre București... Mergea mai repede... Chiar foarte repede... în București, ne-a „plimbat" puțin. Apoi s-a îndreptat spre Gara de Nord. A oprit pe o străduță, în fața unui atelier particular de sudură... A deschis poarta, a băgat mașina în curte, într-un fel de șopron... L-am așteptat să iasă... N-a mai ieșit... Ne-am dat seama,

târziu, că sărise gardul din fundul curții și... și asta a fost...

Mihai se ridică de pe fotoliu.

— Nu cumva atelierul este al unui oarecare Vasile Grigoran?

Matei ridică ochii obosiți spre maior:

— Nu, tovarășe maior...

Răspunsul lui Matei parcă îl izbise pe Mihai în față.

— Ești sigur? nu-i veni să creadă lui Mihai.

— Da... Firma este pe numele lui Alexandru Mihăilescu...

— S-a interesat cineva de acest Alexandru Mihăilescu?

— Cred că da... De fapt, nu știu precis, bătu în retragere Matei. Tovarășul maior Baraban a primit ordin să se ocupe de el.

Mihai nu mai spuse nimic. Începu să se plimbe preocupat.

— Tovarășul colonel Arghir este supărat rău pe mine, mărturisi Matei ca și cum ar fi așteptat un cuvânt de încurajare.

— Și n-are dreptate? întrebă puțin nemulțumit Mihai.

— Da, are.

— Și încă mare dreptate, completă Mihai oprindu-se în fața lui. Tânărul îl privea liniștit, de astă dată, fără să mai spună ceva. Ce-ar mai fi putut să spună?!? Pe

coridor se auzeau pași, în birou lumina zilei alungase lumina rece a neonului. Mihai răsuci comutatorul. Matei se ridicase de pe fotoliu și aștepta.

— Ce să mai discutăm, îi spuse Mihai.

Matei părăsi biroul.

Mihai deschise fereastra. Fumul care se îngrămădise acolo, aburind parcă geamul, izbucni dintr-o dată afară...

Atâtea lucruri se întâmplaseră numai în două zile! Veniseră unele după altele, ca o reacție în lanț. Poate că erau și altele despre care Mihai nu știa. Deocamdată, cel puțin.

Sună telefonul. Arghir îi comunica să vină peste vreo oră.

11

Atelierul particular de sudură era de fapt o magazie lungă, cu pereții de scândură căptușiți cu carton asfaltat, așezat într-o curte destul de mare. Gardul din fund dădea într-un șantier unde se turnaseră fundațiile unor blocuri de locuit. De altfel, și „atelierul" era supus demolării dar, așa după cum se interesase patronul atelierului, treaba putea să mai dureze până în primăvară. La. Poartă spânzura o firmă ce fusese cândva colorată, pe care se putea citi totuși: „Atelier de

sudură, Alexandru Mihăilescu”. Nea Sandu, după cum îi spuneau toți cunoscuții, era un om trecut de 60 de ani. Gros, cu un mers legănat și lipăit ca de rață, cu ochelari, cu o voce hârâită, ca unul ce se... adăpase din belșug cu „tării” și își afumase gâtul cu țigări iuți. Îl ajuta la treabă un vlăjgan de vreo treizeci și cinci de ani, pe nume Titel, care, după cum spunea el, plecase din fabrică fiindcă nu-i plăcuse să stea la cheremul tuturor. Adevărul este că Titel avusese o oarecare... încurcătură cu miliția pentru niște țevi de aramă pe care le scosese din fabrică și le vânduse unui amator de chilipiruri, care, la rândul său, o pățise puțin și el de pe urma acestei afaceri... După ce își achitase... polița și ieșise din penitenciar. Titel nu se mai înapoiase la fabrică. Venise la nea Sandu cu o poveste lungă și duioasă, care-l dăduse gata pe bătrân. Clienți mai aveau, așa că și nea Sandu, pe care puterile începuseră să-l cam lase, și Titel păreau mulțumiți.

Câteva străzi mai încolo se afla „concurența”: Vasile Grigoran cu atelierul său de sudură. Nea Sandu și Titel se întâlneau în timpul prânzului cu Grigoran pe terenul neutru al bufetului „Ramura”, când veneau să mănânce ceva și să ia „una mică”. Discutau ca prietenii, ciocneau paharele urându-și noroc și se informau reciproc cum merg afacerile. Și Vasile, și nea Sandu se văitau unul altuia că treburile nu merg, că impozitele i-au pus la

pământ, apoi se despărțeau oftând pentru ca, numai după câțiva pași, să se înjure printre dinți. Pentru Vasile, nea Sandu era „un boșorog parșiv care-i arde de afaceri pe când moartea strânge referințe despre el”; pentru nea Sandu, Vasile era „un neisprăvit care nu putea să deosebească carbidul de var, un puturos, care nu muncea în fabrică, așa cum muncise el până la pensie și o să moară de foame de tâmpit ce este.”

De la un timp, nea Sandu venea tot mai rar pe la „Ramura” și Vasile se întâlnea numai cu Titel, pe care îl cinstea uneori cu câte „una mică”. Titel începuse să se și împrumute de bani de la Vasile, bani pe care Vasile îi făcea uitați în schimbul unor mici servicii. Când nea Sandu lipsea din atelier și venea vreun client, Titel îi spunea că are de lucru și îl îndruma spre atelierul lui Vasile Grigoran.

Titel bătuse câteva apropouri lui Vasile; că i-ar place să lucreze cu el, dar că avea obligație de obraz față de bătrân. Vasile nu spusese nici da, nici nu, ci îi răspunsese ceva care putea fi luat de Titel ca o promisiune.

Într-o vineri, Vasile îi spuse lui Titel că ar avea ceva mai mult de „ciripit” cu el și că-l așteaptă la „Ramura” pe seară, după ce termină lucrul. Simțind că-i rost de ceva bani, Titel sosi la întâlnire. După ce goliră două sticle de vin „Selecționat”, Vasile îi spuse despre ce era

vorba. Avea să câștige, dacă vrea el, bineînțeles, două „sutare” fără să miște un deget. Și Titel, fără să știe despre ce este vorba, spuse că afacerea este făcută. Când auzi însă ce-i cerea Vasile, începu să se cam codească.

— Nu-mi prea place pâinea de la pop reală...

— De unde ai mai scos-o. Și p-asta? încercă să-mprăștie presimțirile negre Vasile. În cel mai rău caz poate să afle bătrânu’ și să facă urât la tine. Te iau să lucrezi la mine și cu asta, basta...

Titel nu părea convins de argumentele lui Vasile. Cerea asigurări că totul o să iasă bine și că n-o să aibă nimic de pătimit.

— Uite, – să fiu al dracului, se jură Vasile și supralicită cu un ultim argument: Am zis două „foi”. Mai pun una de la mine, să fie trei... Se pare că ultimele cuvinte îl convinseră pe Titel.

— Cum facem? voi să pună la punct amănuntele Vasile.

Titel își supse buzele uscate, cugetă puțin scobindu-se în nas și spuse:

— E-n curte la bătrânu’ o „Dacia 1100”, aproape gata. Vine proprietarul luni s-o ridice... Umflu certificatu’ mașinii, că știu unde este, îl pun în față, în portbagaj, duminică pe la cinci o iau și o aduc acolo pe Batiștei... Cheile de la poarta atelierului le pun tot în portbagaj... E bine?

— E bine! încuviință Vasile... Da’ cu cheile de la mașină ce facem?

Titel holbă ochii la Vasile. „Etete, drace, la asta nu se gândise!” Îl privea cu ochii mari, prostit parcă. Vasile găsi însă soluția:

— Treci mâine dimineață cu ele pe la mine. Ne întâlnim spre prânz, tot aici, și ți le dau înapoi... într-o oră meșteresc eu unele la fel...

Titel zâmbi larg, apoi umplu paharele și ciocniră. Părea satisfăcut. Vinul începuse să-l amețească și înainte de a se despărți îl luă pe Vasile de gât și-l sărută.

— Astâmpără-te naibii, că nu sunt muiere. Îl îndepărtă Vasile, dezgustat. Avea mintea limpede, deși băuse cot la cot cu Titel.

12

Pe maiorul Baraban îl găsi cufundat într-un dosar voluminos, cu bărbia sprijinită în palme.

— Aici erai?! se miră Baraban ridicându-și privirea de pe hârtii. Te-ai plimbat, nu glumă... Ce să-ți spun... Valea Prahovei, Brașov... Arăți mai bine.

Mihai rămase uimit. Să vezi și să nu crezi. Baraban bine dispus, Baraban încercând să fie spiritual. Însemna că treburile mergeau bine; ba chiar foarte bine.

— S-a întâmplat ceva? Gata, s-a rezolvat cazul?! se

interesă Mihai.

Baraban îl privi dintr-o parte și Mihai avu impresia că pe fruntea lui alunecă o umbră. Deci, buna dispoziție a maiorului nu era în legătură cu încâlcitul caz la care lucrau. Avea să afle, ceva mai târziu, că taciturnul maior era vesel acum pentru că mama sa ieșise vindecată din spitalul unde o internase în urmă cu o lună de zile.

— Peste o jumătate de oră să fim la tovarășul colonel Arghir.

Baraban redevenise Baraban de totdeauna; serios mai mult decât trebuie, pedant, oarecum mohorât.

— Știu, îi răspunse Mihai. „Bătrânul” mi-a dat și mie telefon.

Bătrânul! Baraban făcu o grimasă ca și cum ar fi mușcat dintr-o lămâie. Mihai știa dinainte cum va reacționa Baraban, auzind cum vorbește despre șeful lor. De aceea și pronunțase acel cuvânt, așteptând, amuzat, reacția lui.

— Nu te poți dezvăța, mârâi printre dinți Baraban.

Mihai se făcu că nu-l aude și spuse:

— Mi-a raportat Matei că...

— ...locotenentul Matei, îl corectă apăsat Baraban.

— ...Matei, reluă Mihai, puțin ostentativ, că trebuia să stai de vorbă cu acel Alexandru Mihăilescu, patronul atelierului de sudură.

— N-am stat și nici nu am de gând s-o fac, explică

Baraban, închizând dosarul și sprijinindu-se cu cotul pe el. M-am lămurit. Omul n-are niciun amestec. N-a avut habar că duminică, mașina „Dacia 1100” a... hoinărit în afara curții atelierului. Aici a fost mâna lui Titel.

— Titel?!

— Da, o haimana în vârstă, ajutorul bătrânului. Și nu numai mâna lui a fost, ci și a lui Vasile Grigoran... Cred că-l cunoști, nu?! își îngustă ochii Baraban, voind, cu tot dinadinsul, să fie ironic.

— Vasile Grigoran? pică Mihai cu o nouă întrebare ce marca mai mult uimirea decât curiozitatea. De unde și când aflase Baraban toate acestea? Îl privi cu simpatie, ca și cum tocmai în acest moment l-ar fi descoperit. Nu era pentru prima oară când Baraban îi... servea asemenea surprize, dar de fiecare dată Mihai se entuziasma.

— Cum de-ai reușit? încercă Mihai să-l descoasă.

Baraban îl privi în tăcere un timp, apoi îi spuse jumătate în serios, jumătate în glumă.

— Secret profesional!...

„M-a dat gata!” recunoscu în sinea lui Mihai. Și, tare, către Baraban. Care se ridicase de la birou și vâra în fișet voluminosul dosar:

— Deci, încă unul care a apărut în acest caz: Titel...

— Este un dobitoc, hotărî Baraban, răsucind cheia. Și un bețiv...

— Tocmai, aici e aici... De la niște bețivi iresponsabili ne alegem uneori cu mari dureri de cap... Îți mai amintești de inginerul Marin... Nu din cauza beției a ajuns să divulge secrete profesionale?

— Și a femeilor, completă Baraban.

— Și a lor, acceptă Mihai... Să stăm de vorbă cu Titel.

— O s-o facem și p-asta. Acum, știi prea bine, nu se poate!

Mihai nu mai insistă. Baraban avea dreptate. O discuție cu Titel l-ar fi alarmat pe Vasile Grigoran și, poate, și pe alții. Apoi, totul ar fi trebuit reparat, dacă în munca aceasta se poate vorbi de reparații.

— Să mergem, ne așteaptă tovarășul colonel, îl zori Mihai pe Baraban, puțin surprins că nu spusese iar,Bătrânul".

*

Discuția ajunsese într-un impas din care, se părea, nu are cum să mai iasă. Dar nimeni nu se împăca cu situația. Mai ales colonelul Arghir. Stăruia asupra unui amănunt, așa cel puțin socotea Baraban, amănunt ce n-avea cum să urnească lucrurile din loc. Ah, dacă Matei nu l-ar fi... pierdut pe necunoscut! Altele ar fi fost dalele problemei. Matei fusese însă păcălit într-un mod simplu și necunoscutul dispăruse.

Mihai amintise de un dosar unde văzuse o fotografie. Cercetaseră dosarul și Mihai își dădu seama că se

înșelase.

— Ne-au mai rămas: Merbian, Grigoran și falsa Marta, recapitula pentru a nu știu cita oară Arghir, ca și cum ar fi avut o idee fixă. Femeia, deocamdată, preciză Arghir, se pare că și-a cam terminat rolul...

— Să nu uităm plicul pe care i l-a dat Grigoran pe Tâmpa! interveni Baraban...

— Probabil un bluf, spuse Mihai... Înapoierea necunoscutului la piatra kilometrică de unde îl luase „Fiatul” n-a fost fără un scop... Plăcuța s-a aflat acolo, pusă chiar de el.

Arghir nu spuse nici da, nici nu. Mihai nu putu să deslușească pe fața colonelului vreun semn care să-i sprijine părerea.

— Și plicul?! reveni încăpățânat la aceeași idee Baraban... Dacă admitem că necunoscutul s-a înapoiat să ia plăcuța, ce-a fost în plic?! Deplasarea lui Grigoran la Brașov, întâlnirea pe Tâmpa, chiar să n-aibă niciun sens?

— Posibil! aruncă Mihai o vorbă și i se păru că Arghir îl aprobă.

Baraban se încruntă, ca și cum Mihai ar fi debitat o enormitate. Arghir învârtea între degete pixul metalic. Spuse, pe neașteptate:

— N-aveți impresia că gândim prea încet?

Întrebarea căzu dur; Baraban, care voise să-i replice

lui Mihai, își înghiți cuvintele. Mihai, însă, își ridică ochii săi verzi, spre colonel:

— Dacă-mi permiteți, tovarășe colonel, cred că nu!

Baraban tresări. Arghir lăsă pixul pe birou și-l privi concentrat câteva clipe. Răspunsul sincer și puțin bătăios nu-l supărase. Reușise, în sfârșit, să-l zgândăre pe Mihai și era mulțumit. Asta și voise. Era sigur că Mihai, cu orgoliul său, avea să încerce să-i dovedească cele afirmate. Cu atât mai mult cu cât cazul acesta era „al lui".

„Te ascult!", îl îndemnă Arghir printr-un gest și Mihai încercă să se ridice de pe fotoliu, dar renunță.

— Dacă mersul te stimulează, te poți plimba prin birou, îl îndemnă colonelul și Mihai avu impresia că Arghir îl ironiza. Rămase pe fotoliu.

— Îl avem, în primul rând, pe Marius Merbian...

— Aha... amicul căpitanului Vâlsan, spuse Baraban, însă nici Arghir, nici Mihai nu schițară vreo umbră de surâs.

— Exact, îl aprobă pe Baraban. Căpitanul o să dea curs invitației lui Merbian de a pescui împreună... Chiar dacă n-o putea să mai afle ceva, Merbian va avea un sentiment de siguranță... Asta și vrem. Să acționeze fără teamă... Este imposibil ca rolul lui să se fi sfârșit odată cu transmiterea acelei plăcuțe. Nu numai pentru asta a fost făcută toată combinația cu cifrul din parc, cu jetonul

de la operă, cu dispariția sa ciudată atunci când se înapoia de pe valea Prahovei.

— Și Grigoran, și femeia de la Brașov, ținu să-l ajute Baraban.

— Poate și ei, răspunse îndoielnic Mihai și pentru Baraban și pentru Arghir. Mai ales pentru Arghir, deși n-ar fi fost nevoie. Doar colonelul fusese acela care-i ordonase să nu se atingă de cei doi când avusese loc întâlnirea de pe Tâmpa.

— Este posibil ca femeia să părăsească țara, continuă Mihai.

— Cu plicul?!! tresări Baraban.

— Da, cu plicul, apăsă Mihai pe răspuns.

— Asta nu se poate, aproape se înspăimântă Baraban.

— De ce nu? întrebă moale Arghir.

— Cine știe ce conține plicul! încercă să strecoare o umbră de incertitudine Baraban.

— Ne vom strădui să ghicim, îl asigură Mihai și lui Baraban nu-i plăcu acest „să ghicim" al colegului său.

— Cum... să ghicim?!

„Secret profesional!", ar fi vrut să-i răspundă Mihai. Așa cum îi răspunsese, în doi peri, și Baraban, când îl întrebase cum a aflat de combinația lui Vasile Grigoran cu Titel. Dacă ar fi fost numai ei doi, mai mult ca sigur așa i-ar fi replicat, dar de față se afla și Arghir, așa că renunță.

— O să ne gândim cum! răspunse calm și cuviincios Mihai. Repede o să ne gândim, adăugă el ca o ultimă replică la remarca de mai înainte a lui Arghir, cu care nu fusese de acord. Arghir clătină capul ușor, într-un abia perceptibil gest de reproș:

„Potolește-te odată, orgoliosule!”

— Vom elucida până la capăt și rolul lui Vasile Grigoran, explică în continuare Mihai... Și ar mai fi două lucruri: în primul rând, de ce a coborât Merbian atunci din tren? Cu cine a luat legătura? Cu necunoscutul pe care l-a scăpat de sub supraveghere Matei? În al doilea rând, să lămuresc ce este cu telefonul... Dacă între el și cazul nostru este vreo legătură și care anume...

— Ce telefon? Aud pentru prima oară de asta, se învioră Arghir.

Mihai povesti despre ciudatele apeluri telefonice pe care le primise acasă.

13

Marius Merbian se opri la o tutungerie, cumpără țigări și se îndreptă spre casă. După-amiaza de toamnă era aurie, cu cer limpede, secetos. Frunzele copacilor, prăfuite, tremurau ușor în adierea vântului uscat. Când treceau mașini, de pe asfalt se ridicau pânze de praf; tramvaiele umpleau aerul de zgomot.

Merbian mergea încet, târând, parcă, sacoșa în care atârnau toropite de căldură roșii. N-avea pe nimeni și se gospodărea singur; rareori îl vedeai, seara, la restaurantul din cartier, în fața unei halbe de bere.

Casa, pe care și-o cumpărase cu vreo douăzeci de ani în urmă, după ce vânduse moștenirea părintească din provincie, se afla la mijlocul străzii. O puteai recunoaște ușor după gardul din lemn, care cândva fusese vopsit în verde, și după blocul de piatră masiv din fața porții, care se afla acolo de când fusese construită casa, cu peste treizeci de ani în urmă. Era o clădire mică: două camere pe un antreu ce ținea loc și de cameră de zi, și o bucătărie. În fața casei, o magazie de lemne. În curtea strâmbă, Merbian sădise doi vișini și un păr, iar pe lângă gard semăna în fiecare primăvară zorele.

Cu vecinii, întreținea relații de... „bună ziua"; rareori cineva intra în casa lui. Era posac și vorbăreții străzii renunțaseră de mult la ideea că ar mai putea să-l facă părtaș la discuțiile de pe la porți, seara, înainte de culcare. Se făcuseră tentative de a-l însura, care eșuaseră în fața cerbiciei lui de celibatar convins. Și oamenii îl lăsaseră în pace, după zile și luni de vorbe purtate din gură în gură, până ce se plictisiseră cu toții. Merbian intrase în „clanul" străzii așa cum era el și așa și rămăsese, acceptat ca o curiozitate ce nu deranja însă pe nimeni. El își vedea de ale lui, oamenii de ale lor. Un

singur eveniment mai trezi spiritele amorțite ale curioșilor. Asta se petrecuse acum doi ani, când Merbian își cumpărase „Mobra”. Își spuseră că „holteiul bătrân” s-a țicnit, că n-are femeie la casa lui, și că mâine, poimâine o să mai facă și altă drăcie. Și pentru a confirma pronosticul, Merbian se apucase de pescuit. Dar oamenii se obișnuiră repede și cu această „trăsnaie” a contabilului și totul reveni la normal, ca și cum pe strada Ceasornicului nu s-ar fi întâmplat nimic. Se mai învioraseră puțin când contabilul își instalase telefon. Dar trecu și asta. Apoi veniseră alte evenimente, care le acaparaseră atenția: introducerea canalizării și pavarea străzii. Oamenii răsuflată ușurați, nu numai pentru plusul de confort ci, mai ales, pentru spulberarea unui zvon care pe unii îi îngrijora: demolarea.

„Dacă ne-au băgat canal și asfalt, înseamnă că am scăpat”, comentau ei. Și se părea că lucrurile stau așa, – deocamdată. Alții se-ntristaseră la această perspectivă. Ar fi preferat să vină buldozerele o dată, să-i scape de lemne și cărbuni.

Merbian nu-și arătase nici bucuria, nici mâhnirea la această schimbare în viața străzii. Ieșise la muncă patriotică, duminica dimineața, alături de toți, cărase pietriș, săpase. Se părea că faptul acesta îi risipise rezerva și devenise mai comunicativ. Dar numai cât țintiseră lucră rile. După ce ultimul petic de asfalt fu

turnat, Merbian intră în obiceiurile sale dinainte...

...Trecu pe lângă o vecină care sta spânzurată de gard uitându-se spre capătul străzii, îi dădu bună-ziua și, ajuns în fața casei, descuie poarta. Se uită în cutia de scrisori, luă ziarul și, înainte de a păși în casă, își frecă tălpile pantofilor de preșul gros de iută din fața ușii...

Ieși din casă seara târziu, după ora zece, când strada se liniștise. Iuți pasul ca să prindă tramvaiul și potolindu-și bătăile inimii se lăsă pe o bancă, lângă taxatoarea ce începuse să moțăie. Tramvaiul mergea huruind, taxatoarea tresărea la opriri. Merbian privea luminile ce alunecau pe lângă ferestre. Coborî în „Splai" și o luă spre Calea Victoriei.

În colț, vizavi de Casa Centrală a Armatei, trebui să aștepte până ce se schimbă culoarea semaforului. Merbian nu se grăbea. Își încetini mersul și își aprinse o țigară. Un grup de tineri trecu pe lângă el. Îngânând melodia ce se revărsa dintr-un tranzistor, și Merbian privi lung după ei. Fără niciun gând anume. Își descheie nasturii de la pardesiu și se urni din loc. În fața teatrului de revistă fu înghițit de valul oamenilor ce ieșeau de la spectacol, aranjându-și din mers cravatele, pliurile rochiilor, pălăriile.

Merbian se strecură mai departe și ajuns în fața clădirii Telefoanelor, intră înăuntru. Găsi o cabină liberă și deschise ușa. În timp ce forma numărul, în cabina

alăturată intrară un tânăr cu o tânără, înghesuindu-se în spațiul strimt, cu spatele spre ușa de sticlă.

Merbian nu vorbi mult. Agăță receptorul în furcă și părăsi cabina. Tânărul ieși și el, în timp ce fata introduse o fisă în telefon. Nu așteptă mult.

— Alo. Tuți. Aici este Rodica... Da. Tu... Știi. Maria vine mâine la București până în prânz... Auzi la ea, vrea să locuiască la „Intercontinental”... Bineînțeles, cred că pleacă mâine de dimineață... Mă grăbesc, tu, sunt cu Virgil... O să treacă el pe la tine astă seară... Neapărat... Pa, tu!

Închise telefonul și ieși în grabă. Îl zări pe Virgil cum pășea agale în urma lui Merbian.

— Urâciosule, spuse ea, destul de tare, luându-l de braț. Nu mai puteai să aștepți puțin? continuă încet, la urechea bărbatului: Tovarășul maior Mihai te așteaptă... Lasă, lasă, mă descurc eu, răspunse unei întrebări care nu fusese rostită.

14

Trecuse de ora 11 noaptea și nu putea să doarmă. Toată ziua își omorâse timpul în plimbări prin oraș; ore multe petrecute prin magazine fără să cumpere ceva. Intrase într-un cinematograf, dar n-avusese răbdare să vadă filmul până la sfârșit. Era neliniștită, o neliniște pe

care o simțea cuibărită undeva în capul pieptului. Poate singurătatea, incertitudinea? Sau amândouă la un loc? Și lângă unchiul Will se simțea singură, dar nu atât de singură ca aici. Dacă ar fi știut, nu s-ar fi lăsat amețită de promisiunile lui Globi. Avea impresia că toată lumea fuge de ea, că o ocolește, că nu înseamnă nimic pentru nimeni. Și privirile bărbaților, care uneori o urmăreau, i se păreau străine. N-o mai flatau, ca la început. O agasau, o făceau să se cutremure. Și ea trebuia să aștepte – ce, nu știa – cu blestematul acela de plic care-i frigea degetele ori de câte ori căuta ceva în poșetă...

Ce puțin durase fericirea ei, adevărata ei fericire, pe care o crezuse adevărată. Numai câteva luni. Poate nici atât. Urmaseră ani de zbucium, în care încercase în zadar să se regăsească. Uneori, credea că s-a regăsit. Dar se înșela... O cuprindea iar pustiul, mai puternic, mai dureros. Și inutilitatea. Și toate astea de ani de zile, de când alunecase după visul ei ce i se păruse frumos. Acum avea treizeci și... dar ce importanță mai avea vârsta!

...Îl cunoscuse pe Rudi acum cincisprezece ani, vara, la Mamaia, în prima ei vară când vedea marea. Fusese ca o amețeală: soarele, marea și Rudi, care o copleșise din prima clipă cu tandrețe, cadouri și promisiuni... Când îi spusese de căsătorie, acceptase fără să se mai

gândească. Avea să plece de aici, într-o țară minune, fără griji, fără... fără... să scape de toate. Dacă ar fi fost întrebată, n-ar fi știut de ce vrea să scape... Apoi, căsătoria, privirea împietrită a tatălui, care rămânea singur, promisiunile ei și ale lui Rudi, săptămânile de nerăbdare până ce i se eliberaseră actele, furia demențială de a pleca repede, cât mai repede... Și plecase.

Acolo parcă nu era așa cum îi spusese Rudi. Oamenii erau oameni ca peste tot, cu necazurile și cu bucuriile lor, unii cu bani mulți, alții cu bani puțini... La început, Rudi reuși s-o facă să nu vadă ceea ce avea să vadă mai târziu. Rudi n-avea decât un unchi, fratele mamei sale, un om bolnav, dar nu dificil cum sunt de obicei suferinzii. Era ceea ce numim un om cumsecade. Locuiau împreună în apartamentul unchiului...

Și, într-o zi, Rudi a început să devină altul. Sau să redevină el, adevăratul Rudi de totdeauna: arogant, certăreț, nestatornic...

Plecase dintr-o dată, lăsându-i o lungă scrisoare în care-i spunea că o iubește, dar că nu mai poate suporta o viață mediocră.

„Am plecat în Australia cu speranțe, cu visuri și cu tine lângă inima mea, Sonia mea dragă. Am plecat pe furiș, ca un laș. Da, ca un laș, pentru că nu suport despărțirile și o singură privire a ta m-ar fi făcut să

renunț. Și nu aș fi vrut. Pentru tine, în primul rând, Sonia, dragostea mea... Am să fac avere repede și am să te chem la mine. Pe tine și pe unchiul Will... Așteaptă-mă! În fața noastră sunt mulți, mulți ani și vreau să-i trăim așa cum ți-am promis prima dată în țara ta. Am mințit, poate, dar numai din dragoste pentru tine am făcut-o...

Te îmbrățișez cu sufletul meu,
Rudi".

Deși trecuseră mulți ani, știa scrisoarea pe dinafară... Un timp o păstrase. O citea cu glas tare și unchiul Will o privea compătimitor, fără să spună ceva... Un an, doi! Nimic!... Unchiul Will a rugat-o să rupă scrisoarea și s-o arunce la gunoi. Nu merita s-o ardă. Focul, se spune, purifică. Secătura de Rudi! Ce ieșise din mintea și mâna lui era atât de urât, de murdar, încât ar fi întinat și focul... Și unchiul Will i l-a descris pe Rudi cel adevărat, așa cum fusese întotdeauna, așa cum avea să rămână. Crezuse și el, Will, că poate avea să se schimbe, poate ea, Sonia, să gonească urâțenia sufletească din el... Povestea cu Australia?! Nu, n-o crezuse. Dar nu-i spusese nimic. La ce ar fi folosit? Rudi nu era omul capabil de astfel de lucruri... Unde se găsea acum? Cine știe! O sfătui să-l uite, să încerce măcar. El, Will, avea s-

o ajute. Ca pe fata lui... Sonia nu putea însă să trăiască din câștigul acestui unchi al ei... Ce să facă totuși? În țară nu mai avea pe nimeni apropiat. Tatăl ei murise...

A lucrat pe unde a găsit. Și ce a găsit... Până ce a dat de ea Globi. Adică nu chiar Globi, ci un subaltern al lui. I s-au promis bani, și a acceptat. Din desperare a acceptat, fără să ceară amănunte, fără să i se spună prea multe... I s-a... aranjat puțin figura. N-a fost prea dureros, dar, oricum, neplăcut, mai ales zilele pe patul de spital... Apoi, Globi i-a dat pașaportul acela pe numele de Marfa Vertulian, banii și „Opelul"... Trebuia să uite că se numea Sonia Wirbing. Wirbing! Ce ciudat i se păruse numele lui Rudi și se obișnuise greu cu el. Și-acum alt nume... Globi a liniștit-o, i-a promis... Dar câte nu i-a promis? Și ea a început să se legene în vise frumoase. Unchiului Will nu i-a spus nimic. Doar că pleacă pentru câteva săptămâni în țară.

Un timp a crezut că uitase totul, că viața are și părțile ei bune, numai să știi să le cauți și să profiți de ele. Apoi a căzut brusc peste ea această senzație de singurătate și inutilitate... Și-a spus că dacă n-ar mai exista, așa, dintr-o dată, ar fi mai bine. Dar a renunțat la acest gând. De undeva, de departe, se apropia de ea unchiul Will, omul acesta bun. Poate singurul care o iubea și credea în ea.

Se ridică din pat și își aprinse o țigară. A cita era oare? Aprinse apoi veioza. Camera era năpădită de fum. Nu

deschise fereastra. Fumă absentă, fără să simtă aroma tutunului. Camera de la hotel i se păru deodată rece, neprimitoare, ca un loc în care fusese închisă cu forța și nu-l putea părăsi. Țigara arsese până la filtru și în gură îi veni gust de hârtie arsă. Îngrețoșată, o apăsă de scrumieră și stinse veioza. De undeva, din întuneric, se desprinse ceva ca o umbră groasă, pluti deasupra ei, prin aerul viciat și se risipi. Fusese ceva mai întunecos decât întunericul. Se smulse de sub pătură, se îndreptă spre fereastră, dar se lovi de masă. Durerea ascuțită o făcu să-și muște buzele.

Aer. Cât mai mult aer! Trase de fereastră, cu deznădejde și spaimă. Noaptea de afară se învălmăși cu noaptea din cameră.

Telefonul de pe noptieră sună și Sonia se repezi spre el de parcă i-ar fi așteptat chemarea.

— Alo! doamna Marta Vertulian? auzi ea o voce înfundată de bărbat.

— La telefon răspunse Sonia.

— V-a căutat unchiul dumneavoastră, domnul Will... I-am spus că sosiți în București mâine, la prânz, și că, probabil, veți fi găsită la hotelul „Intercontinental”...

— E sănătos unchiul Will? marșă Sonia.

— Da, este sănătos... M-a rugat să vă transmit urările lui de bine, intră în joc necunoscutul de la celălalt capăt al firului.

— Vă mulțumesc, domnule! Bună seara!

— Somn ușor, doamnă Marta, și scuzați de deranj. Închise telefonul și, mult timp după aceea, rămase pe marginea patului privind în gol fără să vadă nimic. Jocul acesta al lui Globi era prea greu pentru ea. Nu-l înțelegea așa cum ar fi vrut. Și dacă l-ar fi înțeles?!?! Globi îi spusese că n-are prea multe de făcut, că ceea ce îi cere el este o nimica toată, o excursie plăcută, care n-avea să dureze... Și acum, telefonul acesta! Deci, mâine avea să fie în București, la hotel. Așa-i ceruse necunoscutul, după ce îi dăduse parola... „Sărmanul unchiul Will, dacă ar fi știut că numele lui este amestecat în acest joc!" El era parola de recunoaștere! Și plicul acesta! De-ar scăpa mai repede de el. Parcă ar fi avut în poșetă o bombă, nu un petic de hârtie.

În cameră se făcuse frig. Înfiorată, Sonia se ridică și închise fereastra.

15

La volanul „Opelului", Sonia ieși din Brașov pe la orele zece. Inundată de lumină, șoseaua te provoca să apeși pe accelerator. Sonia nu se grăbea însă. Ba, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut. Era obosită. Adormise spre ziuă, ghemuită sub pătură, cu gândurile și presimțirile ei. Se trezise buimacă, după frânturi de vise fără noimă,

din care se zbătuse să scape.

Mergea încet, conducea cu gesturi molatice, ca de somnambulă, își simțea mâinile grele. Acul vitezometrului se zbătea ca antena unei insecte ce caută drumul, rămânea câteva clipe nemișcat, apoi tremura din nou subțire. Deodată, „Opelul” începu să trepideze, să se poticnească și Sonia apăsă pe accelerator. Dar după câteva sute de metri, motorul se opri. Debraie și mașina mai rulă puțin, după care încremeni în afara șoselei. Rămase la volan și încercă zadarnic să pornească motorul. Ce avea oare! N-ar fi putut să spună. Nu se pricepea la mașini. Nu știa decât să se urce la volan și să conducă. Ieși afară și se propti de capotă, descumpănită de situația în care se găsea. Pe lângă ea trecu vâjâind un camion și îi păru rău că n-a făcut semn să oprească. Privi de-a lungul șoselei. Un „Aro” venea spre ea și Sonia se hotărî. Începu să facă semne cu mâna. „Aro” încetini și se opri în spatele „Opelului”. Pe fereastră apăru capul lui Matei cu basc, și Sonia făcu câțiva pași spre el.

— *Gutt Morgen*! spuse Matei.

— *'Morgen,* răspunse mașinal Sonia. Atunci Matei sări din mașină și, zâmbindu-i prietenos, făcu un pas spre ea.

— *Was ist pasiert*? întrebă el cu cazná, stâlcind groaznic cuvintele.

Sonia începu să râdă. O amuza strădania acestui șofer tânăr.

— Nu mai merge rabla asta, s-o ia naiba! spuse ea și șoferul făcu ochii mari, sau așa i se păru Soniei, la auzul acestei expresii neaoș românești.

— Văd că vorbiți românește, făcu pe surprinsul Matei.

— Mă străduiesc, zâmbi Sonia. Trecuse dintr-o dată de la starea aceea de neliniște și oboseală la o voioșie stranie.

— Să vedem ce are, spuse Matei apropiindu-se de „Opel" și trecându-și palma, ca într-o mângâiere, pe capota motorului, ca și cum ar fi vrut să-l îmblânzească.

— Nu mai merge! explică simplu Sonia și Matei o rugă să descuie capota. Se urcă la volan, încercă demarorul, apoi coborî cu mâinile în șolduri.

— Curent are, demarorul e bun, începu Matei să-și explice singur. Să vedem aprinderea, carburatorul... Aveți o trusă cu scule? o întrebă pe Sonia și femeia i-o aduse din portbagaj.

— Poftiți.

Matei o desfăcu, întinse sculele la îndemână și se aplecă peste motorul fierbinte.

— Frige, spuse el, și își duse un deget la gură. Apoi începu să demonteze carburatorul și să-l așeze bucată cu bucată pe capacul trusei de scule. Urmară la rând

bujiile, delcoul, filtrul de aer și Sonia se înspăimântă când văzu piesele înșirate lângă acest tinerel cu bască.

— Îl facem noi, îi zâmbi Matei... Numai nițică răbdare... Să se mai răcească puțin... Până atunci, să trag o țigară.

Începu să se caute în buzunare, dar Sonia i-o luă înainte. Deschise poșeta și îi întinse pachetul ei de „Kent”. Matei zări plicul alb, micuț, și tresări. Femeia îl purta în poșetă, la îndemână, ca pe ceva ce nu valora nimic. Ori era nebună, ori inconștientă, ori... își lăsă gândul neterminat. Își șterse degetele unsuroase pe o cârpă. Luă o țigară, mulțumi, o plimbă pe la nas și o vârî între buze.

— Să vă dau și foc, se oferi Sonia scăpărând bricheta. Și când puse bricheta în poșetă, el mai zări o dată plicul.

Matei fuma cu poftă și Sonia îi urmărea gesturile așteptând ca țigara să se termine mai repede și să-i repare mașina...

...Matei lucra în tăcere; începuse să se cam enerveze, observă Sonia și nu-l mai întrebă nimic... Dar minutele treceau și ea deveni nerăbdătoare.

— Vai, și trebuia să fiu în București până la trei!

Matei ridică privirea. Bascul se strâmbase, sta într-o parte și pe obrazul drept avea o pată neagră care-i dădea un aer comic.

— Dacă nu s-o putea, spuse Matei, o să vă iau la...

cravată. Și eu merg la București...

— La cravată?!

— Da, adică să vă remorchez, explică Matei. Dar mai aveți răbdare. Cred că-i dau de cap. Scoase o țigară și ceru un foc. Sonia desfăcu din nou poșeta să caute bricheta și Matei văzu iar plicul. Nicio îndoială, acesta era. Plicul despre care maiorul Mihai Dragu spusese că aleargă după el numai ca maiorul Baraban să fie cu inima împăcată. La urma urmei, în primul rând. El. Mihai. Voia să fie cu inima împăcată. Și Matei primise un ordin cu privire la acest plic.

Plicul călătorise de la București la Brașov și acum făcea calea întoarsă. Ce mai, o babilonie din care nu încerca să mai priceapă ceva. L-ar fi apucat durerea de cap. „Ce ochi o să facă tovarășul maior Mihai când am să-i spun!” Vederea plicului îi ușurase misiunea. Trebuia să simplifice lucrurile, să renunțe la tot ce imaginaseră inițial.

Sonia se grăbea să ajungă la București. Era ceva care îl interesa, fără îndoială, pe maiorul Mihai Dragu. Și nu numai pe el... îi va comunica cum se desfășuraseră evenimentele. Cu asta, misiunea lui se terminase. Deocamdată, numai.

Se decise să isprăvească mai repede totul.

...învârti cheia de contact și motorul porni imediat. Fruntea Soniei se însenină și îi venea să-l ia de gât și să-

l sărute pe flăcăul acesta cu bască, murdar de unsoare pe obraz.

— Gata, domnișoară. Vă garantez că ajungeți la București... Cu o condiție, însă: să mergeți încet și la fiecare oră să opriți să se răcească motorul. La București o dați la verificat... Călătorie plăcută!

— Un moment, îl opri Sonia umblând din nou la poșetă. Scoase o hârtie de o sută de lei și i-o întinse.

Zâmbetul galant al lui Matei dispăru.

— Credeam că mă considerați un cavaler, care a dat ajutor unei domnișoare. Nu iau bani de la fete așa frumoase ca dumneavoastră!

— Totuși, nu se poate, se încurcă Sonia, chiar așa nu... nu se poate. Să vă dau ceva... ca amintire.

Căuta ceva, dar nu găsea. Se apropie de Matei, luminată de un gând. Pe neașteptate îl luă de gât și-l sărută apăsat pe amândoi obrajii. Sonia mirosea a parfum fin, avea buzele moi și lui Matei îi plăcu. O spuse cu sinceritate:

— Vedeți cum se rezolvă treburile între oamenii de onoare? *Gutt Morgen*, domnișoară! și se îndreptă spre „Aro”-ul său. Așteptă ca Sonia să pornească, îi făcu cu mâna și ea îi răspunse.

Sonia opri la ieșirea din Sinaia, coborî din „Opel” și își aprinse o țigară. Soarele pripea ca vara înainte de ploaie. De sus, dinspre cota 1400, curgea într-o alunecare leneșă, ca o avalanșă filmată cu încetinitorul, o ceață albicioasă, devorând parcă, încetul cu încetul, albastrul închis al pădurii. Bătea și vântul, rece, și Sonia se înfioră. Intră în mașină și deschise radioul. Muzica ritmată umplu mașina. Sonia răsuci întrerupătorul și se făcu liniște. Muzica o iritase brusc și, dintr-o dată, fu cuprinsă de starea ceea de anxietate de care crezuse că a scăpat. Venise spre ea și o copleșise, rea și nesuferită; fără să știe de ce, îi paraliza gândurile. Deschise poșeta. Plicul alb, păcătosul acela de plic, era la locul lui. Avea impresia că și el o privește, că e gata să-i vorbească. Își prinse capul în palme cu desperare și strânse pleoapele. Nu voia să vadă nimic, să audă nimic. Să fie lăsată în pace, să se termine totul mai repede, să fugă înapoi la unchiul Will, care, fără îndoială, o aștepta nerăbdător. Avea nevoie de el cum și el avea nevoie de ea. „Sărmanul unchiul Will! Acum era la atelierul acela mecanic unde lucra de ani de zile. Așa cum era, bolnav, lucra!” Parcă îl vedea, și îl simțea aproape... Dar chipul unchiului Will devenea ciudat. Din ce în ce mai ciudat. Se metamorfoza. Părul rar, alb-roșcat, devenea bogat și negru, argintat pe la tâmple, ochii albaștri erau negri și o cută energică îi brăzda fruntea. Și nasul, și pometii

obrajilor și... Nu, nu mai era unchiul Will, ci altcineva, cunoscut, din ce în ce mai cunoscut... Era chipul tatălui, așa cum îl lăsase cu cincisprezece ani în urmă, îngrijorat și plin de o tristețe nemărginită. Îi veni să plângă, să plângă... El nu mai era. Murise fără s-o vadă. Așteptându-o, așa cum îi scria...

Deschise ochii uscați, fără lacrimi, deși ea știa că plânsese. Poate că lacrimile se rostogoliseră în ea... Și cât ar fi vrut să plângă, să strige! Dar nu putea. Ceața cobora peste oraș, fantomatică. Porni motorul și mașina țâșni pe panglica șoselei. „Opelul” alerga, parcă înnebunit, și mâinile Soniei se crispaseră pe volan. Uitase de tot ce-i spusese șoferul acela tinerel cu basc. Toate simțurile i se adunaseră în piciorul care apăsa, cu desperare, pedala acceleratorului... Nu-i mai păsa de nimeni, de nimic. Știa că trebuia să ocolească Ploieștiul pe șoseaua de centură. Dar intră prin bariera Câmpina. Tresări și încetini viteza. Nu mai recunoștea locurile. Pe aici nu fusese nimic. Și acum blocuri, magazine... Trecuseră cincisprezece ani! Nu mai putea să se descurce. Opri, deschise geamul și întrebă pe un băiat ce trecea pe trotuar cu o servietă sub braț:

— Cum ajung la cimitir?

Băiatul se opri, stătu câteva clipe în cumpănă și apoi începu să-i explice cu gesturi largi. Era prea complicat. Îl rugă să repete și băiatul o luă de la cap.

...Coborî în poarta cimitirului, năucită ca și cum s-ar. Fi aflat, dintr-o dată, într-un loc necunoscut. Intră și încercă să-și amintească de grilajul acela vopsit cu bronz, de crucea scundă de piatră pe care erau puse două fotografii... Și el se afla tot acolo, unde fusese înmormântată și mama... Rătăcea pe alei, dar nu voia să întrebe pe nimeni. Nici n-ar fi putut; parcă îi pierise graiul și nu-și mai amintea cuvintele... Găsi grilajul. Acum era negru; bronzul se curățase. Crucea era la locul ei, cu fotografiile ce începuseră să se decoloreze... „Aici odihnesc Vasilica și Ion Constantin...” Părinții ei! Mormântul era năpădit de flori sălbatice și buruieni... Trase de portița grilajului și, aplecându-se peste mormânt, începu să smulgă buruienile cu o furie disperată. O bătrână se opri cu palma la gură, o privi un timp și apoi spuse:

— Vreți să vă ajut, domnișoară?

Răsuci capul spre vocea monotonă și impersonală:

— Nu, nu-i nevoie... Dar se răzgândi: Dacă vreți!

Bătrâna se apropie și, lăsându-se într-un genunchi, începu să smulgă și ea buruienile.

— Sunteți fata? întrebă ea într-un târziu, făcând un semn cu capul spre cruce. Sonia nu răspunse; începu să plângă iar și bătrâna nu mai insistă. Oftă numai.

— Ar trebui săpat, și în primăvară puse niște flori.

— Ar trebui, spuse Sonia. Dacă ai vrea dumneata...

Culese poșeta de lângă ea și o deschise. Puse în palma femeii două sute de lei. Ajung?...

— Și aprinsă candela, la pomeniri, adăugă bătrâna vârând banii în buzunarul larg al șorțului.

Sonia îi mai întinse o sută de lei privind-o întrebător.

— Prea destul, spuse fără convingere, totuși, femeia... O să vin eu, după ce pleci mata, să duc buruienile astea... V-ați murdărit ciorapii în genunchi.

Se apleca să o șteargă, dar Sonia refuză.

— Lăsați!...

— Dumnezeu să-i ierte, spuse femeia cu glas ce voia să fie plângăreț, și se depărtă cu un braț de buruieni.

— Unchiul Will o să dea telefon, auzi Sonia o voce de bărbat în spatele ei. Se răsuci. Un necunoscut, cu un loden gri, pălărie și ochelari mari de soare, se sprijinea cu mâna de grilaj.

„Du-te dracului!” Necunoscutul continua să stea acolo. Invectivele se aprinseră în pragul buzelor. Le aruncase în obrazul necunoscutului numai cu gândul... O cuprinse spaima; o spaimă ce-i urni pașii din loc, fără să mai arunce măcar o privire peste umăr. Necunoscutul rămase lângă grilaj până ce Sonia se pierdu în lungul aleii, spre poartă. Apoi, plecă și el, încet, cu mâinile în buzunarele lodenului.

...„Am fost urmărită tot timpul!” se îngrozi Sonia. „De unde o fi apărut?!... Nici acolo nu am avut liniște!” Ieși

din oraș și porni spre Câmpina. Era târziu, dar îi era teamă să mai dea vreun prilej de reproș...

*

Necunoscutul părăsi cimitirul și se urcă într-un „Fiat 1300” vișiniu. „Isterica naibii”, se înverșuna împotriva Soniei și porni după ea.

Era furios că trebuise să-și piardă o dimineață, dar cel care-i telefonase aseară, târziu, avusese dreptate. De-abia reușise să se învoiască de la serviciu ca să ia în primire „Opelul” la ieșirea din Comarnic. Și femeia alergase ca o bezmetică, de parcă ar fi fost la un raliu. Când văzuse că n-o ia pe linia de centură, voise să o depășească și să-i atragă atenția. Dar nu putuse s-o ajungă. Ba, de câteva ori, fusese cât p-aci s-o piardă... De ce o amestecase în afacerea asta?! Nu era o treabă de femeie. Sau, în orice caz, nu pentru o femeie ca ea...

Zări „Opelul” înaintea sa, cum rula cuminte, cu viteză moderată... I-a venit mintea la cap. Reflectă el și o urmări cum ocolește orașul. E româncă! Sau. Are numai rude, aici, la noi! La urma urmei, asta e mai puțin important”, decise el încetinind viteza și lăsând „Opelul” să dispară pe șoseaua ce duce spre București. Opri în afara șoselei, mai așteptă o jumătate de oră și întoarse.

Veioza proiecta un con de lumină gălbuie pe paginile cărții, radioul cânta în surdină. Afară începuse să bată vântul și picături rare de ploaie percutau pe învelișul de tablă al marginei balconului. Mihai citea, dar nu se putea concentra. De multe ori trebuia s-o ia de la capăt ca să înțeleagă sensul, ca și cum ar fi descifrat un text dintr-o limbă străină. La un moment dat, rândurile începură să se amestece. Puse cartea de o parte. Avea impresia că nu-i singur în cameră. Parcă pluteau în jurul său, consistente, tot felul de întrebări, ipoteze, soluții. Senzația aceasta nu-i era străină, o mai cunoscuse și altădată, tot în împrejurări asemănătoare, când totul i se părea învălmășit, tulbure, fără logică. Dar ceea ce îl neliniștea era că nu găsea nicio legătură, că fantezia sa se dovedea neputincioasă să urmărească, oricum, firul evenimentelor pe care le cunoștea.

Un lucru se mai lămurise: falsa Marta Vertulian căpătase o identitate, cea adevărată: Sonia Wirbing, fostă Constantin. Și adevărul acesta îl ajutase să afle totul, sau aproape totul, despre femeia ce venise în țară cu un pașaport pe un alt nume. Ghici că aici era mâna pipernicitului de Globi, al acestui om inventiv, cu inteligență diabolică. Nu putea fi altcineva decât el. O cunoștea pe Marta Vertulian. Era prieten cu ea. Îl mai

ajutase și altă dată. Știa că Marta nu făcuse niciodată ceva pentru Globi în schimbul banilor. Bani avea și ea, mulți bani, poate mai mulți decât Globi. Nici pentru vreo convingere intimă nu-l ajutase Marta, ci tot dintr-un capriciu, așa cum mai făcuse și altă dată. În afacerea „M”, capriciul fusese inginerul Andrei Milcovan. Adică el. Mihai, dar Globi o dezamăgise. Ori poate chiar Marta se plictisise și renunțase de bunăvoie. Acum, însă, ce-o determinase să accepte noul joc al lui Globi? Mai ales că risca. Sonia putea fi prinsă, putea vorbi. Atunci ar fi ieșit la iveală povestea cu pașaportul și, vrând-nevrând, ar fi fost implicată și ea... Mai exista o posibilitate: Marta să nu știe nimic, „lucrătura” să fie numai a lui Globi. Nu asta era însă important, ci altceva: rolul Soniei în tot păienjenișul combinației, rol pe care Mihai avea impresia că începe să-l... simtă. Îi spusese și colonelului Arghir ce crede și colonelul fusese de părerea lui. I se contura din ce în ce planul lui Globi, derutant în simplitatea lui, care-i putea oferi surprize la fiecare pas... Ciudată afacere! Dacă Alfred ar fi rămas să conducă combinația, poate până acum ar fi încheiat cazul. Dar Alfred aruncase o „piatră în baltă”. Îl contactase pe Marius Merbian, îi dăduse ceva, atunci când îi cedase pardesiul la „Operă”, plăcuța roșie, probabil. Dar nu numai pentru un minuscul obiect înscenase Alfred totul. Neapărat, în pardesiu se mai

aflase un lucru. Un lucru mai voluminos, de care Merbian avea nevoie.

— Ce anume? Ei, dacă ar fi știut, se schimbau datele problemei. Ar fi putut deduce și ce urmărea, de fapt, Merbian. De ce neapărat Merbian și nu acel necunoscut care-l... păcălise pe locotenentul Matei? Mai degrabă acesta. EL rămăsese în umbră pentru Merbian când luase plăcuța roșie... Dacă ar fi știut și unde se oprise Merbian atunci, pe Valea Prahovei, la ce stație coborâse, cu cine discutase... Poate cu necunoscutul? De ce nu-i dăduse însă plăcuța? Merbian nu fusese încă în posesia ei? Posibil! Îi dăduse numai obiectul care fusese în pardesiul lui Alfred? Din nou. Posibil! Și plăcuța! Merbian nu o avea încă asupra lui... Da, asta era: Alfred mai făcuse o vizită în străinătate și se mai întâlnise cu Merbian după aceea o singură dată, apoi plecase definitiv... Îl mai chinuia o întrebare pe Mihai. Pentru ce Alfred nu luase legătura cu necunoscutul ci cu Merbian? Drumul era mai lung, mai întortocheat, mai plin de riscuri. Necunoscutul trebuia să rămână necunoscut și pentru Alfred, și pentru Merbian, concluzionă Mihai. Alte fapte însă veneau să clatine eșafodajul ipotezelor. Necunoscutul „lucrase” pe față cu Vasile Grigoran, acest ora care, în niciun caz, nu putea să prezinte mai multă încredere decât Merbian, de pildă, ca să nu mai vorbim de Alfred. O învălmășeală

plină de contradicții, de „dacă” și „poate”, care îl amețea pe Mihai, anulând răspunsurile la întrebările pe care încerca să le contureze doar. Încercă să se agațe de... concretul pe care-l avea: Sonia, telefonul pe care i-l dăduse Merbian la Brașov chemând-o în București și plicul, plicul acela alb pe care Sonia îl plimba de la Brașov înapoi la București. Mai era Vasile Grigoran. Pentru Mihai, Grigoran reprezenta un... amănunt. Asta nu însemna, însă, că trebuia lăsat deoparte. La urma urmei, și Merbian putea fi considerat un amănunt. De un alt soi, dar tot amănunt. Mihai știa însă că orice caz este format din amănunte, care se înlănțuie între ele. Și era suficient să-ți scape numai unul singur pentru ca lanțul să se rupă și să nu mai știi de unde să-l apuci...

Ploaia se pornise de-a binelea, picăturile cădeau dese, spulberate de vântul care se întețise. Începuseră ploile lungi de toamnă. Mihai deschise fereastra. Îi plăcea ploaia, oricum ar fi fost ea. Îl înviora, îi limpezea mintea, strecura în el un fel. De bucurie ciudată. Îi spusese și lui Baraban, cândva, dar Baraban îl privise pieziș, neîncrezător, apoi, văzând că Mihai nu glumește, clătinase din cap: „Vrei să fii original în toate!” „Pe dracu’, original! Ăsta-i adevărul, îmi place!...”

Crengile plopului din fața balconului se zbăteau, cerând parcă ajutor. „Asta-i soarta ta, amice. N-am cum să te iau în casă! Ai trecut tu prin alte încercări și mai

grele!”

Sună telefonul. Mihai tresări și se smulse de lângă fereastră. Stătu un timp cu mâna deasupra receptorului, așteptând. Telefonul continua să sune.

— Alo!... Alo! ridică vocea Mihai puțin agasat. „Iar începe sâcâiala!” Alo! repetă el... De la celălalt capăt al firului niciun răspuns... Uite ce-i, se stăpâni el să vorbească potolit, dacă nu-mi spui cine ești și ce vrei, de mâine am să merg la Telefoane și am să-mi schimb numărul... Nu-mi place să fiu deranjat la nesfârșit... Ai priceput?

— Alo! auzi, în sfârșit, de la celălalt capăt al firului o voce șovăielnică de femeie.

— În sfârșit, încercă să fie blând Mihai, ți-am auzit glasul... Te ascult. Probabil că vrei să-mi spui ceva.

— Da, vreau, Mihai, vreau...

— Deci mă cunoști, cel puțin după nume... De când oare?

— De mult... foarte de mult... Aș vrea să te văd... Urmă o tăcere lungă. Femeia se oprise ca și cum n-ar mai fi știut ce să spună.

— Parcă, după voce, îmi amintești de cineva, nu știu de cine... Dacă ai vrea să mă ajuți...

— Aș vrea să te văd, repetă femeia, ca un robot. Mâine, oriunde vrei tu, la orice oră... Vreau să te văd...

— Și dacă n-am să pot mâine?

— Mâine... altfel n-o să te mai văd... N-am cum!

— Bine, spuse Mihai, ca și cum ar fi făcut o concesie... Mâine, la orele cinci după-masă... La „Patria”. Dacă plouă, avem unde ne adăposti... Dar, cum te recunosc?

— Te cunosc eu!

— Asta nu-i suficient...

— Ba, da! Și tu ai să mă recunoști... Mâine, la cinci, la „Patria”... Noapte bună, Mihai!

— Alo!... Alo!...

Femeia închisese telefonul... Mihai lăsă receptorul să cadă în furcă și, târziu de tot, se urni de lângă el. Își aprinse o țigară. De când nu mai fumase! Glasul acela îi amintea de cineva, dar nu putea să-și amintească de cine. Să fie o farsă?... Și celelalte telefoane care-l sâcâiseră până atunci?! Tot femeia să... Ori, poate, nu ea! Și dacă tot ea fusese, era în legătură cu... nesuferitul ăsta de caz în care se mișca așa de greu?!... Uitată pe marginea scrumierei, țigara ardea încet, mistuindu-se fără sens...

...Pe la ora unu noaptea, telefonul sună din nou. La început, lui Mihai i se păru că visează. Într-o frântură de clipă se închegară imagini: el, cu receptorul în mână și, lângă el, femeia, cu un alt receptor. Nu o cunoștea, semăna cu Marta Vertulian, dar era mai înaltă și mâinile îi erau mari, încărcate de brățări ce zornăiau asurzitor.

Striga cât putea dar nu o auzea, și femeia striga în receptor, striga cu desperare ca și cum ar fi fost într-o mare primejdie. Întindea brațul s-o tragă lângă el, dar imaginea se depărta micșorându-se ca și cum ar fi privit-o printr-un binoclu întors. Iar brățările sunau tot mai puternic, cu întreruperi de o clipă. Apoi, Mihai își dădu seama că visa și încercă să se rupă de vis, să deschidă ochii. Se zbuciuma într-o încordare surdă și numai târziu izbuti să rupă firul somnului și să alunge visul absurd. Și atunci auzi telefonul sunând insistent și își dădu seama că nu mai era vis. Sări din pat, aprinse veioza și se duse la telefon.

— În sfârșit, auzi Mihai vocea lui Baraban... Dormeai? întrebarea i se păru cam aiurea, dar admise totuși nota de ironie probabilă. Răspunse:

— Nu, mă prefăceam numai.

— Uite ce-i... Baraban făcu o pauză sau așa cel puțin i se păru lui Mihai. Uite, ce-i, repetă Baraban, plicul Soniei se află la noi...

Felul direct în care Baraban îl anunță îl descumpăni pe Mihai. Ceva se zbătu în el și îl sugrumă, ca o presimțire rea și răscolitoare.

— Și Sonia?

— Cred că doarme, răspunse simplu Baraban.

Baraban încerca să glumească și Mihai își spuse că era mai mult decât mulțumit pentru treaba făcută.

— Și altceva?

— L-am dat la laborator să se vadă ce este cu el, explică Baraban sigur de sine.

— Vin imediat, spuse Mihai. Moleșeala somnului, visul rămăseseră departe, uitase de ele, ca și cum n-ar fi existat. Într-o jumătate de oră sunt acolo, preciză el și lăsă receptorul să cadă în furcă.

Începu să se îmbrace cu înfrigurare; un nasture de la cămașă sări și fu nevoit să-și caute altă cămașă. La ușă constată că uitase să se încalțe, avea papuci în picioare. Își luă pantofii din fugă și coborî scările câte două trepte deodată. Apoi își spuse că mai simplu ar fi fost să ia liftul, dar uitase de el și acum se afla la jumătatea drumului. Jos, nu găsi cheile mașinii. Urcă, de astă dată făcând apel la serviciile liftului și, până ce sosi din nou jos, se mai calmase.

Vestea pe care i-o dăduse Baraban era de natură să-l răscolească. Cum de apăruse însă Baraban, așa, dintr-o dată? Doar nu el se ocupa de treaba aceasta, ci doi dintre subalternii săi cu care stabilise toate detaliile acțiunii. O să-i cam... scarmene puțin. Rămăsese ca unul din ei să-i dea telefon, la orice oră, imediat ce acțiunea ar fi reușit. Și plicul... Nu trebuia să umble nimeni cu el mai înainte de a-l fi cercetat el, Mihai. Nu că n-ar fi avut încredere în priceperea colegilor săi, dar voia să fie sigur *el* că nicio surpriză nu mai era posibilă. La gândul că ceva ce nu

putea fi prevăzut intervenise, îl cuprinse o sudoare rece...

...Urcă în goană scările și năvăli în birou. Cei doi îl așteptau. Baraban lipsea.

— V-am telefonat de am înnebunit. Îi explică unul din ei. N-ați răspuns... Și-atunci, l-am sunat pe tovarășul maior Baraban...

Mihai își înghiți dojana și întrebă de Baraban.

— Este la laborator, i se explică și Mihai ridică din umeri.

— Odihniți-vă puțin, undeva, îi sfătui Mihai, o să avem de lucru în noaptea asta...

Ieși din birou și se îndreptă spre laborator. Ceasul arăta orele unu și jumătate...

...Pe la trei fără un sfert, avu rezultatul laboratorului. Era surprinzător și, totodată, îl silea să ia o hotărâre...

— Să-l sunăm pe tovarășul colonel Arghir, propuse Daraban.

„Ah, Barabane, Barabane, vrei să te acoperi cu ordinul șefului! Ți-e teamă să nu iasă prost!”

— Nu-i cazul, spuse Mihai. Și, mai ales, nu este timp...

Învârtea între degete hârtia pe care o găsise în plic. Era o hârtie albă, obișnuită, pe care cineva scrisese cu litere de tipar:

„Stimate tovarăşe,

Doresc să-ţi mulţumesc şi pe această cale pentru tot ce ai făcut. Promisiunea rămâne în picioare.

Arde hârtia şi aruncă scrumul în patru vânturi. Plicul păstrează-l, vei mai avea nevoie de el.

N-aş vrea ca soţia mea să aibă o dovadă cât de cât.

Al dumitale,
Bănulea."

Mihai se ridică.

— Uite ce m-am gândit, încercă el să se sfătuiască cu Baraban. Cei de la laborator să facă una identică... Ascultă-mă până la capăt, îl potoli cu un gest pe Baraban care încerca să-l întrerupă. Sau să protesteze; Mihai n-avea de unde să ştie intenţia lui Baraban... Hârtia va fi la fel ca cea originală. Or s-o prepare băieţii noştri. Numai că efectul ei va fi pe jumătate ca al celei originale...

Baraban începuse să se liniştească, observă Mihai. Totuşi, în el, mai stăruia o umbră de îndoială, care-l făcu să revină la părerea iniţială. E drept, fără acel ton de ultimatum ca la început, dar nerenunţând la ea.

— Ar fi fost bine, totuşi, să-i raportăm şi tovarăşului colonel.

— Am să-i raportez imediat ce vorbesc cu cei de la laborator. Să vedem dacă e posibil sau nu ce le cerem noi... Sau poți să-i raportezi dumneata, cât timp eu sunt acolo...

— E mai bine după, se eschivă Baraban și Mihai se îndreptă spre ușă.

— Perfect, spuse el. Să mergem... Dar mai repede, timpul ne mână din urmă. Este trei. Să nu uit plicul, spuse el întorcându-se din drum și culegându-l de pe birou. Plicul este... curat, nu-i nevoie să punem altul.

— Bineînțeles, aprobă cu gravitate Baraban.

Pe coridor, Mihai se opri puțin și-i spuse lui Baraban:

— Ne-am alarmat degeaba că Sonia ar fi intenționat să plece din țară cu el.

Subliniase *ne-am,* parcă ar fi vrut să-i amintească lui Baraban că el intrase în panică atunci când discutaseră prima dată despre Sonia și despre plicul pe care îl adusese Vasile Grigoran la Brașov.

— Totuși, zise Baraban puțin acru, trebuia, oricum, să știu ce este cu el... S-ar fi putut întâmpla să fie expediat cuiva. Și-atunci?!?

Mihai era grăbit și preocupat de un singur gând pentru a mai putea să se detașeze de el și să intre în polemică... îl lăsă pe Baraban să aibă ultimul cuvânt.

— Mihai!

— Anca!

Mihai îi sărută mâna mică și înghețată privind-o în ochi. „Numai atât?!” întrebară și se mirară ochii femeii. „Nu-i destul?!” răspunseră ochii lui Mihai. Continua să-i strângă mâna, încet ca într-o mângâiere, ca o imensă bucurie a revederii pe care fiecare și-o închipuise altfel. Anca. Anca Pascu! N-o mai văzuse!... N-avea rost să se gândească la timp... Nu ajuta la nimic. O vedea acum, și asta era important. O depărtă puțin de el.

— Te-ai schimbat puțin, Anca.

— Tu nu... Parcă ne-am fi luat rămas bun ieri... Eu am cam îmbătrânit.

— Exagerezi!... Voiam să spun că arăți și mai bine.

— N-ajută la nimic să fii indulgent, spuse Anca și Mihai reținu ceva ca o ușoară amărăciune în vocea ei. Și, parcă, regret...

Pe lângă ei, sub copertina din fața cinematografului, trecea lume, multă lume, cu scopul, mărturisit sau nu, al obținerii unui bilet... în plus.

— Să mergem, spuse Mihai și o luă de braț pe Anca. Trebuie să fie marcată de ceva aparte reîntâlnirea noastră, adăugă el. Ăsta, ca să ținem minte mai mult...

Ieșiră de sub copertină și o porniră pe bulevard, spre

„Scala”. Nu ploua, dar cerul era acoperit de vârtejuri cenușii ce amenințau să se prăvălească peste oraș.

— Să intrăm undeva, propuse Mihai.

— Nici nu mă gândesc, protestă Anca. Te temi de ploaie? Știam că-ți place ploaia și că una din bucuriile tale este să mergi printre stropi...

— N-ai uitat?

— Parcă e greu de ținut minte o asemenea trăsnaie...

— Tanti Sofia ce face? întrebă Mihai nemaiștiind ce să spună după primele – minute ale revederii. O văzuse și parcă i-ar fi vorbit ore întregi. Era și puțin stingherit.

— A, mama! răspunse Anca... Îmi pare bine că-i spui tot tanti Sofia... E sănătoasă... Mi-a spus că ai mai trecut pe la ea din când în când. Am vrut s-o iau la Cluj cu mine, dar n-a vrut... Și aș fi avut mare nevoie de ea, mai ales după ce m-am despărțit de Radu.

— Te-ai despărțit?! se miră sincer Mihai. Cum asta?!

— *De mortuis nihil bene*!... Nu vreau să-mi mai aduc aminte...

Tăcură. Și Mihai începu să-și explice multe...

— Tu m-ai căutat de câteva ori, la telefon, fără să scoți un cuvânt?

— Da, eu, confirmă simplu. Anca. Voiam să te văd, să stau de vorbă cu tine, dar nu îndrăzneam. Mi-era și teamă ca nu cumva tu să crezi...

— Te rog să nu mai continui, o opri el... N-aveam ce

să cred, după cum nici acum nu cred nimic altceva decât că ai vrut să mă vezi... Și eu aș fi vrut...

— Ai dreptate! spuse ea moale sprijinindu-se de brațul lui ca și cum s-ar fi împiedicat.

— Și băiatul, băiatul tău unde este?

— A rămas la mine. Acum stă la mama... Și o să rămână mai mult la ea. Mă înțelege, e mare de-acum. Are patru ani.

— Ce nume ciudat i-ai dat! Mălinel!

— Vine de la mălin, începu ea să-i explice... Știi, pomii aceia cu flori frumoase de pe strada noastră. Mai ții minte?

Nu-i uitase. Îi ținea minte cum se revărsau primăvara cu crengile încărcate de flori peste garduri.

— Vreau să-i duci lui Mălinel ceva din partea mea, spuse Mihai... Să căutăm un magazin de jucării.

— Nu se poate!

— Ba. Da, și o trase după el iuțind pașii... Tu ai rămas la Cluj? o întrebă el cu un ton pe care l-ar fi dorit cât mai neutru.

— O, nu!

— Te-ai mutat la București?

— Nici, făcu Anca enigmatic.

— Atunci?!

— Plec din țară.

Mihai se opri surprins.

— Mai mulți arhitecți, începu să-i explice Anca, am fost desemnați să facem niște lucrări pentru Algeria... Stăm un an, un an și ceva. Până ce terminăm treaba.

— Când pleci? întrebă Mihai cu părere de rău.

— Mâine... Mâine de dimineață. La opt.

— Și de ce nu mi-ai spus mai demult, de când ai venit în București? îi reproșă el cam aspru. Te-ai jucat cu telefonul, ai crezut mai știu eu ce...

— Nu-mi dau seama de ce, răspunse Anca... Poate că așa este mai bine... Dar să știi că am să-ți trimit ilustrate de-acolo...

— Poate n-ai să uiți să-mi dai și adresa, spuse el, așa, ca în treacăt.

— Poate!

Începu să plouă.

— Nu te bucuri. Mihai? Plouă!

— Da, mă bucur! spuse el încet numai ca să spună ceva.

Și ploaia se înteți. Ploaie de toamnă, lungă, cenușie și rece. Mihai nu se grăbea și Anca mergea alături de el fără să-l mai întrebe ceva. Își ridicase numai gluga impermeabilului și când întoarse capul spre ea, îi văzu ovalul feței și ochii cu genele umede. Poate din cauza stropilor mărunți de ploaie.

*

Baraban se învârtea nervos în birou, pufnind pe nas,

nemulțumit. De câteva ori deschisese și închisese ferestrele, ieșise pe coridor, intrase în biroul lui Mihai și, negăsindu-l, se întorsese la el. Vâlsan se încrucișase cu Baraban pe coridor, îl salutase și maiorul îi răspunsese în grabă, încruntat, ca și cum avea ceva cu el. Adevărul este că taciturnul Baraban îl aștepta pe Mihai de mai bine de o oră. Se înțeleseră să se întâlnească la șapte și acum era aproape opt seara. Iar Mihai nu se încumetase să dea măcar un telefon. Asta nu i-o putea îngădui Baraban, oricare ar fi fost motivul sau motivele care-l împiedicaseră să vină la ora pe care o stabiliseră împreună. Întârzierea, din partea oricui ar fi venit, îi provoca maiorului un sentiment de nesiguranță, îl alerta. Nu-i plăcea să aștepte, după cum nici el nu făcea pe alții să aștepte. Încercase să reia lucrul la voluminosul dosar ce se afla pe birou, dar nu izbutise să se concentreze. Avea impresia că, din clipă în clipă, Mihai avea să vină și atunci ar fi fost nevoit să întrerupă lucrul. Ori el nu putea lucra pe... felii, cu pauze, cu întreruperi. Își lipi fruntea de geamul rece pe care se prelingea ploaia. Urâcioasa asta de ploaie, cu frigul ei, cu noroiul, cu...

Ieși iar din birou, măsurând coridorul, și i se păru că zărește o fâșie de lumină sub ușa biroului maiorului Mihai Dragu. Se lăsă pe clanță și se propti cu umărul în ușă, deși nu era nevoie de un asemenea efort. Și ceea ce

văzu îi aduse tot sângele în obraz. La birou, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Mihai răsfoia tacticos „Informația Bucureștiului”. Iar când Mihai ridică spre el cei mai candizi ochi verzi din lume, lui Baraban îi înghețară reproșurile pe buze.

— Ia loc, îl invită neobișnuit de politicos Mihai și Baraban se așeză docil pe fotoliu... Făcuse totul mașinal, de parcă Mihai l-ar fi hipnotizat. Dar, odată așezat, se dezmetici și, silindu-se să-și iasă din fire, începu să-l... prelucreze pe Mihai. Fu rândul lui Mihai să amuțească și să-l asculte mai mult uluit decât resemnat... Uluit cum de putuse să uite cele discutate cu Baraban la prânz și resemnat pentru că nu găsea niciun motiv care să-l scuze.

— Am să-ți spun adevărul, zise Mihai cu glas moale. Pur și simplu, am uitat. Este de necrezut, de neconceput, dar am uitat... Nu știu de ce am avut impresia că e vorba de mâine, la opt dimineața... Crede-mă, sunt tare obosit... Doar știi că n-am dormit decât trei, patru ceasuri noaptea trecută... Știu, îl opri pe Baraban să înceapă iar, și dumneata ai petrecut o noapte albă... Asta-i, acum ce să fac?!... A întrebat tovarășul colonel de mine?

— Nu, n-a întrebat, îi răspunse morocănos Baraban, dar putea să întrebe și-atunci...

— Nu m-ai înțeles, tovarășul colonel știa unde sunt, i-

am raportat chiar de dimineață. Credeam că mi-a lăsat vreun ordin... Hai, ia loc, „formulă matematică”, îl îmbie pe Baraban care se ridicase de pe fotoliu. Ia loc și ascultă-mă... Am rezolvat enigma telefoanelor misterioase...

Baraban se mai îmblânzi și Mihai citi în ochii obosiți de nesomn ai colegului său o sclipire de interes și curiozitate.

— Cine crezi că-mi telefona la cele mai aiurite ore din zi și din noapte?

„Nu știu” ridică din umeri Baraban. Și Mihai îi povesti toată întâmplarea.

— Deci Anca Pascu, spuse Baraban când Mihai termină de vorbit... Fata vitregă a lui Dumitru Vereșan, spionul acela pe care l-ai trimis în fața justiției... Și-acuma, hop, în Algeria! Hm!

Era atâta suspiciune în acest „hm” al lui Baraban, încât Mihai era gata să se ia la ceartă cu el. Doamne, cum nu înțelegea omul acesta că nu fusese nicio legătură, și că nici nu putea fi, între Anca și tatăl ei vitreg care-i intrase în viață prin viclenie și minciună! își dădu seama că oricâte explicații i-ar fi dat, Baraban nu s-ar fi clintit din convingerile sale. Era obosit și Baraban îl irita. Mută discuția pe alt făgaș. Nu despre relația Dumitru-Anca trebuiau să discute acum. Mihai se gândi însă că și ce aveau de discutat făcea parte din aceeași sferă gingașă

a relațiilor om-om. Voi să renunțe, nu se simțea capabil, acum, să țină piept argumentelor lui Baraban. Dar taciturnul maior prinsese ideea din zbor și începuse să se ambaleze.

— Spionul este spion, spuse el apăsat. Tot o lichea rămâne, indiferent de circumstanțe... Nu merită niciun fel de clemență... Chiar dacă face fără să știe precis ce face... Codul penal n-are prevăzut niciun articol în acest sens... Uite ce-i, pe mine nu mă interesează viața Soniei. Nici cum a ajuns la ce a ajuns. Dacă-i ajută pe ticăloși, este și ea o ticăloasă...

— Nici eu nu susțin altceva, căută să-l potolească Mihai. Mă gândeam numai că femeia trece printr-o criză și că ar fi bine să folosim acest fapt...

— Asta, da, admise Baraban.

— Și pentru noi și pentru ea... De ce s-o lăsăm să se scufunde mai departe? Nu câștigăm nimic, dimpotrivă...

— Cum adică, dimpotrivă? sesiză nuanța Baraban. Cu alte cuvinte avem de pierdut, nu?

— Nu în sensul în care te gândești, se scutură Mihai. Nu așa, ci altfel... cum să-ți explic eu?!?...

— Uite ce este, spuse Baraban ca și cum ar fi vrut să concluzioneze, dacă vrei să faci omletă trebuie să spargi ouăle...

— Nu știu ce legătură are omleta cu ce discutăm noi

aici, ridică puțin vocea Mihai. Să nu simplificăm lucrurile... Ba nu, am greșit, am vrut să spun să nu *simplicizăm*. Nu știu dacă e corect termenul, dar sunt sigur că m-am făcut înțeles.

Baraban însă era obosit, ca și Mihai de altfel, pentru a purta discuția într-un asemenea mod. Baraban voia să i se lase mână liberă pentru a acționa împotriva Soniei așa cum credea el de cuviință. Altfel, își declina orice răspundere și raporta colonelului Arghir să-i dea pe altcineva în ajutor lui Mihai. Dar Mihai nu voia să renunțe la ajutorul lui Baraban. Așa cum era el, puțin „încuiat", cum îl considera în sinea sa Mihai, Baraban avea unele calități care îl completau pe Mihai; Baraban îl așeza cu picioarele pe pământ, chiar dacă exagera, și încadra totul și toate în... formule logice de la care orice abatere era o aberație. Iar dacă Baraban era inamicul, nedeclarat, al fanteziei, asta nu-l deranja cu nimic.

— De ce să fim categorici după formula: *ori, ori*? Cred că nu strică să mai adăugăm câteodată lângă ori și un *și*. Asta nu alterează cu nimic fondul problemelor. Dimpotrivă, le dă mai multă elasticitate. De fapt, nouă ne dă mai multă elasticitate, se corectă Mihai.

Baraban îl privi pe sub sprâncene, bănuitor. Îl suspecta că vrea să-i smulgă vreo promisiune. „Bine, să vedem ce dorește în fond!" se hotărî Baraban să aștepte.

— Discutam despre Sonia, în perspectivă, îl lămuri

Mihai. Dacă vrei, în mod teoretic, îi dădu și explicații suplimentare. Sunt sigur că femeia asta habar nu are pentru ce se află aici. Poate i s-au promis bani, poate altceva, vom afla. După câte îmi dau seama, umblă ca o somnambulă pe unde i se spune... Crezi că a știut, măcar o clipă, ce conține acel plic? Te asigur că nu... Este adevărat că nici noi nu înțelegeam, deocamdată, ce rost are, cui îi este adresat. N-ai citit? Textul poate fi trimis oricui are un amestec cât de cât în cazul acesta. Și consecințele vizează pe oricine. Cel care conduce acțiunea îl păstrează în... rezervă, pentru orice eventualitate. S-ar putea să rămână fără destinatar.

— Sau să aibă unul care îl va primi la timpul cuvenit, interveni Baraban.

— Bineînțeles, îi dădu dreptate Mihai. Discuția aceasta nu ne ajută însă să mergem mai departe. Cred că nu trebuie să ne irosim forțele numai cu o singură ipoteză... Sonia nu mai are cum să ne ajute prea mult... Și nici Vasile Grigoran, rosti necăjit Mihai.

— Ne mai rămâne Merbian, spuse Baraban... Dar nici el nu mai întreprinde nimic... Ei, dacă Matei nu l-ar fi scăpat pe necunoscut. Acolo cred că-i rezolvarea cazului.

Mihai era de părerea lui Baraban, dar ce mai putea face? Avea impresia că este suspendat pe un fir și caută un punct de sprijin.

— N-ar fi rău să le forțăm mâna, spuse Baraban.

Mihai deveni atent, dar Baraban nu mai adăugă nimic. Lansase numai ideea și lui Mihai i se păru că nu este rea deloc.

— Dar cum?

Baraban strânse buzele. Nu știa. De fapt Mihai pusese întrebarea mai mult pentru el, decât pentru Baraban. Dacă și Baraban ar fi avut vreo idee, cu atât mai bine.

— E urgie afară, spuse Baraban apropiindu-se de fereastră și privind prin întunericul dens.

— Și mâine, Vâlsan aranjase cu Merbian să meargă la pescuit, zise cu regret Mihai. Păcat... poate, cine știe, ar mai fi sărit vreun iepure... Oricum, este bine ca Vâlsan să-i dea un telefon lui Merbian, să-l întrebe: mai merg sau nu?

Ridică receptorul, formă nu număr și-l chemă pe căpitan la el.

— De data asta, nici mie nu-mi place ploaia, spuse Mihai și Baraban îl aprobă fără entuziasm.

*

— Tovarăşe maior, am vorbit la telefon cu Merbian.

Mihai și Baraban așteptau urmarea. Vâlsan oftă ca și cum peste capul lui ar fi picat toate necazurile din lume.

— A spus că el se duce, orice s-ar întâmpla... Mi-a făcut capul calendar cu o baltă, Balotești, unde mănâncă peștele pe ploaie... I-am spus că nu știu ce să fac... A

insistat, chiar mai mult decât m-aș fi așteptat. A trebuit să-i promit...

Ochii obosiți ai lui Mihai se însuflețiră.

— Foarte bine, foarte bine, spuse el. Numai vezi de te îmbracă bine, să nu răcești. N-ai voie să fii bolnav.

Vâlsan oftă din nou și gândi cu glas tare:

— Doamne, ce-o să spună nevastă-mea?

— Asta o rezolvăm noi, în trei... O să mințim și noi o dată, că n-o să fie foc...

— Ce ușor e să judeci pentru altul, când nu ești însurat, spuse cu reproș Baraban.

Mihai înghiți în sec. De data aceasta, Baraban avea dreptate sută la sută. Dar Mihai se gândea la Merbian. Ce anume îl determinase să nu renunțe la pescuit? Numai pasiunea? Asta n-o mai credea, și nicio sută de argumente nu l-ar fi putut convinge. Merbian trebuia, neapărat, să fie undeva pentru cineva, sau pentru ceva. Un martor!?! Asta și dorea, poate, bătrânul contabil, să mai fie cineva cu el pentru ca totul să pară cât mai firesc. Și, dacă acel martor era și căpitan, cu atât mai bine... Orice bănuială se spulbera înainte de a mai da cuiva prin gând să verifice. Mihai își spuse gândurile și Baraban nu-l contrazise. Nici nu mai făcu observația sa obișnuită, că este... fantezie. Cât despre Vâlsan, acesta gândise cam în același fel ca Mihai, așa că nu fu deloc surprins. Era mulțumit că picaseră pe aceleași idei

amândoi.

— Să mergem, spuse Baraban și toți trei ieșiră din birou.

19

Merbian conducea bine, și teama lui Vâlsan din primele momente, că vor derapa și-o să-și spargă capul, dispăru. „Mobra” își făcea datoria purtându-i pe cei doi pescari, cu viteză moderată, spre Balotești. Ploaia încetase spre ziuă, dar bătea un vânt subțire și asfaltul umed lucea cenușiu și înșelător. Merbian nu trecea de patruzeci la oră și motoreta pârâia scoțând un fum alburiu-albastru. Nici după ce ieșiră din Otopeni, Merbian nu mări viteza. Se ținea pe marginea șoselei, trăgând cu coada ochiului, din când în când, în oglinda retrovizoare. Lui Merbian începuse să-i fie frig. Vâlsan îl văzu cum se strânge pe ghidon, aplecându-se. El o ducea mai bine în spate; nu îl izbea curentul de aer, ci numai șuvițele subțiri ce alunecau pe lângă corpul lui Merbian. Dar undițele prinse în bandulieră îl jenau, avea mereu impresia că alunecă într-o parte și sunt gata să cadă. La o vreme simți și el că începe să-i fie frig, mai ales pulpele începuseră să-i înghețe. Ca și cum ar fi știut că Vâlsan nu dorea în acele clipe nimic altceva decât să coboare, Merbian frână ușor, reduse viteza și opri în

afara șoselei.

— Nu mai pot, explică el, deși nu mai era nevoie. Fața lui Merbian era roșie, nasul începuse să prindă o culoare vineție.

E cam frig, spuse Vâlsan tropăind mărunt din picioare să se încălzească.

— Este, fu de aceeași părere Merbian. Dar dacă stă puțin vântul, ne umplem de pește, comentă el în continuare, făcându-și singur curaj și îndulcind cu această speranță chinul drumului care nu se sfârșise încă.

Merbian se uită la ceas și Vâlsan îl imită într-un gest reflex.

— Opt și jumătate, spuse Vâlsan. După nouă începe să mănânce, comentă el ca un cunoscător și Merbian nu-l contrazise. Alerga de-a lungul șoselei, cu pași caraghioși de om corpolent și lui Vâlsan îi veni să râdă. Începu și el să alerge ușor, în timp ce Merbian se apropie de „Mobra" lui încercând s-o pornească.

— Mergem? întrebă Vâlsan ridicând husele cu undițe.

— Da, nu mai avem mult!

Pe lângă ei trecu o motocicletă și Vâlsan avu impresia că motociclistul îi era cunoscut. Dar casca și ochelarii enormi îi acopereau fața.

— Sus, căpitane! îl îndemnă Merbian, care ambala motorul.

Ieșiră pe șosea. Vântul nu încetase. Îi lovea din față pulverizând peste ei stropi nevăzuți de apă. Se apropiau de locul unde șoseaua se bifurca, spre dreapta, către Balotești. În colț se afla un restaurant. Merbian suci capul și spuse:

— Nu cred că mai facem treabă. Bate prea tare vântul. Eu zic să încercăm la Snagov... Acolo, mănâncă bibanul, oricum ar fi timpul...

— N-am nimic împotrivă, îi strigă Vâlsan la ureche.

Trecură de restaurant și Vâlsan zări motocicleta, care-i depășise, parcată acolo și pe motociclist întors cu spatele la șosea, meșterind ceva la motor.

...Malul lacului nu era pustiu așa cum s-ar fi așteptat Vâlsan. Pescari zgribuliți își încercau norocul și Vâlsan se întrebă dacă nu cumva Merbian era într-adevăr „contaminat" de pescuit în asemenea mod și ieșirea aceasta nu avea alt scop decât pescuitul. Bătea vântul și apa se izbea de mal clipocind și împroșcând cu stropi mari și mărgele de spumă. Se așezară pe unul din debarcaderele de lemn și aruncară undițele. Merbian nu greșise; bibanul dădea la undiță...

Trecuse aproape o oră și Merbian nu se clintise de pe scăunel. Pescuia, cu ochii ațintiți pe pluta roșie ce sălta pe apă. Contabilul își trăsese căciula pe frunte și își acoperise gura cu fularul. Nu i se zăreau decât ochii din lentilele ochelarilor. Se auzi zgomot de pași pe lemnul

debarcaderului. Vâlsan întoarse primul capul, dar numai o frântură de secundă. Tresări de surpriză. Apucă undița, trase de ea și apoi o aruncă din nou. Și Merbian se întoarse spre noul venit, un pescar încotoșmănat în haine groase, cu un capișon vătuit tras pe cap.

— Săbioara mănâncă? întrebă el.

— Și crapul, îi răspunse ironic contabilul. De unde săbioară pe urgia asta, domnule? adăugă el și necunoscutul nu mai insistă. Mai stătu puțin în spatele lor, apoi plecă cu o undiță strânsă sub braț.

— Ăsta habar n-are cum merge treaba, remarcă Vâlsan după un timp.

— Un ageamiu, îl caracteriza cu dispreț contabilul ridicându-se de pe scăunel. Vrei să te uiți și la undița mea nițel? Mă duc puțin după copaci... ca omul, mai zise el și plecă grăbit.

„Drace, ce pot să fac? se gândi Vâlsan cu ciudă, împresurat parcă de valuri de căldură..." Într-adevăr, n-avea ce face. Era sigur că Merbian avea să se întâlnească cu... ageamiul. Și furia lui Vâlsan crescu și mai mult cu cât își dădea seama că pescarul „ageamiu" era unul și același individ cu cel care luase plăcuța roșie de la Merbian, pe Piteasca. Era omul pe care Matei îl pierduse în seara aceea de duminică, sărind gardul din spate al atelierului de sudură. Se mai liniști însă gândindu-se la

motociclistul pe care îl lăsaseră reparându-și motorul în fața restaurantului de la bifurcație.

Merbian se înapoie încheindu-și din mers nasturii de la pufoaică.

— A dat ceva? întrebă el luându-și locul pe scăunel.

— Nimic, spuse Vâlsan ridicându-se... O să lipsesc numai un minut, adăugă el și Merbian pricepu că trebuia să se uite și la undița căpitanului. Vâlsan intră în pădure, privi în toate părțile, dar nu văzu pe nimeni. Auzi, după un timp, zgomotul unei mașini care pornește, apoi, păcănitul unei motociclete. Se întoarse la debarcader liniștit de-a binelea.

— Ai avut noroc, îl întâmpină Merbian. Ți-am scos un biban frumos... Este un *litrar*; dacă nu eram atent, fugea cu undiță cu tot...

Norii începuseră să se subțieze și un soare mincinos să arunce, când și când, câte o fâșie de lumină. Contabilul își scosese mănușile și sufla în pumni, frecându-și apoi degetele înghețate.

— Ce facem, căpitane, mai stăm? întrebă contabilul și Vâlsan își dădu seama că de-acum nu-l mai interesa pescuitul.

— Eu aș mai sta. Minți Vâlsan, poate iese soarele... Dar, cum vrei dumneata.

— Mai încercăm un ceas, se decise eroic Merbian, deși îi era frig și ar fi vrut să se vadă mai repede acasă.

„Ce să-i faci, cugetă el, orice lucru, cât de bun ar fi, își are și inconvenientele sale.”

Contabilul se gândea atât la „prietenia” pe care o legase cu căpitanul și care-l ferea de suspiciuni, cât și la faptul că trebuia să mai îndure un ceas, poate mai mult, chinurile unui pescuit ce nu-l interesa deloc.

*

Când Merbian intrase în pădure, îl întâlnise, așa după cum presupunea Vâlsan, pe necunoscutul care întrebase dacă mănâncă săbioara. Cei doi nu se salutaseră. Merbian trecuse direct la subiect, nu avea timp prea mult de discuție.

— Funcționează? întrebase el.

— Perfect, răspunsese necunoscutul.

— Cât mai durează?

— O lună, o lună și jumătate... Poate chiar două...

— E mult! îl luase din scurt Merbian.

— Asta-i situația. Fac ce pot, se dezvinovățise necunoscutul.

— Bine, se păruse că cedează Merbian... N-o să ne mai întâlnim... Vom comunica altfel. Ai totul aici, și-i dăduse un mic pachețel. Am plecat... Distruge în mașină după ce te pui în temă.

— Un moment, îl oprise necunoscutul.

— Ce mai este?

— Femeia aceea pe care am luat-o în primire de la

Comarnic a călcat instrucțiunile. S-a dus la cimitir. A trebuit să intervin eu s-o scot de-acolo... Cine știe ce mai era în stare să facă.

— Te-ai întâlnit cu ea? Te-a văzut? se alarmase Merbian. Asta nu-i bine deloc, continuase el amenințător. Va trebui să-l anunț pe șef...

— Nu m-ar mai recunoaște! încercase să îndulcească situația necunoscutul. Era răvășită, și eu eram acoperit.

— Acoperit! făcuse cu dispreț Merbian... Vezi de ce trebuie să te grăbești?... Ne poate oferi o surpriză!!!

— Și plicul acela este la ea!

— Lasă-l naibii de plic, nu de el îmi arde acum... Grăbește-te! îi mai spusese Merbian întorcându-se să plece.

— Și șeful...?!? întrebase rugător necunoscutul.

— N-o să afle nimic, îl asigurase Merbian și necunoscutul răsuflase ușurat. Dar asta depinde de dumneata, mai adăugase Merbian despărțindu-se de necunoscut.

*

„Fiatul” vișiniu ieși din parcul Snagov și coti spre dreapta. Ajuns la șosea se întinse la drum spre Ploiești. Nu trecu mult timp și apăru o motocicletă, care porni pe urmele „Fiatului” luând pieptiș vântul ce sufla din față zbicind șoseaua de ultimele petice de apă presărate din loc în loc. „Fiatul” merse un timp mai tare, apoi încetini,

rulând pe banda a doua.

Mihai simțea sub el motorul întărâtat al motocicletei, trepidația ușoară; în față „Fiatul” aluneca pe panglica șoselei într-un balans elegant. Se ținea la o distanță bunicică de „Fiat”, pe banda din dreapta. Conducea relaxat, mai ales că „Fiatul” nu-și punea la încercare caii-putere.

Dacă n-ar fi bătut păcătosul ăsta de vânt, care-i frigea obrazul, ar fi fost bine. Chiar plăcută, această cursă lejeră cu motocicleta... De data asta n-avea cum să-i mai scape și Mihai avea certitudinea că, în sfârșit, necunoscutul va deveni cunoscut și încă un pas avea să fie făcut în descâlcirea ciudatului „caz al plăcuței”, cum îl botezase Mihai numai pentru el. Până la urmă, tot Merbian îi pusese pe fir. Adică, dacă ar fi stat să se gândească, căpitanul Vâlsan jucase rolul principal în această... piesă. Năstrușnica lui spontaneitate, care-l determinase pe Merbian să-i accepte... prietenia, îl convinsese pe bătrânul contabil că este în afară de orice pericol și că Vâlsan, căpitanul acesta cu viciul pescuitului în sânge, era un paravan ideal. Își aminti că Baraban la început cam cârtise când auzise de isprava lui Vâlsan, dar se convinsese că Vâlsan procedase ideal... „Fiatul” mări viteza și Mihai răsuci maneta acceleratorului. Nervoasă, motocicleta zvâcni și distanța dintre ea și „Fiat” rămase aceeași. Apoi,

„Fiatul” încetini iar și Mihai se gândi că joaca aceasta nu era întâmplătoare și nu mai putea continua. Necunoscutul de la volan simțise că ceva nu era în regulă și voia să se convingă dacă avea sau nu dreptate? Ori era numai o întâmplare? Întâmplare!?! Nu prea îi venea să creadă. După atâtea măsuri de conspirativitate, necunoscutul nu putea fi străin și de această manevră.

Avea două alternative Mihai: să continue urmărirea ca până atunci, cu riscul de a-și da seama necunoscutul, ori să se mulțumească cu aflarea numărului „Fiatului” și să se intereseze mai târziu cui aparține. Cea de-a doua i se părea, de fapt, singura ce nu comporta riscuri. Și se decise să renunțe la urmărire. Încetini. Distanța dintre motocicletă și „Fiat” începu să se mărească. Dar... Pe Mihai îl fulgeră un gând: dacă necunoscutul pusese numere false la mașină? Rămâneau marca mașinii și culoarea... Deci, căutări, doar nu numai un singur „Fiat” vișiniu se afla în oraș... Poate nu era din Ploiești, își alimentă cu o nouă ipoteză neîncrederea. În cazul acesta... Nici nu mai cuteză să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat. Înainte de intrarea în Romanești zări tras pe dreapta un echipaj al miliției circulației... Soluția țâșni deodată salvatoare și Mihai răsuflă ușurat. Opri în spatele mașinii miliției, descălecă de pe motocicletă, și, scoțându-și din mers casca se aplecă spre geamul din

stânga. Șoferul, un plutonier major în vârstă, deschise portiera puțin mirat. Ce voia acest motociclist de la el?

— Sunt ofițer în Ministerul de Interne, spuse grăbi: Mihai și îi întinse legitimația. Plutonierul-major o luă, o citi și o întinse, la rândul său, plutonierului de lângă el.

— Să trăiți, spuse acesta și coborând din mașină îi înapoie legitimația.

— Am nevoie de o mână de ajutor, îi spuse Mihai. Ați văzut „Fiatul" acela vișiniu?

— Da, a trecut regulamentar, răspunse plutonierul, care nu pricepuse încă ce voia Mihai.

— Trebuie să știu neapărat cine se află la volan.

— Este mașină furată?! N-am fost anunțați...

— Nu-i vorba de asta, se enervă Mihai, vreau să știu cine este omul, unde locuiește...

— Ne luăm după el și-l oprim, tovarășe maior, opină plutonierul-major, care coborâse și el.

— Nu, nu așa, se arătă nemulțumit maiorul și plutonierul zâmbi complice.

— Am înțeles ce vreți dumneavoastră... Luăm legătura radio cu echipajul de la marginea orașului...

Mihai voi să mai spună ceva, dar plutonierul continuă:

— Nu numai pe el să-l oprească, ci să facă un control la tot ce trece... Ca să nu bată la ochi...

— Asta voiam să spun și eu, dar mi-ai luat-o înainte,

mărturisi Mihai spre satisfacția plutonierului.

Plutonierul intră în mașină și începu să cheme prin radio echipajul de la marginea orașului.

— Poftiți înăuntru la noi, că ați înghețat de tot, îl invită plutonierul-major deschizând ușa din spate. Decis să se poarte ca o gazdă amabilă, întinse un pachet de „Litoral”.

— Serviți, tovarășe maior!

Mihai n-avea niciun chef să fumeze, dar pentru a fiice plăcere plutonierului-major luă o țigară și o aprinse de la bricheta acestuia.

20

Îi venea să-i înjure pe toți din jurul său. Și pe oamenii aceștia, și pe Dumnezeu că-i lăsa să trăiască și nu-i trăsnise astă-vară, prin iulie, înainte de a-l zăpăci pe el. Și, mai ales, lui Vasile Grigoran îi venea s-o înjure pe maică-sa, cât îi era ea de mamă, cu toate că-l crescuse și avusese grijă – cum îi reproșa mereu – să nu rămână nici ciung, nici șchiop, nici orb. Pe Tuța, maică-sa, avea în primul rând necaz. Numai ea, în lăcomia ei pentru bani, adusese tot focul de pe lume pe capul lui. Taică-său, Vasile, ca și el, pentru Tuța era un nimic. Nu-i spunea în față, dar Vasile feciorul își dăduse seama de mult că taică-său nu fusese acceptat decât ca un hamal al casei,

care să aducă bani, cât mai mulți bani, și să alerge peste tot pe unde era nevoie de alergătură. Cam la vreo doi ani după pensie, când își deschisese și atelierul de sudură, tot la îndemnul pisălog al Tuței, bătrânul începuse să cam bolească. Îl supărau și stomacul și inima. Dar cel mai rău îl supăra gura Tuței. Pe el, băiat tânăr, îl scosese din fabrică și îi dăduse pe mână atelierul de sudură. Bătrânul nu mai putea munci și voise să-l închidă, dar Tuța găsise soluția. Și puțini știau că Vasile Grigoran de pe firmă era bătrânul „babacu'"; cum îi spune Tuța, și nu feciorul, tot Vasile Grigoran.

În ultimul timp. Tuța îl punea pe bătrân să spele vasele și să mături prin casă, „... că de altceva nu ești bun și eu îmi scot sufletul muncind". Îi suprimase și păhăruțul de rachiu dinainte de masă „că-ți face rău și mori și eu rămân fără sprijin, numai cu pensia de urmaș..." în schimb, Tuța bea pe ascuns, direct din sticlă, de i se umflau cele două rânduri de gușí când înghițea. O prinsese Vasile, feciorul, cu sticla la gură, însă Tuța izbucnise „... că mă spionați și nu mai sunt stăpână în casa mea, că mă doare măseaua și nu-i fir de spirt; în casă și trebuie să-mi amărăsc gura cu basamacul ăsta puturos al lui tac-tu, babacu' ăsta parșiv."

Amândoi Vasile o recunoșteau de stăpâna casei, și căutau să-i intre în voie, să nu-i audă gura, dar Tuța

găsea prilej să-și manifeste autoritatea.

Prin iunie, Tuța îl chemase pe Vasile și-i spusese că vrea să-l însoare.

„Foarte bine, mamă, o să mă gândesc la o fată care-mi place și...”

„Ce să faci? îi retezase Tuța vorbele. Să te gândești tu? D-aia te-am crescut că nu ești orb, și șchiop, să te las pe mâna la cine știe ce stricată, să vină în casa mea numai cu rochia de pe ea și să-mi comande? Nu, Vasilică mamă, nu te las eu. O să-ți găsesc o fată la locul ei, cu bani, mamă... Lasă-le p-astea de la oraș, că nu-i nimic de capul lor. Una de la țară, mamă, cu parale, să-ți iei mașină... și p-ormă, de Crăciun, porcu-i porc, vinișoru', vinișor, țuiculița țuiculiță... Și dacă ai mașina ta... ehei!”

Argumentele Tuței erau pe placul lui Vasile. Bătrânul ascultase și aprobase. Vasile începuse să se gândească la tot ce-i spusese maică-sa, și dacă, pe deasupra, fata era și frumușică, ce-avea de pierdut? Zise:

„Bine, mamă!” și Tuța îl sărutase pe amândoi obrajii.

Îl purtase apoi, în pețit, prin comune, și pe lângă Zimnicea, și pe lângă Turnu Măgurele, dar nu ieșise nimic. Este drept, fetele aveau averea prezumtivii socri promiteau bani și mașină, dar fetele, după ce-i cunoșteau mai bine, dădeau înapoi. Le speria gura Tuței și grosolănia lui Vasile. Mergeau în casa lor, mâncau, beau, dar nu aduceau nici măcar o floare. Și nici pe Tuța

n-o tăia capul la așa ceva. Zgârcenia îi juca feste în ciuda simțului său practic. Și Vasile era zgârcit. Cu Titel, omul lui nea Sandu, fusese darnic de nevoie. „Asta-i ca un C.E.C., gândise Vasile. Iau și ce-am depus și, pe deasupra, dobândă!”

I se cam acrise și lui Vasile de... expedițiile de căsătorie conduse de Tuța, care eșuaseră. Și nu se dumireau niciunul din ei din ce cauză.

„Lasă-mă, mamă, să mai răsuflu, ceruse Vasile îngăduință, că toate duminicile și sărbătorile mi le mănânc pe tren și-n case de mârlani!” Și Tuța îl lăsase. Veni însă o întâmplare, care o puse pe Tuța iar în fierbere. Aflase, prin... relațiile ei, că într-o comună pe lângă Focșani, ar fi o „partidă” bună pentru Vasile. Îl luase pe sus, îl suise în tren și la drum. De data asta îl urnise și pe „babacu’”, pe care numai perspectiva vinului de Focșani îl convinsese. Le plăcu casa – înaltă, cu camere multe, plină de mobilă și covoare; în curte te izbeai la tot pasul de găini și curci. Și vinul... licoare, nu altceva. Babacu’ putu să guste și el în tihnă, că Tuța trebuia să-și țină rangul, să nu se dea în spectacol, cum se spune. Părinții fetei le făcură o primire cum nu se așteptaseră și Tuța se ruga în gând să se facă... treaba. Fata însă nu-l prea entuziasmă pe Vasile. Era micuță, negricioasă, cu o gură mică, alungită înainte, din care, atunci când vorbea – și o făcea cu nădejde – se vedeau

dinții neregulați.

„Are liceul Ninișor a noastră”, o recomandaseră părinții.

„Și al nostru are, și este și calificat, meserie bună, atelier, atelier”, supralicită Tuța.

Pe lângă Vasile, Nini era urâțică. Îi plăcea băiatul; înalt, cu profil regulat, cu păr negru și des pieptănat peste cap. Îi plăcea și, dacă ar fi fost după ea, atunci l-ar fi luat de bărbat.

Vasile însă se menținea în expectativă; vorbea puțin, nu făcea risipă de complimente...

Îi conduseră la tren seara, încărcați cu damigene. Mama fetei, o femeie așezată, îi dăduse Tuței și un borcan cu dulceață de caise.

„Atunci, cum rămâne?” întrebase tatăl fetei și Vasile parcă avu o presimțire. Chiar de lepădat fata nu era. Și nici proastă. Zestre, cât pentru trei fete. De ce nu se măritase până atunci? Că nu mai era chiar tânără. Avea douăzeci și opt de ani, cu un an mai mult decât el. Dar ușoara amețeală a vinului bun și vorba domoală a părinților fetei îi goniră aceste gânduri.

„O să vină Vasilică sâmbăta viitoare, spuse Tuța. Să se mai cunoască cu fata... Despre noi, cum or vrea copiii!” „Copiii mai fac și ce zic părinții”, spuse tatăl fetei, un bărbat înalt, puțin adus de spate.

Veni trenul și se despărțiră eu zâmbete și urări de

sănătate.

„Mamă, eu n-o iau, spuse Vasile. Nu-mi prea place.” Erau singuri în compartiment.

„O dată-ți iese norocu’ în drum și tu treci ca orbul pe lângă el... Ia ascultă tu, aici, știi ce mi-a spus cuscra? Nu știi... îi dă mașină mică, lenjeria casei, veselă și tacâmuri cum n-ai văzut, că mi le-a arătat. Trei persane și un cec de cincizeci de mii... Asta acuma, așa mi-a spus, că dacă v-ați înțelege, mai dă... N-are decât un singur copil și tot ce-ai văzut acolo al tău e, mă capsomane...”

„Dar nu-i frumoasă, mamă”, încercase Vasile să o contrazică neconvins însă nici el. Ce-i înșirase Tuța îl pusese pe gânduri și începuse să-i schimbe părerile despre Nini. Dar nu mărturisi nimic mamei.

„Ei, frumusețea... doar ești bărbat. Sunt destule târcoațe[2] la București...”

Acest ultim argument îl convinsese definitiv, spre nenorocirea lui de mai târziu. Și nu numai a lui, ci și a lui Nini.

...Căsătoria avu loc cu două săptămâni înainte de escapada pe care o făcuse la Brașov când înmânase plicul Soniei. Călătoria fusese proiectată înainte de căsătorie, când venise omul acela și puseseră toate lucrurile la punct. Cel puțin, ofta Vasile, bine că Nini nu

---

[2] Belea, pacoste.

ştiuse nimic...

Apoi, marţi, după căsătorie, îşi dădu seama că Tuţa îl nenorocise silindu-l s-o ia pe Nini... De fapt, nu numai Tuţa era vinovată, ci şi el... Gândindu-se la averea lui Nini, îşi făcuse planuri frumoase din care lipsea, însă, Nini.

Deci, marţi, cearta începu de la un lucru mărunt. Nini spuse că trebuie să zugrăvească casa, Tuţa că ar mai trebui aşteptat până în toamnă. Atunci Nini izbucnise înveninată de adevărul care-i crea complexe: Vasile era şi mai tânăr şi mai frumos decât ea şi o luase pentru bani. Banii, despre care se discuta încontinuu la ei acasă, în satul de lângă Focşani, căpătară dintr-o dată o dimensiune ameţitoare. Avu impresia că ea cu banii ei îşi poate permite orice, că nimeni şi nimic nu-i mai stă în cale. Avu un acces care o îngrozi pe Tuţa, tăindu-i răsuflarea, făcând-o să uite că mai ştie să vorbească.

„Nenorociţilor, banditţilor, vreţi banii mei, să-mi furaţi banii? Vă bag în puşcărie că tata a mai băgat şi pe alţii ca voi...” Izbucni într-un plâns, presărat cu invective şi sughiţuri. „Idioato! i-a strigat Tuţa revenindu-şi din uluială. Te pălmuiesc de-ţi merg fulgii!” şi se repezi spre ea.

Sprintenă, Nini ieşi în curte şi strada se umplu de zbieretele ei ascuţite. Bătrânul încercase să intervină, dar Nini îi strigă că este pungaş bătrân cu părul alb şi el

se retrase cuminte în casă, lăsând pe seama Tuței desfășurarea ostilităților.

...Seara, când sosi acasă, Vasile le găsi pe amândouă, epuizate de scandal, în câte o cameră.

„Uite ce-i, fată! Ia-ți boarfele și du-te la ai tăi...” începu să plângă potolit, dar lui Vasile nu i se făcu milă de ea. Și, mai târziu, în pat, văzându-i gura alungită, i se făcu silă de ea. Își aminti de Sonia și îl apucă disperarea. Îi venea să urle, să strige ca și cum s-ar fi rupt ceva în el. O zgâlțâi pe Nini, care adormise, cu brutalitate, și ea sări speriată clipind mărunt.

„Să te duci dracului, acuma să te duci, nu mai stau cu tine o secundă... Fugi că-ți rup mutra, du-te dincolo și dormi, nu cu mine”, și o izbi puternic cu dosul palmei.

...Azi o zărise pe Sonia la volanul „Opelului” și o ură surdă împotriva lui Nini îl năpădi... Bine că plecase de la el. Veniseră părinții și o luaseră. Fără scandal. Nu voiau decât lucrurile fetei și cecul cu cei cincizeci de mii. Cadourile, restul ce cheltuise, treacă de la ei. Era însă un „treacă” de un fel deosebit. Să-i facă fetei buletin de București, serviciu o să-i găsească el, tatăl ei, că mai cunoaște pe ici, pe colo, și cu asta gata. „Divorțul mai târziu, după ce s-or mai liniști apele”, concluzionase tatăl fetei.

„Numai că, se băgă în vorbă „babacu'", e o lege acuma, mi-a spus sectoristul, că buletinul nu se face cât ai bate din palme... Să spuie și Nini, că a fost la circă și nu i-a pus decât viza de flotant..." Tuța, pe care o uscase la inimă când văzuse cum Nini face sul covoarele, strânge ce-i al ei și mai ia și cecul din bufet, auzind cele spuse de „babacu'", simți o fericire meschină, răutăcioasă.

Tatăl și mama fetei rămaseră fără să spună un cuvânt, prostiți parcă. Speranțele lor se năimiseră. Prea mare nădejde că Nini avea „să țină casă" nu-și puseseră, dar că nu vor obține buletin de București, nu se gândiseră măcar...

...Vasile Grigoran, dacă ar fi întâlnit-o acum pe Nini, ar fi fost în stare de orice... Și când sosi acasă îl aștepta o altă bucurie. Era chemat la miliție pentru mâine dimineață la ora nouă. Învârti în mână hârtia care începuse parcă să-i ardă degetele.

Pentru ce l-o fi chemat? Să fie în legătură cu omul acela, care și acum mai avea uneltele de pescuit în atelierul lui? Încercă să gândească limpede, dar toate i se învălmășeau în minte și fiecare amănunt căpăta proporții neobișnuite... Din toate imaginile, una singură îl obseda: banii. Banii pe care-i primise. Erau în siguranță, acolo unde îi ascunsese el? Nici Tuța, nici „babacu'" nu știau de ei. Și nici nu trebuiau să afle. Nici

despre bani, nici despre cum îi obținuse.

— Să fie ceva în legătură cu Nini?

— Mamă, dă-mi sticla aia cu țuică, comandă el pentru prima dată.

Tuța rămase cu capul plecat, îi văzu fața dârză și nu protestă. Îi aduse din bufet sticla și un păhăruț. Vasile dete la o parte cu dosul palmei păhăruțul, duse sticla la gură și începu să soarbă, cu dușmănie parcă.

21

Auzi vocea răgușită a Tuței cum îl îndemna să se scoale că e trecut de șase, dar Vasile nu-i răspunse. Rămase nemișcat sub plapumă într-o toropeală chinuitoare. Aseară, după ce golise sticla cu țuică, se dezbrăcase și adormise imediat. Peste noapte, însă, se sculase cu gura uscată, bâjbâise prin bucătărie până dăduse de găleata cu apă; își vârâse fața în ea și sorbise lacom, așa cum sorb animalele sfâșiate de sete. Își ștersese cu palma – fața umedă și se culcase din nou. Nu visase nimic, nu se mai gândise la nimic. Uitase și de chemarea aceea la miliție. Îi era somn, afară era încă întuneric, sub plapumă cald, dar Tuța se apropiase de pat și îl zgâlțâia de umăr.

— Ho, că mă scol, mârâi el întărâtat și somnoros... Mai rău ca la fabrică.

— Hai, că nu ne dă nimeni pe degeaba, îl zori ea. Și la nouă te-au chemat și ăia la miliție... O fi în legătură cu podoaba de nevastă-ta, te-o fi reclamat c-ai gonit-o... Da' tu să le spui că singură și-a luat boarfele...

— Lasă-mă, mamă, dădu din mână a lehamite Vasile, știu eu mai bine cum să mă descurc.

Se ridică din pat și așa cum era, numai în chiloți și maieu, ieși în curte la cișmea.

— Ai să răcești, auzi din urmă glasul Tuței. Dar el nu-i dădu nicio atenție. Nu o mai învrednici măcar cu gestul acela molatic de silă.

Simțea că arde tot, mai ales capul era greu ca și cum n-ar fi fost al lui. Răsuci robinetul și își vârî ceafa sub jetul rece. Începu să pufăie și să se frece și când își aminti că nu-și scosese maieul era prea târziu. Îl trase de pe el și îl stoarse. Intră în casă, se îmbrăcă și se duse în bucătărie.

— Ia de mănâncă, îi spuse Tuța și lui i se păru că ar fi vrut să-i spună că mănâncă de pomană, ca un cerșetor. Zise, pus pe harță:

— Puteai să faci mai dulce cafeaua asta și să nu o mai amesteci cu năut. Doar atâta lucru merit și eu în casa asta după cât hămălesc[3].

Tuța își plecă iar capul pe un umăr. Părea din ce în ce

---

[3] A munci din greu, până la istovire.

mai uluită de schimbarea feciorului. Și asta, numai de când cu însurătoarea. Până atunci, nu sufla, și ea, Tuța, era stăpână cu puteri depline. Dar nu se putea împăca așa de ușor cu noua situație. Dacă voia să-și mențină autoritatea, și cuvântul ei să fie cuvânt, trebuia să pună piciorul în prag acum, până nu era prea târziu. Dar pentru prima dată în viața ei, o cuprinsese ceva ca o moliciune, care-i paraliza intențiile bătăioase. Vasile începea s-o și înfricoșeze puțin. Avea o privire, uneori!

Vasile plecă trântind ușa bucătăriei; la poartă bodogăni că nu se descuia, pe urmă o repezi în urmă cu furie.

Așteptă tramvaiul în stație aproape zece minute și când se urcă o întrebă pe taxatoare:

— Ce naiba faceți de veniți la un an o dată? Dar când o da zăpada? Atunci n-o să mai veniți deloc.

— Te-ai sculat cu fața la pernă, tovarășe, îl repezi taxatoarea, o femeie în vârstă cu ochii încercănați... Dacă-i așa de dulce pâinea noastră, de ce nu vii aici, în locul nostru...

Vasile nu-i răspunse. Traversă tramvaiul și se aciuă lângă vatman, lipindu-și fruntea înfierbântată încă de geamul rece... îi veni în minte pâinea dulce de care pomenise taxatoarea; că a lui, ce să spun, era dulce tare. „M-am luat ca dobitocul după ea și m-am făcut patron! Ptiuu!”, îi veni să scuipe pe firma aceea nenorocită și pe

atelierul care-i mânca zilele. „Dar o să-i las dracului într-o zi, că m-am săturat... Mă buzunăresc de niciun costum ca lumea n-am fost în stare să-mi fac. De la însurătoare, cu atât m-am ales. Cu un costum pe care mi l-am făcut din banii dați de soacră-mea pe furiș, să nu știe bărbată-su... Păcat, este o femeie cumsecade... N-a fost nici urâtă la viața ei, nici proastă.”

Coborî. Până la atelier nu mai erau nici cinci minute de mers domol. Își aprinse o Mărășească și în gură îi veni un gust de ceva coclit. Știa de unde vine: de la țuică. Și el băuse întreaga sticlă, ca un nerod, până ce începuse să se învârtească toată casa cu el...

Descuie poarta mică, apoi pe cele mari, pe care le desfăcu în lături, proptindu-le cu niște bucăți de cărămidă. Intră în atelier și aprinse lumina. Toate erau la locul lor. Până și sculele de pescuit rămase de la necunoscutul acela care-i spusese că se numește Lențiu se aflau rezemate într-un colț, lângă fereastră. Spusese că o să vină să le ia, dar uitase de ele. Uitase, sau renunțase. Se vedea cât de colo că era om cu parale. El îi dăduse și bani, și bricheta cu gaz și țigările acelea de care auzise dar nu fumase până atunci. La urma urmei, ce hram purta omul ăsta? Aruncase bani, nu glumă, pentru o poveste pe care i-o spusese și lui. Adică povestea în care *era și el amestecat.* Era cineva omul! Îi promisese că dacă are vreo încurcătură, să-l anunțe și-l

scoate cât ai zice pește... Dar nu-i dăduse nici adresa, nici telefonul... Când venea, dimineața, trebuia să pună în fereastra ce dădea spre stradă o sticlă albă. Asta însemna că totul este în regulă. Seara, când pleca, s-o ia de la fereastră. Asta era ca în filme, se gândise Grigoran, și îi urma sfatul.

Luă sticla ce o avea pregătită din timp și zăbovi cu ea în mână. Să o pun, să n-o pun! Îl chemaseră la miliție. Deci, avea încurcătură. Dacă nu era nimic serios? Nu se făcea să-l pună pe om pe drum degeaba. Așa că Vasile așeză sticla în fereastră și se căută în buzunar după chibrituri. Trebuia să termine de sudat o închizătoare de portbagaj. Îi promisese clientului că la opt și un sfert e gata, să vină după ea. Și trebuia să se țină de cuvânt; era la cheremul clienților...

...Clădirea miliției se afla aproape, așa că la ora nouă fără un sfert își scoase halatul și își luă paltonul. Încuie atelierul și plecă.

...Urcă treptele, pătrunse în hol și arătă ofițerului cu banderolă roșie hârtia pe care o primise. Acesta băgă capul pe un ghișeu, schimbă câteva cuvinte cu locotenentul de acolo, îi arătă hârtia și acesta dădu un telefon.

— Să meargă, este așteptat, spuse locotenentul după ce termină de vorbit.

— Etajul întâi, camera șapte, îi spuse ofițerul cu banderolă.

Vasile se strecură spre etaj prin grupul de oameni ce coborau scara.

— Camera șapte, spuse el unui plutonier pe care-l întâlni pe coridor.

— A treia pe stânga, îi răspunse grăbit plutonierul. Vasile găsi camera, își netezi părul și bătu în ușă.

— Intră, auzi o voce.

Vasile apăsă pe clanță și deschise ușa.

— Poftiți vă rog, îl invită un bărbat trecut de prima tinerețe, îmbrăcat în haine civile. Luați loc, îl invită bărbatul, după ce Vasile îi întinse hârtia și acesta o parcurse cu privirea dintr-o dată.

Se așezase pe o margine a scaunului din fața biroului. Învârtea în mână pachetul cu țigări, nu că ar fi avut poftă să fumeze, ci puțin nervos, așteptând să afle pentru ce fusese chemat. Ofițerul răsfoi prin dosar și scoase o hârtie acoperită cu un scris mărunt. Încercă să-și amintească dacă mai văzuse scrisul acela, pentru că, fără îndoială, avea legătură cu el.

— Aici nu se fumează! îi atrase atenția ofițerul și lui Vasile i se păru că tonul era sever. Asta nu-i plăcea și îl cuprinse un fior de nesiguranță. Vârî pachetul în buzunar și așteptă. Spuse, ca să-și facă curaj:

— Este nevoie și de buletin?

Ofițerul înclină capul și Vasile puse buletinul pe birou. Ofițerul îl răsfoi, zăbovi puțin uitându-se la fotografie, îl închise și-l așeză deasupra hârtiei acoperită cu scrisul acela mărunt.

— Dacă vreți să-mi spuneți, îl auzi pe ofițer că îl întreabă, când ați fost ultima dată pe Valea Prahovei?

Întrebarea căzu ca un duș rece, neașteptat, și Vasile rămase fără grai.

— V-am întrebat ceva! îi aminti ofițerul răbdător.

— Da, spuse Vasile căutând să-și adune gândurile.

Încet, încet, era împresurat de teamă, ca și cum se afla în fața unui rău pe care nu-l putea înfrunta. Intrase în necaz, dar nu-i știa încă proporțiile. Ofițerul îl privea liniștit, așteptând răspunsul la întrebare. Vasile înghiți în sec, căutându-și cuvintele.

— Nu mai țin minte, spuse el, în sfârșit, cu o voce străină, gâtuită.

Ofițerul surise ironic, sau cel puțin așa i se păru lui Vasile. Se uită la ceas ca și cum s-ar fi grăbit.

— Amintiți-vă, totuși, insistă ofițerul.

— Dar pentru ce mă întrebați? îi scăpă lui Vasile și ofițerul tresări surprins.

— Uitați ce este, tovarășe Grigoran, îl luă din scurt ofițerul, mutând de la locul său dosarul, deocamdată, eu vă întreb și vă rog să-mi răspundeți. O să aflați imediat pentru ce vreau să știu când ați fost pe Valea

Prahovei.

N-avea ce face, trebuia să răspundă. Fără îndoială, ofițerul știa mai multe. Dar ce anume? Poate totul, poate...

— Mi-am adus aminte, zise Vasile încercând umbra unui surâs. Acum vreo lună... ba nu, se răzgândi el, sunt trei duminici de atunci...

— Precis! insistă ofițerul.

— Da, așa cred, răspunse șovăielnic Vasile.

— Mă rog, căzu de acord și nu prea ofițerul. Și cu ce v-ați deplasat?... E chiar atât de greu să vă amintiți? întrebă ofițerul pentru că Vasile ezita să răspundă.

— Cu o mașină!

— A dumneavoastră? Ce fel de mașină?

— Un „Fiat 1300”, ocoli răspunsul la prima întrebare.

— Așa, făcu ofițerul parcă satisfăcut. Deci, cu un „Fiat 1300” albastru.

Vasile nu-i spusese culoarea mașinii și avu convingerea că ofițerul cunoștea mult mai multe decât își imagina el. Era și mahmur după beția stupidă din noaptea trecută, capul începuse să-i vâjâie, și în gură îi revenea gustul acela nesuferit de cocleală. Într-adevăr, se părea că intrase în bucluc. Numai Lențiu, omul care îi promisese câte și mai câte îl amestecase. Aștepta și celelalte întrebări și se hotărî să spună totul, așa cum se întâmplase, cum știa el.

— Avem o reclamație împotriva dumneavoastră, îl auzi pe ofițer și Vasile încercă să se adune, să fie atent. Din partea doctorului Vasilescu, proprietarul „Fiatului”. Mașina a fost la dumneavoastră pentru reparații, nu?

— Da, confirmă Vasile, a trebuit să-i înlocuiesc câteva părți din pod că ruginiseră rău... Da i-am făcut treabă bună, își reveni treptat Vasile, așa că nu știu ce o avea de reclamat... Mie nu mi-a spus nimic. De ce n-a venit la mine?

— Nu despre reparații este vorba, ci de cu totul altceva, îl puse din nou în alertă ofițerul... Luni după-masă, pe 30 septembrie, ați fost văzut cu mașina prin Sinaia... A cunoscut-o un prieten de-al doctorului, care se afla în concediu... Ați fost prin Sinaia cu „Fiatul”...

— Da... am fost, recunoscu încet Grigoran.

— Parcă îmi vorbeați de o duminică, nu? îi aminti ofițerul și, cum Vasile nu răspundea, continuă: Mă rog, problema este că reclamația-i tocmai cu plimbarea dumneavoastră. Omul v-a dat mașina la reparat și dumneavoastră ați făcut curse cu ea.

— Curse?

— Mă rog, nu importă cum le spuneți, dar doctorul reclamă că i-ați rulat mașina... Deși nu era nevoie s-o probați, cred că sunteți de acord cu mine.

— Așa este, recunoscu Vasile repede începând să-și

revină. Necazul nu era chiar așa de mare cum crezuse el la un moment dat... De ce dracu' îl luase însă gura pe dinainte și pomenise de duminică? Bine, cel puțin, că ofițerul nu insistase să-l întrebe despre mai multe lucruri. Atunci?!?

— Pentru asta v-am chemat, concluzionă ofițerul. Vă rog să dați o declarație în acest sens... Adică, încercă ofițerul să-i explice, scrieți tot ce s-a întâmplat. Cum v-a dat mașina, cum i-ați folosit-o, unde ați fost cu ea... Trebuie să știți că n-ați procedat bine, îl mustră ofițerul și lui Vasile i se păru că mustrarea era mai mult un sfat.

— Am să scriu, promise Vasile. Am să stau de vorbă și cu tovarășul doctor, să-mi spună ce pretenții are... Plătesc, la urma urmei, se decise Vasile, parcă puțin supărat pe medic.

— Nu vrea niciun ban, să știți; reclamația a făcut-o din principiu. Spunea că nu-i plac oamenii incorecți.

Vasile nu mai răspunse. Se aplecă peste foaia de hârtie pe care i-o dăduse ofițerul și începu să scrie...

— Un moment, îl reținu ofițerul înainte de a pleca. De ce mi-ați spus că duminică ați fost plecat? Mă rog, asta n-are importanță deocamdată. Om mai vedea noi! Dacă o mai fi ceva, știm unde să vă găsim...

...Ofițerul îi amintea de ziua de duminică, nu uitase ce-i spusese Vasile. Și la plecare acel: „Vom mai vedea noi”, spus în treacăt, îl neliniști din nou. Se opri la

„Ramura” să se dreagă cu o bere rece, dar berea era caldă. Ce ți-e, domnule, și cu oamenii ăștia! auzi, principiu... De ce-l reclamase oare? Mai bine să fi venit să-l certe, să-i zică ce-avea de zis, nu să-i facă reclamații să-l ia la ochi miliția. Și dacă după asta ar mai fi venit și Nini cu vreo hârtie la miliție, pe cine aveau să creadă oamenii ăia de-acolo?... În orice caz Lențiu îi făcuse inimă rea. Dacă o să-l vadă, o să-i spună. Ba, o să mai adauge și de la el. Ajuns la atelier, luă sticla din fereastră, semn că intrase în încurcătură... Și toată ziua umblă ca bezmeticul, de colo, colo, fără să poată duce la capăt vreun lucru. Închise atelierul pe la vreo două după-masă și plecă spre „Ramura”.

22

Trecuseră cinci zile de când fusese chemat la miliție, sticla lipsea din fereastră tot de atâta timp și Grigoran începuse să cam uite de toată întâmplarea. Și acasă lucrurile se potoliseră. Nini nu mai dădea niciun semn de viață, ca și cum nu l-ar fi cunoscut pe Vasile, iar acesta n-avea, nici pe departe, sentimentele omului însurat.

În cea de-a cincea zi, de dimineață, în timp ce încerca să schimbe înfățișarea dărăpănată a unei „Pobede”, un locotenent-major de miliție intră pe poarta atelierului.

De sub mașină, Vasile îi zări pantofii și pantalonii cu vipușcă subțire roșiatică. Nu ieși imediat, ca și cum n-ar fi știut că a venit cineva, ci rămase mai departe sub mașină, bocănind în tabla veche și ruginită. Numai într-un târziu, când în pauza dintre bocănituri ofițerul îl strigă pe nume, începu să se târască încet și, când reuși să scoată și capul, spuse ca și cum l-ar fi așteptat pe noul venit:

— Cu tot respectul, cu tot respectul!

Locotenentul-major îi răspunse la salut și-i întinse mâna. Vasile și-o șterse cu un șomoiog de bumbac, apoi cu o cârpă, scuzându-se:

— Vă rog să mă iertați, sunt murdar. Așa-i meseria noastră. Apoi, după un scurt răgaz, continuă: Cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit în legătură cu reclamația aceea, n-am vrut să vă mai chemăm la noi, spuse tărăgănat ofițerul și Vasile avu iar senzația aceea de neliniște. Numai o mică precizare ne mai trebuie, explică ofițerul cu voce egală. Când ați folosit „Fiatul” doctorului Vasilescu, luni, sau duminică?

Deci asta era! Ofițerul acela se ținea de capul lui, nu uitase, și acel „Mă rog!” pe care-l folosea des însemna, prin urmare, un fel de avertisment că discuția nu era încheiată.

— Am scris în declarație, zise bățos și puțin nervos

Vasile.

— În declarație vorbiți de ziua de luni, iar tovarășului maior i-ați spus ceva și despre duminică.

Prin urmare, ofițerul care stătuse de vorbă cu el era maior. Un maior tare pisălog, decise în sinea sa Vasile. Și insistent, de te apucau furiile. Se juca al naibii cu el. Ca șoarecele cu pisica. De ce nu-l luase atunci la... întrebări, să se termine cu toate? Ori albă, ori neagră. Să știe la ce se putea aștepta. Și-acum, ce să-i răspundă locotenentului-major? Fie ce-o fi, o să spună adevărul. Dacă îl luau așa, pe departe, înseamnă că aveau toate datele la îndemână. Decât să fie prins cu minciuna, mai bine să le mărturisească ce și cum.

— Poate că am omis acest amănunt, vorbi Vasile binevoitor cerându-și parcă scuze. Am plecat duminică și m-am întors luni. Am avut și eu o chestie, de, ca băieții, încercă el să glumească.

Ofițerul, însă, nu-i gustă gluma. Căută să precizeze:

— Deci, duminică ați plecat și v-ați întors luni.

— Chiar așa, fu de acord Vasile. Dar nu văd ce importanță are asta, continuă el cât putu mai degajat. Faptul este fapt, l-am recunoscut...

Ofițerul nu-i răspunse. Începuse să plouă mărunt.

— Am încurcat-o, spuse Vasile cu ochii la cerut cenușiu. Și ofițerul nu-l întrebă de ce a... încurcat-o. Îi dădu bună-ziua și plecă.

— Asta a fost tot? se interesă Vasile conducându-l spre poartă.

— Cred că da, zise ofițerul pe același ton tărăgănat, fără nicio nuanță, și îl mai salută o dată.

Vasile privi după el, apoi își aprinse o țigară și intră în atelier. Sculele de pescuit ale lui Lențiu erau la locul știut și Vasile se înverșună împotriva lor. „Să vină naibii să le ia o dată, că i le bag în foc!” În ce aiureală intrase! Și nu se mai termina! Nici Lențiu nu apărea așa cum îi promisese, ca să-l ajute, dacă are vreo supărare. Poate chestia asta cu sticla nu fusese decât așa o vorbă aruncată brambura, că de luat n-avea de unde să-l ia pe Lențiu. Nu tu adresă, nu tu telefon... îi pierise cheful de lucru, de parcă cineva îl gonea din acest atelier despre care începuse să creadă că-i blestemat. Ploaia bătea darabana pe acoperișul de tablă și n-avea să se domolească curând. Vasile aruncă țigara și o strivi cu putere sub talpă...

...Peste trei zile apăru Lențiu. Era duminică seara. Vasile se îndrepta spre casă. Se cam grăbea; voia să vadă filmul de la televizor. Altceva n-avea mai bun de făcut. Umblase hai-hui prin oraș; când îl pătrunsese frigul intrase la „Carul cu bere” și golise două halbe. Dar își spusese că nu-i mai calcă piciorul pe acolo, că n-are parale de aruncat.

Mergea repede, cu gulerul paltonului ridicat și

mâinile înfipte adânc în buzunarele largi. Lențiu îi ieși înainte chiar în capul străzii. La început nu-l recunoscu. Era întuneric și Lențiu avea și el obrazul acoperit cu gulerul paltonului. Mai purta și ochelarii aceia fumurii și pălăria trasă până aproape de sprâncene.

— Bună seara, Grigorane, se alăturase Lențiu lângă umărul lui. Mergi mai încet și spune-mi ce necaz ai.

Ca să vezi, chestia asta cu sticla nu fusese numai o vorbă aruncată așa, ca să fie.

— M-a chemat la miliție, spuse Grigoran apăsat ca și cum ar fi ținut, cu tot dinadinsul, să-l uluiască pe Lențiu și să-l bage în sperieți.

Lențiu îl strânse de braț și întrebă precipitat:

— Când? De ce?

— Acu' o săptămână, poate și mai bine. Și ieri a mai venit un ofițer și m-a luat la întrebări. Habar n-aveți prin ce-am trecut, domnule Lențiu... Am intrat în bucluc cu povestea asta a dumneavoastră, exageră Vasile. Ziceați că-i ceva cu dragoste și gelozie, dar mi-e teamă să nu fie altceva.

— Vorbești prostii, îl repezi Lențiu. Și cum a fost?

Vasile începu să povestească adăugând de la sine o mulțime de alte lucruri, care îl puseră pe gânduri pe Lențiu.

— Asta a fost, încheie Vasile. Să vedem ce-o mai fi, că mi-a zis că mai are de vorbit cu mine.

— Sper că nu le-ai spus nimic de povestea cu plimbarea la Brănești, cu pescuitul și cu hainele mele!

— Nu, domnule Lențiu.

— Și nici despre chestia cu Brașovul, îl sâcâi în continuare.

— Nu, domnule Lențiu, niciun cuvânt, răspunse sincer Vasile.

Mai merseră puțin alături, Vasile așteptând să mai fie întrebat, Lențiu ordonându-și gândurile. Pe Vasile n-avea ce să-l mai întrebe. Aflase ceea ce îl interesa și nu-i făcea nicio plăcere. Orice s-ar fi întâmplat, chiar dacă Vasile ar fi povestit totul la miliție, el n-ar fi putut păți nimic. Vasile nu-l cunoștea; cel mult ar fi putut să-i vorbească despre plicul acela, despre „Dacia 1100", pe care i-o lăsase pe Batiștei. Și cu asta, gata. N-aveau decât să se țină după femeia aceea, care mai mult i-ar fi încurcat. Mai era însă plicul pe care-l dăduse lui Grigoran să-l predea femeii la Brașov. Ce naiba putea fi în el? Merbian nu-i spusese și nici el nu întrebase. Nici nu încercase să-l desfacă! Merbian îl asigurase că nu era nimic compromițător. Chiar dacă ar fi încăput pe mâna Securității, mai mult i-ar fi încurcat decât ajutat. Începea să înțeleagă din ce în ce mai bine rolul femeii și Merbian crescu în ochii lui.

— Noapte bună, spuse brusc Lențiu întinzând o mână umedă și plinuță. N-avea nicio grijă, n-o să se mai

întâmple nimic, îi risipi el îndoielile lui Vasile. Bine că ți-ai ținut gura, îi mai spuse înainte de a se despărți.

Avea însă îndoieli asupra discreției tânărului. Trebuia să-l anunțe pe Merbian și să încerce să-l convingă, dacă va fi nevoie, să ia măsuri de siguranță. Orice s-ar fi întâmplat, totuși Vasile... O rafală de vânt îl izbi dintr-o parte și el își îndesă pălăria pe cap.

23

— Mi-a raportat Matei că omul nostru de la Ploiești a venit special numai ca să-l întâlnească pe Vasile Grigoran... Ai avut o idee bună, Barabane, recunoscu Mihai.

Baraban își trecu palma peste păr și își masă ușor gâtul. Se așteptase ca spionii să iasă mai mult la lumină, așa că vestea pe care i-o adusese Mihai nu-l surprinsese. Numai încă ceva ar fi vrut să mai știe Baraban: cum comunicase Grigoran la Ploiești cu acel individ? Printr-o scrisoare, telefonic? își spuse gândurile și Mihai încercă să găsească o explicație:

— Nu cred că Grigoran îi știe numele și adresa. A fost numai folosit într-o afacere din care nu trebuie să cunoască nimic, sau aproape nimic. Cu atât mai puțin identitatea persoanelor implicate în ea.

— Dar Sonia?! își arătă nedumerirea Baraban.

— Este o piesă secundară, ți-am mai demonstrat... Ea pe cine cunoaște în afară de Grigoran, care-i tot o piesă secundară? Nici pe Merbian, nici pe celălalt.

Baraban tăcu. Adică, era cam de aceeași părere cu Mihai. Numai faptul că nu știa cum comunicase Grigoran cu individul îl determina să aibă unele rețineri. Mihai însă i le spulberă:

— Nu Grigoran l-a anunțat pe individ, ci Merbian. Acum am înțeles de ce Merbian, cel puțin o dată pe săptămână, își face drum cu „Mobra” lui prin fața atelierului lui Grigoran.

— Atunci, Grigoran...

— Nu, nu-i ce gândești, îl întrerupse Mihai. Grigoran n-are habar de existența contabilului. Este vorba de cu totul altceva. Cred că Grigoran a pus vreun semn care să-l alerteze că ceva nu-i în regulă și Merbian l-a anunțat pe individ... Că au mai comunicat, știm precis, numai ce anume au vorbit nu știm... Pot să aprind o țigară?

— Cum vrei, îi răspunse fără entuziasm Baraban și Mihai renunță. De fapt, nici nu voia să fumeze, ci numai să-l facă pe Baraban să-și părăsească ideea. Altceva ar fi vrut să discute cu el. Spuse:

— Aș avea mare nevoie de ajutorul tău... Cu privire ia Grigoran.

— Păi, spuneai că este o piesă minoră.

— Fără îndoială, zise Mihai, numai că dacă noi am

stârnit... furtuna, să n-o lăsăm să facă ravagii...

— Te gândești că s-ar putea ca Vasile Grigoran...

— Exact, spuse Mihai care pricepuse la ce anume se referea Baraban... Și nu ne-ar ajuta la nimic, absolut la nimic.

Baraban își plimbă din nou palma peste păr.

— Ar trebui să-i raportăm și tovarășului colonel Arghir, spuse Baraban privind peste capul lui Mihai spre un colț al biroului, ca și cum de acolo ar fi așteptat răspunsul.

— Bineînțeles, îi împărtăși opinia Mihai. Să-i raportăm și bătrânului, la asta m-am gândit mai demult.

„Iar începi?" tresări privirea lui Baraban, dar Mihai nu se corectă. Spuse, pentru a-l mai îmbuna pe Baraban:

— Știi, am primit o ilustrată din Algeria de la Anca Pascu.

Dar cele spuse de Mihai avură un efect contrar celor așteptate. Pe fruntea lui Baraban începură să se adune cute mărunte și buzele să i se subțieze. Mihai aștepta o replică tăioasă, dar Baraban se abținu. Nu comentă în niciun fel vestea. Voia să pară că nu-l interesează corespondența colegului său și că această Anca Pascu nu însemna pentru el decât un nume și atâta tot. Și pentru a schimba subiectul discuției întrebă:

— Căpitanul Vâlsan s-a mai dus cu Merbian la pescuit?

— Gata, se pare că până la primăvară a scăpat de chin... L-a mai căutat pe Merbian, dar contabilul i-a spus că nu stă deloc bine cu sănătatea. Deocamdată, a renunțat la pescuit.

— A renunțat, așa, dintr-o dată?! mai mult se miră decât întrebă Baraban. Înseamnă că nu mai are nevoie de... acoperirea căpitanului nostru.

— Era și de așteptat, spuse convins Mihai. A schimbat sistemul de comunicare și nu mai avea rost să continue pescuitul. Are și motiv întemeiat, care nu dă de bănuit nimănui: vremea de-afară. Făcu un gest cu capul spre fereastră, de unde se vedeau nori negri și amenințători. Așa ploi, zile de-a rândul, n-am pomenit de mult, spuse Mihai, fără ciudă însă.

*

Mihai îl văzu pe Merbian cum o urmărește pe Sonia, care ieșise din restaurant și o pornise agale pe bulevard. Era a doua seară când Merbian se ținea după femeie, discret, la o distanță bunicică de ea, și Mihai nu prea înțelesese care era scopul contabilului. Sonia părea că se plictisește de moarte, că suferă de singurătate, dar nu făcea niciun efort să scape de ea. Citea, citea mult, orice îi cădea în mână: ziare, reviste, broșuri. Citea cu un fel de furie, ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să nu lase o clipă de răgaz gândurilor. Apoi, când obosea citind, cobora din garsonieră și o pornea în plimbări lungi,

ferindu-se de liniște, căutând locurile aglomerate. Așa că Merbian, își spuse Mihai, n-avea să afle mare lucru ținându-se după Sonia. Poate voia să intre în vorbă cu ea, să-i comunice ceva? Abandonă ideea. Sonia nu trebuia să-l cunoască pe Merbian. Atunci, care era rostul urmăririi?

În seara aceasta, Merbian se apropiase mai mult de Sonia. Nu mai ploua, dar era răcoare și bulevardul era plin de oameni. Merbian se străduia să n-o scape din ochi pe Sonia. Acum se afla chiar în spatele ei, ar fi putut s-o atingă. Dacă Sonia ar fi întors capul, l-ar fi văzut pe Merbian cu căciula sa neagră trasă până la sprâncene și s-ar fi mirat de privirile sale insistente. Oamenii mergeau încet, ca într-o ciudată procesiune, cei care se grăbeau își făceau loc cu mare greutate, strecurându-se în zig-zaguri dese, agasante. „Ce-i place bucureșteanului să se plimbe, reflectă Mihai. De-abia așteaptă să nu fie furtună și iese la plimbare. Dar și în provincie oamenii se plimbă mult. Exasperant de mult, ca și cum n-ar avea nimic mai bun de făcut!" Sonia se oprise în fața unui cinematograf, făcându-și loc până la panourile cu fotografii. În spatele ei, Merbian privea și el. Sonia simțise prezența omului din spatele său, îi simțise parcă și răsuflarea pe lângă ureche. Dar nu se întoarse. Mihai văzu buzele lui Merbian mișcându-se. Dar nu auzi ce-i spune.

— Unchiul Will e sănătos. Nu te întoarce. În buzunarul pardesiului ai un bilet.

Sonia rămase pironită locului, cu privirile pe fotografii, fără să vadă sau să priceapă ceva. Uitase aproape de ce venise în țară, începuse să se obișnuiască cu gândul că uitaseră, poate, și ei de ea, deși știa că, mai devreme sau mai târziu, cineva îi va da parola și va primi altă dispoziție. Și lucrul acesta se întâmplase într-un moment neașteptat, care o luase prin surprindere și o uluise. Târziu se dezlipi de lângă panou și porni spre hotel. În buzunar găsi o hârtie împăturită. Trebuia s-o citească și s-o distrugă...

...Mihai îl văzu pe Merbian cum se urnește din spatele Soniei și se pierde în mulțime. Îl lăsă să plece și porni după Sonia. Lucrase rapid Merbian. Era presat de ceva, altfel nu era explicabilă imprudența sa. Nu mai avusese timp să pună la cale vreo combinație care să-l ferească de orice surpriză... Dacă stătea și se gândea bine, Merbian nu fusese chiar atât de imprudent cum părea la prima vedere... Merbian, Merbian! Acest contabil vârstnic, pe care nu l-ai fi crezut capabil de vreo mare ispravă „lucra”, ca un profesionist, fără stângăcii stridente, fără teamă, chiar cu un oarecare tupeu; cineva neavizat l-ar fi luat drept aventurier. Merbian aventurier! Era departe, foarte departe de așa ceva. Mihai își dădea seama din ce în ce mai mult că Merbian

se asigurase de o discreție fără fisuri din punctul lui de vedere. Numai el și individul acela cu „Fiatul” roșu. Erau singuri în toată afacerea? Bineînțeles că Mihai îi excludea și pe Sonia, și pe Grigoran, oameni de paie, care trebuiau să-și joace rolurile lor episodice, fără să știe, însă, după cum voia contabilul. Sau altcineva? Globi, de pildă. Globi dirija mersul lucrurilor în general. De amănunte, însă, se ocupa Merbian. Ori altcineva, care-i dădea ordine lui Merbian și nu apăruse încă. Dacă mai era cineva deasupra lui Merbian, însemna că bătrânul contabil trebuia să comunice într-un fel cu el. Mihai nu reușise însă să afle nimic în această privință, ca și cum capătul lanțului, destul de scurt, ar fi început de la Merbian. Un lanț format numai din două verigi principale: Merbian și celălalt, și din alte două verigi fără prea mare importanță: Sonia și Grigoran, din care una, Mihai era sigur, nu mai conta deloc în toată combinația. Și câtă bătaie de cap le dăduseră acești oameni! Lucrurile se urniseră greu, cu poticneli, și Mihai nu se legăna în speranța că, mai ales după ce „făcuse cunoștință” cu necunoscutul ce-i scăpase locotenentului Matei, totul avea să se desfășoare ușor. Plăcuța, plăcuța roșie, acolo se afla, poate, dezlegarea! Sau începutul descâlcirii cazului, cine putea ști!

Sonia ieși din forfota bulevardului și se îndreptă spre hotel. Mihai o văzu cum intră grăbită pe ușa hotelului,

de parcă ar fi întârziat la o întâlnire, își ia cheia de la recepție și se urcă în lift. Nu mai avea rost să aștepte. Căută un telefon public. Își aminti de unul din holul unui bloc de pe strada Batiștei. Era aproape, vizavi de hotel, și Mihai traversă strada. Trebui să aștepte la rând. O tinerică cu pulpele goale din părerea de pardesiu și rochie cu care era îmbrăcată, formase un număr și aștepta să i se răspundă.

— Alo, îi auzi Mihai vocea mieroasă, puțin fandosită, pictorul Odaru?... Ali la telefon... Cum, care Ali?...

— Așa, mami, eu sunt... Da, eu. Te-am sunat de două ceasuri!... Nu, n-am nimic important... Treceam pe-aici... E un frig afară! Da... sunt la tine la bloc, jos la telefon... Sigur că vin. E un frig... Te-am pupat, mami! Iau liftu' și vin...

Tinerica puse receptorul în furcă și, zărindu-l pe Mihai, avu un moment de ezitare. Îi surise fără motiv, ca și cum ar fi vrut să se scuze că l-a făcut să aștepte. Dar Mihai nu-i înapoie zâmbetul. Și tinerica se resemnă îndreptându-se agale spre lift. Îl mai privi peste umăr pe Mihai, care îi întoarse ostentativ spatele; îl plăcuse, și valul primului entuziasm, care-i călăuzea pașii către Odaru, se spulberase la vederea bărbatului înalt și suplu, dar insensibil la zâmbetul ei, din păcate. Și când își aminti de frigul de afară, se scutură și păși cu hotărâre în liftul care tocmai sosise.

Mihai ciocănea, puțin nervos, cu degetele în cutia metalică.

— În sfârșit, spuse el, în loc de altă introducere când i se răspunse. L-am văzut pe Gigi... Da, astă-seară... Era în mare formă, crai ca-ntotdeauna. A avut noroc astă-seară!... Ema a plecat spre casă, cred că era răcită. S-a dus să se culce... Zicea că are program greu mâine... Dacă ai vrea s-o aștepți tu, ar fi foarte bine... Așa... da... Noapte bună...

*

Nu mai înțeleg nimic, dacă vreodată înțelesese până la capăt toată afacerea. La urma urmei nu era treaba ei să se ocupe de logica acestor lucruri. În sfârșit, avea să poată răsufla ușurată. Ultimul argument, care ar fi putut pleda împotriva ei, dispărea. Numai dacă n-ar apărea altul între timp. Când se trezi, ceasul arăta aproape nouă dimineața. Se întinse leneș sub cearșaf, căscând cu voluptate. Printre storurile trase pe jumătate se prelingea o rază de soare filtrată prin vălul tot mai subțire de nori. Se părea că n-avea să mai plouă. Plouase destul. Și bătuse vântul. Se ridică din pat. Și intră în baie. Dușul călduț o biciui plăcut, alungându-i moleșeala somnului...

...Mâncă încet, savurând cu o plăcere de gurmandă, pe care nu o mai încercase de când plecase din Brașov. Ieși afară. Era încă răcoare, dar soarele timid o mângâia

plăcut și Sonia își aprinse o țigară. Se urcă în „Opel” și numai după ce termină țigara porni. Conducea cu plăcere, parcă ceva din liniștea ei de demult venea încet către ea. Venea aproape de ea dar se depărta dintr-o dată, pentru a se apropia din nou. Părăsi bulevardul și opri, așteptând să se ivească cineva care să-i poată spune pe unde s-o ia. O îndrumă o femeie care se întorcea de la piață... Găsi strada și, dintr-o dată, ceva străin și rău o împresură risipindu-i liniștea... Zări și firma, porțile larg deschise ale curții atelierului. Răsuci volanul și intră înăuntru, făcându-și loc lângă „Pobeda[4]” demontată. Grigoran o văzu cum coboară înaltă și frumoasă. Se simți stânjenit în halatul său unsuros și cârpit. Ar fi dat orice să dispară din fața ei, să nu mai fie acolo, lângă ea. Nu se întrebă o clipă cum ajunsese aici, nici cine-i dăduse adresa. Mai târziu numai se lămuri cum și de ce venise la el femeia aceasta frumoasă. Sonia, ca și cum n-ar fi observat cum este îmbrăcat, îi întinse mâna și Grigoran, speriindu-se parcă și zăpăcindu-se, îi apucă mâna și i-o sărută lacom.

— Ne întâlnim din nou, domnule Grigoran, îi spuse

---

[4] Automobilul GAZ-M20 Pobeda (rusă ГАЗ-М20 Победа, românește Victoria) este un autovehicul produs în Uniunea Sovietică la uzina GAZ (Uzina Molotov), concepută și proiectată în anii 1940 ca model foarte robust având un motor în patru cilindri. A fost unul din cele mai răspândite modele de taxiuri în România până la sfârșitul anilor 1960, expresia „am venit cu Pobeda” echivalând cu „am venit cu un taxiu’”.

Sonia simplu, ca unei vechi cunoștințe, și Vasile râse prostește. Fac apel la măiestria dumneavoastră, continuă ea tot atât de prietenoasă. Am impresia că bate ceva la portbagaj. Fii bun și vezi dumneata ce este.

Grigoran mai întârzie puțin privind-o, ca să se sature parcă, și, stângaci, se apropie de mașină și ridică încet capacul portbagajului. Simți lângă el femeia și îi auzi glasul:

— V-am adus un mesaj, știți, probabil, de la cine... Nu, nu acum, am să vi-l dau puțin mai târziu... Mașina n-are nimic, dar faceți ceva să pară că lucrați... Cam vreo oră, nu mai mult...

— Bine, spuse Vasile puțin înnegurat și se apucă de lucru.

*

Pe Nini o apucase, dintr-o dată, dorul de ducă. Luase un libret C.E.C., care era pe numele ei, și se suise în tren fără să lase nicio vorbă celor de-acasă. N-o interesa ce se întâmplă cu bătrânii; îi venise chef să vină la București și venise. N-avea un gând anume. Nu știa ce-o să facă, și cât o să stea. Găsi o cameră la un hotel de pe Griviței și se instală acolo cu sentimentul unei independențe din care nu mai gustase vreodată.

Mâncă pe la bufete expres și se sătură de prăjituri și siropuri; văzu câte două, trei filme pe zi, își cumpără fel de fel de nimicuri de care se plictisi imediat și, după

două zile, o cuprinse o dorință irezistibilă de a-și vedea bărbatul. Nu se purtase frumos cu ea, o bătuse de-i dăduse sângele pe nas, și o învinețise, dar, pe undeva, o scormonea curiozitatea să-l vadă, să stea de vorbă cu el. Și mai era ceva. Așa bădăran cum fusese, îi plăceau ochii lui, și părul, și gura. Poate, dacă ar fi vrut el, s-ar fi întors la el fără să mai stea pe gânduri. Cel mai bine era să se ducă la atelier, nu voia să dea ochii cu soacră-sa, care-i pusese geamantanul în mână. Ar fi ieșit scandal, ar fi răscolit toată strada. Așa că se duse la atelier. Sosise odată cu Sonia și, când o văzu, de pe trotuarul de vizavi, cum coboară, și pe Vasile cum îi sărută mâna, își spuse că acesta o cunoștea mai de mult și că între ea și Vasile era ceva. Avu însă atâta minte să nu apară tocmai acum. Contrastul între ea și femeia aceea frumoasă l-ar fi înverșunat pe Vasile și, poate, ar fi fost în stare s-o lovească. Așa că se urni din loc, pândind momentul când avea să plece mașina cu femeia aceea frumoasă ce-i încurcase planul.

...Vasile n-o zărise pe Nini. Se apucase să lucreze ceva la mașină, în timp ce Sonia debita într-una fel de fel de nimicuri. Lui îi plăcea glasul Soniei, și se simțea bine știind-o lângă el. Dacă ar fi fost după el, ar fi trebăluit la mașină toată ziua. Dar timpul trecea așa de repede. Se scursese o oră și el se mai învârtea încă în jurul mașinii. Trebui ca Sonia să-i spună și el se arătă decepționat:

— Așa de reped e!

— O să mai fie de lucru la mașină, îi promise Sonia vag. Tot la dumneata am să vin, îmi face plăcere să stăm de vorbă, să te privesc lucrând. Ai un aer așa de solemn!

Vasile își ștergea mâinile la nesfârșit de halatul unsuros și cârpit și Sonia deschise poșeta. Voi să-i plătească, dar Vasile protestă:

— Dar...

— Ia banii și nu te prosti, așa trebuie. Plicul ți l-am lăsat pe masa din atelier...

Aiurit, Vasile luă suta de lei. Sonia îi întinse mâna și el i-o sărută cu buzele umede și tremurătoare. Apoi femeia se urcă în mașină, îi făcu un semn cu mâna, îi surâse și plecă lăsându-l pe Vasile năuc în mijlocul curții. Când își reveni, își aminti de plic. Intră în atelier și-l găsi. O mână de femeie îi caligrafiase numele și adresa. Vasile își spuse că era scrisul Soniei. Într-adevăr, așa era...

...Nini nu se grăbea să-l întâlnească pe Vasile. Instinctul ei de femeie îi spunea că nu era momentul potrivit; „dama” aia de-abia plecase cu mașina ei lucioasă și Vasile se mai gândea încă la ea. Trebuie să-l aștepte până ce se apucă din nou de lucru, și atunci să apară și ea, ca din întâmplare. „Treceam pe aici și mi-am zis să te văd. Din curiozitate.” „Bine ai făcut; cum o

mai duci? Dar ai tăi?” „Sănătoși, întreabă de tine, știi cum sunt bătrânii... Ce ți-a venit de râzi?” „Nu știu, așa-mi vine mie... Da’ știi că n-arăți rău! Ți-ai vopsit și părul, te-ai coafat. Ei, da, este altceva!... Da ce stai și te uiți la mine? Vezi că este în atelier un scaun, nu sta în picioare.” „Cine era dama aia de i-ai pupat mâna și te uitai în ochii ei?” (Nu, asta n-avea să-l întrebe, ar fi stricat totul. Numai dacă n-avea s-o ia gura pe dinainte).

„Dar mama ce mai face?” (Da, așa era bine).

„Cum, n-ai trecut pe-acasă?... Nu-i femeie rea mama, numai să știi cum s-o iei... Tu când ai venit?”

„Acuma, am lăsat bagajele la hotel.”

„La hotel?!? Asta nu-mi place, ce, n-ai casa ta aici?! Adică a noastră! Du-te și le ia... Ba nu, am să merg și eu cu tine, numai să mă schimb.”

Ea însă avea să se ducă singură și, la prânz, o să-l aștepte acasă. O să cumpere și coniac, și prăjituri.

Curtea era însă pustie. Vasile intrase în atelier și nu mai apărea. Ce făcea acolo de atâta timp? O mașină de culoare albă viră și se strecură în curte. Coborî întâi un bărbat, apoi o fată. Bărbatul privea nedumerit în jur, îl căuta pe Vasile.

— Hei, meștere, unde ești?

Vasile nu-și făcu însă apariția. Atunci, bărbatul se îndreptă spre atelier. Ușa era închisă. Apăsă pe clanță și intră. Jos, în fața bancului de lucru, Vasile zăcea

ghemuit. Bărbatul se aplecă deasupra lui zgâlțâindu-l de umăr. Vasile nu se mișcă. Bărbatul ieși, spuse ceva femeii, care dispăru în fugă în timp ce el uda o batistă la cișmeaua din curte...

...Ceea ce văzu Nini, puțin mai târziu, o făcu să traverseze strada în goană, cu inima ticăind de emoție.

O mașină a „Salvării" sosise țiuind prelung din sirene. Doi bărbați coborâră repede cu o brancardă, tocmai când Nini ajunsese în pragul porții. Întrebă:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Femeia care anunțase salvarea o privi în treacăt și, stăpânită de emoție, îi spuse:

— Meșterului i-a venit rău, a căzut în atelier.

— Vă rog, faceți loc, îi spuse bărbatul care venise cu fata.

— Ce să fac, domnule, se aprinse Nini năvălind în atelier, e bărbatul meu... Cu cununie, domnule... Trebuie să-l văd...

Tocmai îl așezau pe brancardă. Vasile era galben și nu mai mișca. Cu un țipăt, Nini se repezi spre bancardă, dar bărbatul ce venise după ea o apucă în brațe, încercând s-o liniștească:

— Nu vă alarmați, doamnă, lăsați pe medici să-și facă treaba...

— E mort, e mort Sile al meu, începu să bocească sfâșietor Nini smucindu-se...

Targa fu scoasă în curte și apoi o așezară în mașină încet.

— Merg și eu, merg și eu! se smucea Nini... Sunt nevasta lui cu cununie, trebuie să merg.

Unul din medici se apropie de Nini și o sili să înghită o pastilă...

— O să fie bine, tovarășă, nu-i nimic, o să fie bine, o îmbărbătă el... Și o lăsă pe Nini în grija bărbatului și a fetei aceleia care venise cu mașina albă. Probabil pentru vreo reparație la care acum trebuiau să renunțe...

„Salvarea” porni în sunetul strident al sirenei, urmărită de Nini, care se zbătea din ce în ce mai slab în brațele bărbatului. Apoi se liniști și izbucni într-un plâns potolit, cu lacrimi multe.

— Unde locuiți? o întrebă fata blând, compătimitor. Vă ducem noi cu mașina. De soțul dumneavoastră n-aveți grijă, este pe mâini bune.

Nini o privi prostită, cu ochii înroșiți de plâns, și spuse adresa de unde plecase cu câteva săptămâni în urmă jurând să nu mai pășească peste pragul acelei case de bandiți și hoți...

...Tuța întindea rufele pe sârma din curte când Nini intră. O privi uimită, ca și cum ar fi văzut o arătare, apoi sângele i se urcă în obraji când o auzi pe Nini:

— Mamă, Sile al nostru...

— Ce cauți în curtea mea, zăpăcita? Ieși afară că altfel de scot eu! se repezi Tuța spre ea cu o cămașă umedă în mână, făcută sul, gata s-o izbească. Dar cămașa rămase în aer. Nini se sprijinise de gard într-o atitudine de așteptare resemnată, ca și cum ar fi fost gata să îndure lovitura fără să încerce să se apere.

— Sile e la spital... L-a ridicat cu „Salvarea", îngăimă Nini și Tuța holbă ochii la ea... Acuma l-a luat, mamă, acuma, și începu să plângă din nou privind cu desperare la Tuța, care pricepu, în sfârșit, totul. Cămașa făcută sul îi căzu din mână și picioarele i se înmuiară. „Babacu'" ieșise în pragul casei cu ochii tulburi ca și cum ar fi băut toată noaptea. Întrebă cu glasul rupt de îndoială:

— Da' ce s-a întâmplat aicea, bre, ce s-a întâmplat? Din ce vă luarăți?

Prezența lui Nini și scandalul i se păruseră ceva firesc; de parcă ar fi uitat cu totul că nora le părăsise casa.

*

După ce o lăsă pe Nini în fața casei, mașina albă demară și se pierdu pe prima stradă la dreapta. Fata ședea lângă bărbatul de la volan, fără să întrebe ceva. Numai după ce ieșiră pe asfalt și scăpară de zdruncinături spuse oftând parcă ușurată:

— Ce încurcătură și cu nevasta lui Grigoran, tovarășe maior. De unde o fi apărut așa, dintr-o dată?

Mihai se întoarse puțin spre ea:

— De unde, de neunde, a picat bine. A făcut un tărăboi de știu toți din jur ce s-a întâmplat.

Fata nu mai spuse nimic. Îi dădea dreptate, în sinea ei, maiorului. La sunetele sirenei „Salvării” se adăugaseră țipetele isterice ale lui Nini și până ca ei să plece se strânsese în fața atelierului destulă lume întrebând ce și cum, bulucindu-se să vadă mai bine ce se petrecuse cu Vasile Grigoran. Gura femeii reușise să facă treabă mai bună decât sunetele stridente ale „Salvării”.

Mihai opri în apropiere de minister și fata îl întrebă din ochi ce să facă.

— Uite, Cristina, ia cutiuța cu cenușa hârtiei pe care a ars-o Grigoran... Și plicul cu adresa... I le dai tovarășului colonel Arghir... Ba nu, se răzgândi Mihai, le închizi în fișetul tău... îi raportezi tovarășului colonel că eu sunt acolo unde știe dânsul că trebuie să fiu... Am să-i telefonez cum ajung... La revedere, frumoaso!

— Să trăiți, tovarășe maior.

— Disciplina personificată, glumi Mihai în timp ce Cristina cobora din mașină.

24

Ploieștiul îl întâmpină cu o vreme blândă de toamnă,

cu lumina agățată în bătrânii castani ai bulevardului drept ce ducea de la gară până în centrul orașului. Apoi blocurile din centru, care înconjurau oaza de verdeață târzie a părculețului, i se părură lui Mihai, ca de fiecare dată când venea în acest oraș, tot reci, lipsite parcă de viață. Fuseseră construite la început, în grabă, așa avea impresia Mihai, după planurile unui arhitect certat cu bunul gust. Ori, poate, vinovat nu fusese arhitectul. „Prinse" toate stopurile pe roșu, și când ajunse în fața clădirii Securității coborî cu satisfacție din mașină.

— Tovarășul?! îl întâmpină ofițerul de serviciu.

— Cu tovarășul colonel Stanciu, spuse Mihai și îi întinse legitimația.

— Imediat, se grăbi să-l asigure acesta, numai să dau un telefon... Intră în boxa pe care scria „Informații" și ridică receptorul. Apăru, într-adevăr, imediat. După ce îi înapoie legitimația, spuse:

— Vă așteaptă... Să vă conduc?

— Nu, nu-i nevoie, cunosc drumul, îi spuse Mihai și intră în curte. Ocoli clădirea și pătrunse înăuntru printr-o ușă din spate.

— Să trăiți, tovarășe colonel.

Colonelul Stanciu, un bărbat de statură potrivită, plinuț, cu un început de chelie, îl privi cu ochii săi neastâmpărați, care nu voiau să îmbătrânească o dată cu scurgerea anilor, îi strânse mâna cu jovialitate:

— Să trăiești, Mihai!... Numai când ai... probleme îți. Mai aduci aminte de mine. Ingratule!

Mihai ridică din umeri într-un gest vag de scuză.

— Nea Ionică, asta-i situația, parcă mata nu știi?... Sunt în fierbere mare!

— Bine, ia loc, se păru că îl înțelege Stanciu... Te așteptam de ieri, îi mai aminti colonelul în treacăt, fără un gând anume... Am toate datele despre omul tău... Adică acelea pe care le-am putut noi strânge... la loc, să-ți dau dosarul... Dacă mai ai vreo nelămurire o să încercăm s-o lămurim, și scoase din fișet un dosar subțirel, alb, pe care nu era scris decât două inițiale: A.S.

— Să trec alături, spuse Mihai luând dosarul.

— Nu mă deranjezi deloc, stai în fotoliu și citește.

Mihai deschise dosarul, care nu conținea decât două file dactilografiate. „Numai atât? Cam sărăcuț”, și se apucă să citească. Pe măsură ce parcurgea rândurile, o uimire din ce în ce mai mare punea stăpânire pe el.

„Inginer Arpad Siclean, născut în 1922, în orașul... A absolvit „Politehnica” în anul 1946, în București... A lucrat până la naționalizare ca inginer la societatea petroliferă proprietate străină „Petroleum”... Din 1948 până în 1952 a fost șef de sector în regiunea Moreni... În 1959 este inginer șef. Din 1965 lucrează ca cercetător principal în institutul de cercetări, iar în 1969, este numit director tehnic în același institut, unde lucrează și în

prezent... Este căsătorit din 1947 cu Mirela Siclean, fostă Andrei, învățătoare. Nu are copii... A fost premiat în câteva rânduri pentru inovații și decorat cu Medalia Muncii și Ordinul Muncii clasa a III-a. Nu are antecedente penale... Este sindicalist din 1946, de la încadrarea sa în producție... Serios, muncitor, duce o viață ordonată...”

Cam acestea erau datele privitoare la necunoscutul cu „Fiatul” vișiniu, omul care luase plăcuța roșie de la Merbian și cu care se mai întâlnise în câteva rânduri. El era și omul care îl racolase pe Vasile Grigoran.

Mihai închise anemicul dosar și Stanciu văzu pe fața maiorului umbra unei mari dezamăgiri.

— Asta-i tot, spuse Stanciu ca și cum ar fi voit să se dezvinovățească.

— Rude nu are? întrebă Mihai.

— Ba da, dar nu prezintă niciun interes. Absolut niciunul... Tatăl său, bătrân pensionar, a lucrat ca funcționar la C.F.R... Doi veri, unul subinginer la construcții, la Deva, altul maistru mecanic la „Dacia Service”. Amândoi sunt membri de partid... Rudele soției: tatăl pensionar, fost învățător, mama casnică. Au casa lor, undeva pe „Rudului”. Soția a lucrat și ea la „Petroleum”. Acolo l-a și cunoscut pe Arpad Siclean.

Totul era clar, simplu. Și tocmai de aceea foarte greu. Lui Mihai îi vuia capul de întrebări la care nu putea să

răspundă. Nici Stanciu, deocamdată, nu-l putea ajuta cu ceva.

Când intrase în „combinație” inginerul Arpad Siclean? Unde și cum îl cunoscuse pe contabilul Marius Merbian? Ce urmărea Merbian prin inginerul Siclean? Ce rol avea plăcuța roșie?... „Blestemata de plăcuță” se înverșună Mihai. Se afla în fața acestor întrebări ca în fața unui zid ce i se părea imposibil de escaladat. Dar trebuia să găsească o modalitate, să caute, așa cum mai căutase și altă dată.

— Bei o cafea? îl întrebă Stanciu.

Clătină din cap. Numai de cafea nu-i ardea lui. Dar se răzgândi.

— Să nu fie prea tare, acceptă Mihai ca și cum ar fi făcut o concesie.

Stanciu sună secretara și o rugă pentru două cafele, dar nu prea tari.

— Are o biografie simplă și... curată, spuse Stanciu... Atât cât știm noi, deocamdată, completă el.

— Tocmai. Mă întreb ce l-a făcut pe omul ăsta să intre în treaba asta murdară!... Băieți isteți cei de la circulație, spuse Mihai, parcă fără nicio legătură cu ceea ce discutaseră până atunci. Dacă nu erau ei, nu știu cum m-aș fi descurcat...

— Trimite-le o scrisoare de mulțumire, glumi Stanciu voind să mai destindă atmosfera. Își dădea seama că

numai cu lamentări n-aveau să dea de capătul firului. Îl înțelegea pe Mihai, doar și el se frământase de câteva zile încoace. Mai ales că omul despre care trebuise să se informeze era cunoscut în oraș ca un om respectabil.

— Va trebui să-l... strângem mai de aproape, reveni Mihai la problemele care-l presau. Am discutat și cu tovarășul colonel câteva variante probabile. Acum, după ce cunosc mai bine omul, cred că putem încerca una din ele... Este vorba despre un lucru simplu, în aparență. Tocmai de acea este cel mai potrivit.

Mihai se pregăti să-i explice, când cineva ciocăni în ușa biroului.

— Intră, spuse colonelul.

Mihai simți mirosul cafelei. Secretara aducea pe o tavă două cești aburind.

*

Casa în care locuia directorul tehnic Arpad Siclean cu soția era o construcție veche, din cărămidă, așezată în fundul unei curți năpădită de flori. Lângă casă, Siclean construise, din prefabricate, un garaj, spre regretul Mirelei, care trebuise să renunțe la câțiva trandafiri și la o tufă de liliac alb. În fiecare dimineață, pe la șapte, o „Dacia 1300” gri, mașina institutului, oprea în fața casei. Și, nu peste mult timp, apărea și inginerul cu mersul său egal, ca și cum ar fi ieșit la plimbare. Dădea bună-dimineața șoferului și se așeza pe bancheta din spate.

La șapte și jumătate se afla instalat la biroul său, cu hârtiile rânduite în colțul din stânga al mesei de lucru. Ceilalți colegi veneau în jurul orei opt, când în colțul din dreapta al mesei de lucru se adunau lucrările rezolvate.

Șoferul, ca și secretara directorului tehnic observaseră că de aproape o lună de zile „șeful" renunțase la gentuța mică din piele, uzată, ce părea de o vârstă cu el, și își cumpărase o alta, neagră, mult mai încăpătoare.

Comentaseră, fiecare în sinea lui, că noua servietă a șefului o să iasă la pensie odată cu el și că avea s-o mai folosească încă mulți ani după aceea.

Căpătase și unele deprinderi noi „șeful", care la început o contrariaseră pe secretară. Dar se obișnuise și cu acestea și nu le mai dădea atenție. După ce trecea iureșul primelor ore ale dimineții, „șeful" îi spunea secretarei că nu se mai află acolo pentru nimeni decât numai pentru tovarășul director general și, oricine ar veni, să nu-l deranjeze. Dacă nu mai avea răbdare, n-avea decât să-i dea telefon. Și fusese foarte aspru cu ea, într-o zi, când se pomenise în birou, fără să fie anunțat, cu tânărul inginer Marian. Treaba pentru care venise inginerul Marian era și nu era urgentă; îl expediase repede întrebându-l, înainte de a pleca, dacă secretara nu-i spusese ceva.

— Nu mi-a spus, tovarășe director, nici nu am găsit-o în biroul dânșii... Am ciocănit și am intrat la

dumneavoastră.

„A ciocănit?!? Parcă n-am auzit”, își spusese Siclean, apoi tare către inginer:

— Putem rezolva orice până la orele 11... Dacă-i ceva foarte urgent, după aceste ore, îmi telefonați... Nu-mi pot întrerupe lucrul așa, din minut în minut.

Siclean exagerase, dar inginerul își ceruse scuze bâlbâindu-se și plecase.

— Ce-i facem, tovarășa, își mustrase mai târziu secretara. Oricine poate da buzna la mine. Parcă ne-am înțeles în privința asta...

Secretara se înroșise și căutase să-i explice:

— Am lipsit numai o clipă, tovarășe director; am fost chemată de cineva la telefon din biroul tovarășului inginer Gabrea...

— Și Gabrea nu putea să-i dea numărul telefonului din biroul dumitale? Am să mă încui în birou, asta am să fac.

Femeia tăcuse stingherită și Siclean oprise mustrarea aici cu un „bine”, care însemnase că nu mai voia să continue discuția.

În prima sâmbătă după ziua în care îl necăjise neglijența secretarei sale, Siclean află că șoferul său Gheorghe Gheorghe, „nea Gogu” cum îi spuneau cunoscuții, un om în vârstă, care se apropia de anii de pensie, de marți nu mai lucrează pe mașină. Nu-i mai

dă voie, doctorul, care i-a făcut analizele pentru viza pe permisul de conducere. L-au trecut la garaj. Oricum, peste doi ani tot trebuia să dea în primire. Luni o să vină de dimineață cu noul șofer care o să-i ia locul, ca să cunoască unde stă tovarășul director.

— Și pe cine o să dea în locul dumitale? întrebă Siclean.

— Nu știu, tovarășe director... Ho, unde te vâri? apostrofă el pe șoferul unui camion ce încerca să-l depășească... Nu știu, că sunt mulți noi, vreo doi, trei, reluă el explicația cu glas potolit. Apoi tăcu și Siclean nu-l mai întrebă nimic. Ședea țeapăn pe bancheta din spate cu servieta lui încăpătoare din piele neagră sub brațul stâng.

— Am ajuns, tovarășe director, spunea nea Gogu și Siclean coborî cu servieta în mână.

*

— ...Ce-ai zice de o plimbare cu mașina la București? Este o zi splendidă, nu știu câte om mai apuca anul acesta, își întrebă în timpul mesei soția.

Mirela tresări de bucurie și îl întrebă când vrea să plece.

— Chiar după-masă, spuse Siclean. Mai prinzi și tu magazinele deschise, poate cumperi ceva.

Mirela începu să se pregătească de plecare, în timp ce Siclean își bea cafeaua tolănit pe fotoliul moale de piele.

Savura fiecare înghițitură cu ochii mijiți de plăcere. Era mulțumit. Toate mergeau bine și, dacă nu intervenea ceva neprevăzut, avea să-i predea lui Merbian „marfa" și să primească ceea ce i se promisese. I se părea din ce în ce mai ușor, mai fără riscuri, și, după ce aflase că a scăpat de Grigoran. Chiar că nu mai avea niciun rost să-și mai facă gânduri. Îi spusese lui Merbian să nu mai fie amestecat în nimic altceva, nici în supravegheri, nici în alte lucruri care îl expuneau și nu-l lăsau liniștit să-și termine treaba pentru care fusese solicitat. Și Merbian îl asigurase că așa se va întâmpla în viitor. Șeful cel mare, care conducea acțiunea, îi dăduse instrucțiuni asemănătoare. Siclean îl întrebase și despre Sonia, ce se mai întâmplă cu ea. Merbian îi răspunsese că nu mai avea niciun amestec și că avea să părăsească țara în curând. Siclean îl aprobase din toată inima. Nu prea avea încredere în femei și, mai ales, în Sonia „, o gâsculiță sentimentală, care nu știe pe ce lume trăiește și te poate vârî în bucluc când nu te aștepți."

— Sunt gata, îl anunță Mirela.

Siclean o privi printre gene și i se păru că arată foarte bine. Dar nu i-o spuse. Se ridică din moliciunea fotoliului cu părere de rău și se îmbrăcă.

— Să mergem, spuse el.

Ieșiră în curte. Tufele de crizanteme risipeau culori albe, mov și grena, mai catifelate ca de obicei în lumina

tomnatică ce se legăna deasupra lor...

...Parcară lângă Institutul de arhitectură și o porniră spre Calea Victoriei. Amurgul sfârșitului de octombrie învăluia orașul discret și, după ce soarele coborî înapoia clădirilor înalte și se aprinseră luminile, se lăsă răcoarea.

Cu Mirela de braț, Siclean se amestecă în forfota sfârșitului de săptămână, care anima marea arteră a Capitalei. Intrară prin magazine, unde Mirela „răscoli" rafturile sub privirile stăpânite ale vânzătoarelor, mâncară prăjituri într-o cofetărie și nici nu știură când trecuse timpul. Siclean începuse să privească tot mai des ceasul de la mână și deodată se opri ca și cum i-ar fi venit atunci, pe loc, o idee.

— Mirela, eu zic să mâncăm în oraș... La Athénée, dragă, n-am mai fost de ani și ani. Nici nu mai țin minte de când.

Mirela se arătă încântată, dar revenindu-și încercă să vină cu obiecții.

— E foarte scump, nu știu dacă e bine să ne aventurăm... Și-apoi, tu ești cu mașina, nici nu poți să bei.

— Mai am o surpriză pentru tine, îi promise el și Mirela deveni curioasă.

— Îți spun numai după ce ne așezăm la masă, încercă el s-o hotărască. Ai să fii încântată.

...Când îl văzu că soarbe din coniacul ușor parfumat,

Mirela se alarmă de-a binelea. Comandase coniac pentru ea; și acum?

— Ce faci, dragă?

— Beau, răspunse el simplu. Beau cu soția mea... Hai, nu intra în panică, astă-seară vom fi bucureșteni... Rămânem la hotel și mâine luăm plimbarea de la capăt... Am reținut și cameră, aproape, lângă Cișmigiu... Știi, atunci când eram în magazinul acela și ți-am spus că lipsesc pentru un sfert de oră... Asta era surpriza. Plăcută, nu?

— Ce risipă, se miră încântată Mirela și nu protestă când Siclean mai comandă un coniac.

Au mâncat, au băut vin și, la urmă, șampanie.

— Nu mai pot, sunt amețită, râse Mirela dar gustă din băutura dulce și acidulată. Îi plăcu și mai bău...

...Camera de hotel era modestă, dar Mirela se bucura ca un copil de ineditul situației. Evadase din obișnuit și toate i se păreau că sunt minunate, că au un farmec al lor. Îi veni chef să cânte și încercă să fredoneze o melodie veche, dar nu-și mai aducea aminte cuvintele. Adormi imediat ce puse capul pe pernă. Siclean rămase un timp pe marginea patului, privind obrajii îmbujorați ai Mirelei și i se păru neobișnuit de frumoasă, așa cum fusese în tinerețe când o cunoscuse și se îndrăgostise de ea. Nu mai rezistă ispitei; se aplecă și o sărută ușor.

Mirela se mişcă în somn, dar se linişti numaidecât. Siclean se ridică şi se spălă pe faţă cu apă rece. Şi el era uşor ameţit, o ameţeală plăcută, care îl făcea să vadă toate lucrurile frumoase, să aibă curaj. Îşi şterse faţa cu prosopul masându-şi îndelung tâmplele, se pieptănă şi părăsi tiptil camera. Mirela avea să doarmă mult timp, de asta nu-şi făcea nicio grijă. Ştia el ce ştia.

Înainte de a părăsi hotelul se uită la ceas. Unsprezece. Mai avea numai o jumătate de oră şi trebuia să se grăbească.

Oraşul începuse să se liniştească, oamenii erau din ce în ce mai rari; numai din spatele draperiilor ce acopereau geamurile restaurantului Cişmigiu venea zvon de muzică. Era ca şi cum Bucureştiul s-ar fi retras în el şi petrecea. În colţ, la „Spicul”, hurui un tomberon şi se auzi fâşâitul măturii de nuiele scrijelind asfaltul.

Nu bătea vântul, dar era răcoare şi peste oraş parcă clipeau stelele îndepărtate în tremurul lor mărunt şi ireal. Siclean intră în Cişmigiu. Dinspre lac îl învălui o răcoare umedă, cu miros de apă tomnatică şi de frunze abia desprinse din copaci. Cunoştea parcul din anii studenţiei, această mică oază de verdeaţă înconjurată de case, străzi zgomotoase şi de aerul poluat de jeturile fierbinţi ce ţâşneau din eşapamente. Ştia unde trebuie să meargă, ar fi găsit aleea şi cu ochii închişi... Ajunse şi se lăsă pe bancă, înfiorat de vântul subţire ce se stârnise.

Ameţeala aceea uşoară se topise şi avea poftă de o ţigară.

Renunţă. Merbian venise încet, nu-i auzise paşii ci doar îi simţise prezenţa. Nu-şi dădură bună seara şi Siclean îl auzi cum icneşte uşor când se aşeză pe bancă.

— Am ostenit, constată Merbian mai mult pentru el. Mai este mult? întrebă cu o nerăbdare pe care Siclean i-o ghici.

— Da, mai este.

— Cât? vru să ştie Merbian.

— Nu-mi pot da seama... Nu vreau să fac o treabă de mântuială.

— Asta în niciun caz, spuse Merbian apăsat, ca un avertisment. Numai că nu trebuie să lungim pelteaua. Şeful mi-a atras atenţia că fiecare zi în plus este un balast ce ne poate trage în jos. Da, în jos, repetă Merbian ca şi cum n-ar fi fost înţeles... Să zicem, încă o lună.

— Adică, pe la începutul lui decembrie, ţinu să precizeze Siclean... Am să încerc.

— N-o să ne mai întâlnim ca până acum. Vom stabili altfel legătura dintre noi. Cred că nici nu avem ce să mai discutăm atâta. Vă este clar ce aveţi de făcut şi mie la fel. Apoi, ar putea să intervină ceva, (lui Siclean i se păru că în cuvintele lui Merbian se strecurase o notă de îndoială...) Grigoran este la spital, vorbi Merbian mai încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzit de

cineva.

— Cum? se răsuci Siclean spre el. Nu este încă...

— Nu, nu este, încă... Nu-mi dau seama ce s-a petrecut. Se află la reanimare. Nu poate vorbi.

— Și dacă, totuși?... întrebă Siclean neliniștit.

— Am eu grijă să nu existe nici *dacă,* nici *totuși*... Și-apoi, vorbind prin absurd, chiar dacă și-ar reveni, nu ai de ce te teme. Ești acoperit. De-aia am spus că nu ne mai întâlnim, deocamdată... Uite cum vom ține legătura, începu să-i explice.

Siclean îl ascultă concentrat aproape cinci minute...

— Plec, și Merbian se ridică de pe bancă. Siclean rămase până ce contabilul se pierdu în umbra aleii și nu se mai auzi scrâșnetul pietrișului sub tălpi.

De undeva, din apropiere, auzi icneli și zgomot de pași nesiguri, apoi o voce răgușită de chefliu întârziat începu să lălăiască: „Lumeeee, lumeee, soooră lumeeee...”

Se ridică de pe bancă și, dintr-o dată, o durere surdă îi sfâșie pieptul în partea stângă, apoi un cuțit de foc îi sfredeli capul. Se lăsă pe bancă într-o amețeală care-i juca prin fața ochilor așchii luminoase. Răsufla greu, de parcă ar fi ieșit dintr-o apă adâncă unde fusese scufundat cu o imensă greutate atârnată de picioare. „Inima, a început iar să mă supere, păcătoasa! Am făcut exces; am mâncat ca un căpcăun și am băut peste

măsură.” Se liniștea, respira din ce în ce mai ușor și durerile se domoleau. Rămase pe bancă până ce fugi și senzația aceea de amorțeală din picioare. Într-un târziu se ridică și porni încet, cu pași mărunți, de om suferind, spre hotel.

Urcă domol, cu pauze lungi, scările până la primul etaj unde avea camera. Gâfâia. Se dezbrăcă și se vârî în așternut lângă Mirela care dormea. Trebuia să se îngrijească mai mult... Totul era de la surmenaj, de la încordarea nervoasă în care trăia de când intrase în această nouă combinație... Crezuse că l-au uitat, că ce-a fost a fost și va fi lăsat în pace. Dar se înșelase. Îi apăru în față, aici, lângă el, chipul lui Merik, al lui John Merik, directorul lui „Petroleum”, care îi făcuse formele de angajare, care-l atrăsese încet, încet în plasa intereselor lui. Și când înțelesese cu ce se ocupa de fapt Merik, și că el, Siclean, îl ajutase, fusese prea târziu... N-avusese tăria s-o rupă cu el, orice s-ar fi întâmplat. Și-apoi, Merik fuse darnic, foarte darnic. Nu rezistase tentației și continuase. Când simțise că este dibuit, Merik îl sfătuise să se dea la fund. Nimeni nu știa nimic și nici nu avea să afle vreodată... Merik nu-l uitase. Îi trimitea din când în când mici „atenții”, care numai mici nu erau. Așa le spusese Merik cândva, așa le zicea și el. Și nu-i mai ceruse nimic. Apoi apăruse acest Merbian, cu parola uitatului Merik și cu o „mică atenție” substanțială. Și cu

încă ceva: cu promisiunea scoaterii sale din țară. I se și explicase cum și Siclean găsise că este perfect posibil. Cu ce-avea să trăiască acolo? I se spusese suma ce avea să fie depusă pe numele său. După terminarea afacerii. Merbian îi și fluturase pe la nas un cec pe numele său cu o cifră cu multe zerouri după ea. Dar Mirela? Bineînțeles, aveau să plece împreună. Sau cum voia el. Acceptase. Îl determinaseră și banii, și perspectiva de a trăi acolo. Dar, mai ales, voia să fugă de trecutul său pe care îl croise Merik. Îi era teamă ca nu cumva într-o zi să se afle totul. Și atunci?! Atunci ar fi venit catastrofa. Din directorul tehnic Siclean n-ar mai fi rămas decât o amintire vagă...

Se auzi o mașină, în noapte, trecând pe bulevardul adormit. Mirela se răsuci sub așternut și îl luă în brațe. Siclean nu se mișcă. Nu voia s-o trezească. Târziu, adormi și el.

25

Deschise portbagajul să-și pună valizele și dădu peste sculele de pescuit pe care le luase de la Grigoran când îi dusese plicul. Cel ce o trimisese la atelierul de sudură îi spusese să facă ce-o vrea cu ele și Soniei îi veni pe loc o idee. Băiatul care-i adusese valizele le rânduia în portbagaj cu grijă.

— Îți place să pescuiești? îl întrebă Sonia. Băiatul îi spuse că nu.

— Dar tata este mort după așa ceva, completă el indiferent.

— Ei, bine, spuse Sonia, să-i dai astea tatălui dumitale. Sunt sigură că o să-i placă. Poți să-i spui că le-ai primit cadou, sau că le-ai cumpărat de ocazie. Cum vrei!

Ideea cu ocazia i se păru bună băiatului. Luă sculele învelite într-o husă portocalie și gentuța în care se aflau cârlige și două mulinete.

— Sărut mâna, domnișoară, și călătorie plăcută!... Să aveți noroc de vreme frumoasă...

Sonia îi mai întinse și bani, dar băiatul scutură energic din cap.

— Dacă mai veniți pe-aici, vă stau la dispoziție, îi promise el. Vă mulțumesc încă o dată. Tata o să se bucure tare mult.

Băiatul așteptă până ce „Opelul” ieși din parcaj și numai după aceea intră în holul hotelului.

Sonia mergea repede. Voia să iasă din oraș, să oprească la prima parcare, cum i se comunicase, și să caute în trusa de scule a autoturismului. Cine știe ce avea să mai găsească acolo! După ce-i dăduse plicul lui Grigoran, o apucase din nou neliniștea aceea chinuitoare și nerăbdarea de a porni mai repede, de a se

înapoia la ea acasă, lângă unchiul Will. Dar acum era trimisă să viziteze mănăstirile din Moldova până la sfârșitul lui noiembrie. Nu mai suporta să fie aruncată de colo, colo, să trăiască într-o permanentă incertitudine, să facă lucruri al căror sens nu-l înțelegea.

Trecu de Otopeni și opri în afara șoselei. Coborî, ridică capota portbagajului și desfăcu capacul cutiei cu scule. Un pachețel, legat cu o sfoară ordinară, era pus deasupra. Îl luă și intră în mașină. Trase de sfoară până ce aceasta cedă, apoi desfăcu cu degete nervoase hârtia albă. Găsi un plic nelipit, fără nicio adresă pe el, și un rolfilm obișnuit „Orwo[5]". În plic, o scrisoare, pentru ea, desigur, în maniera știută de-acum: frazele formate din cuvinte și litere decupate din ziar și lipite pe hârtie.

„Ascundeți rolfilmul. Vă comunicăm la timp ce să faceți cu el. Categoric, nu treceți prin Ploiești. La înapoiere o puteți face. Veniți în București pe 1 decembrie la același hotel.

Grigoran este mort. Hârtia din plicul dumneavoastră și-a făcut datoria."

---

[5] ORWO (abreviere de la Original Wolfen) a fost un producător din Germania de Est de filme fotografice și benzi magnetice. ORWO a luat naștere în clădirea fabricii AGFA din Wolfen, unde s-a fabricat și prima peliculă de film fotografică modernă, color, în 1936 (Agfacolor).

Sonia mai citi o dată, și încă o dată, până să înțeleagă că fusese amestecată în uciderea lui Grigoran. Grigoran mort... Plicul dumneavoastră... Cum „plicul ei”? Îl primise de la Grigoran la Brașov, îl adusese înapoi la București și îl înmânase celui care i-l dăduse... Hârtia își făcuse datoria... Doamne, și adresa de pe plic o scrisese cu mâna ei. Așa i se comunicase să facă și ea executase orbește, fără să se gândească... Dacă hârtia aceea îl ucisese pe Grigoran – cum, nu-și imagina – plicul rămăsese lângă el, acolo... Se îngrozi și i se făcu milă de bietul băiat. Cine și de ce îl ucisese?... Acum o trimisese în Moldova ca să i se piardă urma... Altfel, ce rost avea... Și rolfilmul ce nenorocire îi mai putea aduce!?! De ce tocmai pe ea o pusese să ducă plicul?!

Fumă două țigări una după alta și porni motorul. Intră pe șosea. Nici nu-și dădu seama când se apropie de Buzău, gonise cu frica în spate și numai când intră în oraș reduse viteza. Asta-i mai lipsea, s-o oprească „poliția”!

*

Grigoran se trezi buimac, ca dintr-un vis urât, cu un gust ciudat în gură. Încercă să vorbească, să întrebe unde se află, dar cuvintele fugeau de el și nu reușea să le prindă. Își dădu seama că se află întins pe un pat, într-o cameră în care plutea o semiumbră odihnitoare. Văzu un chip de femeie necunoscută, cu o bonetă albă, cum

se apleacă peste pat și îi face semn să stea liniștit. Era singur în cameră, numai el cu femeia. Nu-și amintea cum ajunsese aici, ce i se întâmplase. Desfăcuse plicul, citise hârtia aceea și îi dăduse foc de la brichetă. Hârtia arsese într-o clipă, ca-ntr-o scurtă explozie, scosese un fum alb, dens, ce îl împresurase și apoi... Asta fusese totul... Plicul i-l adusese femeia aceea frumoasă, care-l uluise și care dispăruse ca și cum n-ar fi fost... Se petrecuse cu adevărat, sau visase și continua încă să mai viseze?

— Unde sunt? reuși să întrebe rupând fiecare sunet din el.

— La spital, ți-a fost rău, îi răspunse femeia. Nu-i nimic grav, numai stai liniștit. Și bea asta.

Femeia îi apropie de buze un pahar și ridicându-i perna îl ajută să bea. Era ceva dulce și răcoritor, care începu să-l înviorește. Apoi îl cuprinse din nou o toropeală dulce și adormi.

*

Era în spital de câteva zile, într-o somnolență care-i alunga orice grijă. Într-o seară, după ce mâncă, sora care-l îngrijea îi spuse:

— Stai cuminte, mă întorc imediat. Și ieși din cameră.

Nu trecu mult și ușa se deschise. Grigoran simțise o undă proaspătă de aer cum trece peste el și întoarse capul. Înăuntru intrase un bărbat într-un halat alb. „E

doctor”, se gândi.

— Cum ne simțim? îl întrebă bărbatul în halat alb. O să treacă repede, îl asigură el. Luă un scaun, îl trase lângă pat și se așeză. Ridică abajurul de pe veioză și camera se umplu de lumină. E mai bine așa, explică bărbatul în halat și Grigoran îi văzu ochii verzi cum îl priveau cu atenție. Pentru o clipă numai avu impresia că mai văzuse acești ochi. Unde? Nu-și amintea; ori poate nu-i văzuse niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu mine, tovarășe doctor? se ridică cu perna sub cap Grigoran.

— Era cât pe-aci să fii ucis, îi răspunse omul în halat alb. Grigoran se chirci în el.

— Ucis?! Cum asta, tovarășe doctor?

— De prietenii dumitale, îi explică omul în halat... Și te rog să nu-mi mai spui tovarășe doctor. Deși, într-un fel, am fost și medic și am să mă străduiesc să-ți mai fiu... Ești tare bolnav, băiete... Te-au îmbolnăvit... prietenii dumitale; cei care mai apoi au vrut să te ucidă... Uite, citește! Și îi întinse o hârtie. Grigoran își retrase mâna îngrozit.

— Nu, nu-i posibil, am ars-o... Se opri speriat de cele ce spusese.

— Dacă ai fi ars-o pe asta, te asigur că acum n-am mai fi stat împreună de vorbă... Crede ce-ți spune un maior de securitate...

Grigoran se făcu livid la față și gura i se uscă.

— Apă, vă rog, ceru el stins.

— Este lângă dumneata, pe noptieră. Întinde mâna, ești mai aproape de ea decât mine.

Grigoran apucă cana albă și o goli însetat. Apoi, privi la omul din fața sa, care spusese că este maior de securitate.

— De ce să te amăgesc, îi spuse Mihai, ești amestecat în ceva foarte murdar. În ceva care se cheamă trădare de patrie. De dumneata depinde cum o să ieși din această mocirlă. Mai murdar, sau mai puțin murdar. Ești bărbat în toată firea și trebuie să privești lucrurile așa cum slut. Ți-am spus adevărul, fără menajamente, pentru că ești sănătos tun – din punct de vedere fizic, să ne înțelegem – și n-aș vrea să ne pierdem timpul. Mai ales eu, drept să-ți spun, sunt cam în... criză de timp. Dacă știi să joci șah mă înțelegi ce am vrut să-ți spun... Te ascult.

— Ați zis ceva despre trădare, începu să vorbească speriat de-a binelea Grigoran. N-am știut nimic, vă jur... Altceva mi s-a spus...

— Dacă ai știut sau nu o să vedem, acum mă interesează să începi cu începutul... Dacă vrei să fumezi, am țigări la mine...

— Vreau, răspunse Grigoran și maiorul îi întinse pachetul de „Bega”.

— Ține-le lângă dumneata, poate o să mai ai nevoie...

Poftim și chibrit. Scrumieră găsești în sertarul noptierei...

... — Pe domnul Lențiu l-am cunoscut prin august, nu-mi aduc aminte ce zi era. A venit la atelier să mă întrebe dacă aș putea să-i repar mașina. I-am spus că aș vrea s-o văd; nu pot să-i spun fără să știu ce are... Era pe la prânz și mă pregăteam să merg la „Ramura”. A mers și el cu mine și, fără să-l rog, mi-a făcut cinste. Avea bani la el, nu glumă.

„O să mai trec eu, mi-a zis. Mă numesc Lențiu.”

„Bine, domnule Lențiu, vă aștept.”

A venit din nou peste câtva timp, dar tot fără mașină. Ăsta nu mi-a plăcut. Nu prea aveam clienți și mi-ar fi prins bine o lucrare mai mare. Am mâncat și am băut din nou împreună, dar nu la „Ramura” ci în altă parte. Mi-am spus că nu degeaba plătește, vrea el ceva de la mine. Știa că am nevoie de bani, să plătesc cota la impozit. Îi spusesem chiar eu, atunci, la „Ramura”.

„Uite ce-i, mi-a zis el, chestia cu reparația a fost așa, să ne cunoaștem. Ești om de ispravă, pot să am încredere în dumneata. Îți cer să mă ajuți într-o chestie mai delicată.”

Chiar așa mi-a spus: delicată.

„ „Numai să nu fie ceva necinstit, i-am spus eu. Nu vreau să am încurcături cu miliția.”

„Nici vorbă, domnule Vasile.”

Îmi vorbea frumos, prietenos și știa o mulțime de bancuri... Nu l-am întrebat ce-nvârtea, nu mă interesa asta. Îmi ardea buza după bani și nu știam de unde să fac rost.

Îl scosese norocul în calea mea pe domnul Lențiu. Că, se înțelege, nu degeaba trebuia să-l ajut în treaba aia a lui. Mi-a spus că-i o chestie de inimă cu o femeie și că nevastă-sa este pe urma lui, că a pus și pe alții să-l pândească. Vrea să bage divorț, dar după ce o nenorocea și pe aia.

Nu-mi plăcea treaba. I-am spus-o și lui, că n-am timp de pierdut pentru câțiva poli.

„Stai, domnule Vasile, nu-i vorba de câțiva poli, că mai este și altceva... Doamna aceasta a mea mai are o soră care-i măritată în străinătate. Și i-a adus niște lucruri care valorează cât tot atelierul dumitale... Nu se poate întâlni cu ea, bate la ochi. O să-i scrie un bilet cum să aranjeze chestiunea...”

„Și eu să-i duc biletul?”

„Întocmai, văd că ai priceput, s-a bucurat domnul Lențiu. Dar avem nevoie de o mașină... Ba de două mașini... Numai pentru o duminică... De una am eu nevoie, de una dumneata.”

Era încurcătura naibii ce-mi cerea domnul Lențiu. Dar când mi-a spus cât îmi dă pentru toată afacerea, am

încremenit. Zece mii de lei, atât mi-a promis. Și ca să nu cred că vorbește aiurea, mi-a dat două mii înainte, avans, fără să-mi ceară nici o altă garanție decât cuvântul meu. I-am spus că se face treaba, da' să aibă răbdare. Peste două săptămâni, pe la sfârșitul lui septembrie, un client îmi aducea un „Fiat" la reparat și el pleca în concediu. Mi-a spus că e bine așa și am fixat o duminică. Sâmbătă m-am trezit cu el că vine cu un pachet, să-l pun în mașină. Și-mi zice că duminică mă așteaptă la piatra kilometrică de la ieșirea din Brănești. Cealaltă mașină s-o duc pe Batiștei... Mi-era teamă să nu o tamponeze și să nu dau de bucluc. Îmi venea să mă retrag, dar când mă gândeam la bani! I-am făcut rost și de-o „Dacia 1100", cum, de la cine, asta nu vreau să spun. De ce să mai intre și un nevinovat în belea...

L-am așteptat duminica și l-am luat de la Brănești. Eram cu un „Fiat" albastru. În mașină și-a schimbat hainele, s-a dat jos și gata... Mie mi-a dat un plic, niște țigări străine și o brichetă. Mi-a spus să merg la Brașov și să dau plicul doamnei aceleia. O să mă recunoască ea în restaurant. Mi-a dat și opt mii de lei, restul înțelegerii noastre. I-am mai cerut ceva pentru hotel și restaurant. A mai scos o mie de lei. În Brașov m-am întâlnit cu femeia și i-am dat plicul... Am uitat să vă spun ce mi-a zis domnul Lențiu. „Dacă ai vreun necaz, sau te cheamă cineva să te întrebe ce și cum, mă anunți și te scap eu.

Am relații, nu glumă!” Și mi-a spus cum să-l anunț. E o chestie cu o sticlă din fereastra atelierului...

Mihai îl asculta și, pe măsură ce Grigoran depăna povestea puerilă, pe care trebuia să facă efort s-o asculte numai, nu și s-o creadă, se încrunta și ochii verzi deveneau duri.

— Știu, pare cusută cu ață albă toată aiureala asta, da’ vă jur că nu mint o iotă, spuse Grigoran... La urma urmei nici eu, drept să vă spun, n-am crezut povestea cu amorul domnului Lențiu. Mi-am zis că dacă este amestecată și o *străineză* e o chestie de *bișniță*. De bișniță grasă, dacă numai mie îmi dădea *unșpe* mii. Mă gândeam că dacă mă prinde, să spun povestea cum mi-o spusese domnul Lențiu... Și când m-au chemat la miliție să mă întrebe de ce am folosit „Fiatul”, mi-am zis că bișniță a fost, că i-a prins și m-au dat și pe mine în gât. Dar n-a fost pesemne așa, că n-am pățit nimic. A mai venit domnul Lențiu într-o noapte și i-am spus ce și cum a fost cu miliția... P-ormă m-am trezit cu femeia aceea de la Brașov că vine la atelier, îmi dă un plic, ia sculele de pescuit ale domnului Lențiu și pleacă. Desfac plicul, scot hârtia, o citesc și îi dau foc, așa cum scria... Apoi... apoi n-am mai știut nimic până când m-am trezit în spital...

Grigoran încercă să scoată o țigară din pachet, dar nu reuși. Îi tremurau degetele și trecu timp până ce apucă

o țigară și o aprinse. Fuma și se uita pe sub sprâncene la Mihai, așteptând un gest cât de mic care să-l încredințeze că era crezut. Mihai îl privea în tăcere, așteptând parcă să-l audă povestind mai departe. Dar Grigoran nu mai avea ce spune. Tăcerea maiorului nu-i prevestea nimic bun. Îi vorbise de trădare și Grigoran nu putea să creadă. Nu voia. Maiorul îi arătase biletul, aidoma cu acela căruia îi dăduse foc în atelier, și-i mai spusese că era să fie mort.

Strivi țigara fumată numai pe jumătate.

— Vă jur, am spus tot ce știu!

Mihai se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași până în dreptul ferestrei acoperită de noapte. Povestea lui Grigoran era naivă și neverosimilă în același timp. Neverosimilă în ce privește motivația pe care Lențiu o servise lui Grigoran... Acesta era adevărul, sau Grigoran inventase ad-hoc o serie de lucruri ca să scape de răspundere? Dar el însuși mărturisise că n-a crezut în amorul lui Lențiu, așa cum îi spusese că se numește Arpad Siclean. Bănuise că-i vorba de o afacere de speculă pe picior mare, de „bișniță". Explicația părea logică, iar cei unsprezece mii de lei, pe care-i primise, un argument puternic ce-l putuse convinge să creadă în povestea lui Siclean, pentru Grigoran, Lențiu.

— Ce să facem cu dumneata, tinere? întrebă Mihai întorcându-se de la fereastră.

— Nu știu, cum credeți dumneavoastră... Da' eu nu am știut ce-o să fie...

— Dar ți-ai dat seama că este ceva necinstit la mijloc, nu? deveni aspru Mihai. De ce n-ai venit să anunți la miliție? Chiar după ce te-ai întors de la Brașov, sau când te-au chemat la miliție, tot n-ar fi fost prea târziu. Te gândeai să nu pierzi banii, nu?

Grigoran tăcea. Maiorul avea dreptate, la bani se gândise, numai la bani, arde-i-ar focu' să-i ardă... Și-acum se alegea praful de tot: și de bani și de libertatea lui. Trădare de patrie! Adică și Lențiu și femeia aceea erau spioni! Și el îi ajutase, iar ei voiseră să-l omoare, să scape de el.

— Va trebui să stai în spital încă o bună bucată de vreme, spuse Mihai.

Grigoran părea resemnat. Nu mai întrebă nimic, nu mai căută să se justifice. Maiorul se așeză pe scaun și lui Grigoran îi părură din nou cunoscuți ochii aceia verzi care-l priveau acum cu părere de rău.

— Să nu uit, se căută Mihai în buzunarul larg al halatului de unde scoase o cutie cu bomboane de ciocolată. Sunt de la soția dumitale. Le-a lăsat la poartă.

— De la Nini?! întrebă stupefiat Grigoran. Știe că sunt aici?

— Da, știe... A asistat la transportarea dumitale în „Salvare"... Venise să te vadă, să stați de vorbă... Și mai

ai la soră portocale. Tot de la soție...

Nini! Ce căutase Nini în București? Și cum mai venise la el după toate cele întâmplate? Și-acum îi adusese bomboane și portocale... Păcat că avea gura atât de rea. Era vrednică, bună la suflet, și, dacă se gândea mai bine, nici proastă nu era. Nici chiar urâtă. O urâțeau țipetele ei, insultele care i se revărsau torent de pe buze...

— Și unde este ea acuma?

— Cum unde?! Acasă la ea, adică la voi...

— Împreună cu mama? întrebă îngrijorat Grigoran.

— Sigur că da, cu mama dumitale... Au fost amândouă la spital... Li s-a explicat că ești în tratament și nu poți fi văzut. Ai nevoie de liniște!

— Hm! făcu Grigoran.

— Soția dumitale a cam făcut puțin tărăboi.

— Tărăboi?

— Da, voia neapărat să te vadă. A fost convinsă greu să renunțe.

„Of, Nini, Nini, nu te-ai schimbat deloc."

— Să presupunem că ți s-ar da drumul din spital, spuse Mihai, răspunzând unei speranțe vagi, în care nici nu încerca să creadă Grigoran, știi ce s-ar putea întâmpla? Amicii dumitale ar încerca să te suprime. Și ar putea să reușească.

— Cum? se miră și întrebă Grigoran. Nu i-ați arestat?

Mihai râse încetișor la început, apoi îi spuse cu un

început de furie în glas:

— De unde să-i luăm, tinere? Lențiu al dumitale n-are nici adresă, nici nimic... Iar în ce privește femeia, crezi că a mai așteptat să vadă ce-i cu dumneata? A plecat frumușel din țară, după ce a crezut că te-a aranjat bine... Dacă ai fi anunțat din timp pe cine trebuie, nici dumneata n-ai mai fi fost aici, nici ei acolo unde sunt, ci unde ar fi trebuit să fie...

— Dacă m-ați lăsa să plec, l-aș scoate pe Lențiu din pământ, se înverșuna Grigoran. Chiar să știu că ar trebui să...

— Liniștește-te, tinere, îl întrerupse Mihai. Dacă ai fi fost om, așa cum trebuie să fie un om întreg, te aflai la ora asta în patul dumitale... Te las acum, spuse Mihai îndreptându-se spre ușă. O să mai stăm de vorbă, să vedem ce mai este de făcut...

...Înainte de a se dezbrăca de halat, Mihai mai scoase o cutie de bomboane, identică cu aceea pe care o dăduse lui Grigoran din partea lui Nini. De fapt, Nini o adusese pe aceasta, pe cealaltă o cumpărase Mihai din banii lui. Nini o adusese, dar nu ea o și cumpărase.

26

— Unde-i Matei?

— A fost azi-noapte de serviciu, tovarășe maior... Mi-

a spus mie să vă raportez cum s-a întâmplat.

— Ce să se întâmple, Vâlsane?

Cu cutia de bomboane, tovarășe maior...

— Asta o știu, îi răspunse Mihai și lui Vâlsan i se păru că șeful său nu se afla în toane bune în dimineața asta. Grăbește-i pe cei de la laborator să-mi dea rezultatul cu bomboanele. Este o oră de când le-am trimis la ei... Stai! îl opri pe Vâlsan care voia să plece. Am nevoie de Matei, totuși!

— Îi telefonez acasă!

Mihai se uită la ceas, stătu puțin pe gânduri.

— Mai lasă-l să doarmă vreo două, trei ore... Ba nu, se răzgândi din nou Mihai, să fie la două aici...

— Pot să plec, tovarășe maior?

— Nu, ia loc, îl invită Mihai și ridică receptorul: Mai aveți mult, fraților? Vă rog eu să-i dați zor... Hai, hai, că sunteți băieți deștepți și operativi... Și să nu vă pună naiba să gustați din ele... Bine, bine!

Vâlsan văzu că de pe fruntea maiorului dispar una câte una cutele și privirea începe să i se îmblânzească.

— Ce-ai mai făcut cu Merbian?

— Nimic important de raportat, tovarășe maior. L-am sunat la telefon și i-am spus că mi-am cumpărat mașină. Părea că se bucură, mi-a urat s-o stăpânesc sănătos. A refuzat, însă, invitația mea la pescuit. Mi-a spus că e bolnav și că până nu dă căldura nu mai calcă pe baltă.

— Nu mai are nevoie de paravan, asta-i. Este sigur că nu i se mai poate întâmpla nimic... Poate a schimbat și sistemul de comunicare cu Siclean...

— Întâlnirea de duminică din Cișmigiu?

— Asta nu spune nimic. Poate-i o confirmare că nu mai trebuie să se vadă atât de des, ci numai să-și comunice.

Vâlsan nu-l întrebă cum de ajunsese la această concluzie, nici pentru ce întâlnirea din Cișmigiu „nu spunea nimic". În ce privește sistemul de comunicare între Merbian și Siclean, era convins că nu mai rămăsese același. Tot mai puțini pescari se încumetau să ia pieptiș frigul și ploaia. Balta devenea un loc... deschis, în care nu se mai puteau întâlni fără a atrage atenția. Însuși Merbian confirmase aceasta, refuzându-i categoric invitația.

— Nu-l uita de tot pe Merbian, Vâlsane. Din când în când mai dă-i un telefon. Inventează câte un pescuit la care ai fost și povestește-i cu lux de amănunte tot ce ai prins. Cine știe, s-ar putea să-i sugerezi vreo idee. Și n-ar fi rău deloc să se gândească la faptul că, totuși, un paravan n-are de ce să-i strice. Poate că-ți propune și vreo plimbare pe undeva. Acceptă... Greu, dar acceptă... Nu-l sâcâi însă prea mult. Insistența dă de bănuit, doar știi și tu asta.

Cineva ciocăni în ușă.

— Intră, spuse Mihai.

Venise un locotenent de la laborator cu o hârtie și cutia de bomboane în mână. Mihai le luă și citi hârtia, apoi privi bomboanele rânduite în despărțiturile lor de carton. Erau toate, dar din fiecare lipsea câte puțin. Citi din nou. Hârtia și se ridică brusc de pe scaun.

— Drace, ce-nseamnă asta?!

Locotenentul tresări și privi uimit la maior.

Vâlsan se ridicase și el de pe scaun.

— Poți pleca! și locotenentul ieși din birou.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Vâlsan mai mult îngrijorat, decât curios.

— Nu știu încă dacă s-a-ntâmplat, spuse precipitat Mihai. Analiza este negativă. Bomboanele nu conțin otravă. Și am fost sigur de asta. Iute, dă-mi telefonul lui Matei.

Sună lung, stăruitor. Lui Mihai i se părea că trec ore și nu secunde. Vâlsan nu pricepea surescitarea șefului său, dar bănuia că era ceva grav, dacă acesta se alarmase dintr-o dată.

— În sfârșit. Ai auzit... Alo, maiorul Mihai Dragu la telefon... Dezmeticește-te, flăcău, repede de tot și fii atent la mine... Așa, ascultă. Ieri când l-ai văzut pe Merbian că o acostează în drum spre spital și-i dă cutia aceea de bomboane ce mai avea Nini la ea?... Așa... o pungă deci... Știu, cu portocale... Și altceva? Un pachețel

spui... Așa. Ca o cutie înfășurată... Ce crezi că putea fi în ea? Cum?... Nini intrase mai înainte într-o cofetărie și ieșise cu pachetul?... Deci înainte de a se întâlni cu Merbian... Apoi s-a întâlnit cu soacră-sa... Asta nu mă interesează... Nu, nu-i nevoie să vii aici... Bine, bine... Stai... Când a plecat, de la poarta spitalului, Nini mai avea vreun pachet?... Precis, nu? Bine, bine.

Puse receptorul în furcă și Vâlsan avu certitudinea că avea să se sfărâme.

— Să ne grăbim, Vâlsane, dar să ne grăbim încet. Nini este pe cale să facă cel mai mare rău posibil, dacă nu l-o fi și făcut fără să știe, zăpăcita de ea... Tu du-te la Nini și eu fug la spital... Îți spun imediat ce trebuie să faci...

...Mihai intră în cabina portarului de la spital. Era același bătrânel cu ochelari ca și ieri după-masă când venise Nini, poate nu știu pentru a cita oară, încercând să-l vadă pe Vasile Grigoran. Bătrânelul își ridică ochii de pe cartea ferfenițită pe care o citea și-l întrebă autoritar:

— Pe cine căutați, tovarășe?

— Am un bolnav aici, spuse Mihai, un văr din partea mamei.

— Azi nu-i zi de primire. Scrie mare afară.

— Știu, dar...

— Fără protecție că nu se poate, zise convins bătrânelul. Voise să spună intervenție, probabil, dar

încurcase termenii.

— Bine, făcu resemnat parcă Mihai, nu se poate, nu se poate... E bărbatul fetei aceleia negricioase care vorbește mult...

— Aha, făcu bătrânelul, o cunosc. E nevasta lu' Grigoran, care-i la *reaminare*. Bietul om, tânăr și să cadă de inimă...

Mihai fierbea, dar n-avea ce face. Trebuia să asculte sporovăielile bătrânelului.

— A fost ieri pe-aici?

— Ei, numai ieri? făcu bătrânelul malițios, distrându-se de o aducere aminte. Are o gură de-ți vine să-ți iei lumea-n cap, tovarășe. Da' n-are suflet rău, zău așa... Chiar dacă am repezit-o nițeluș, tot nu vine cu mâna goală. Ba, țigări, ba mere... Ieri mi-a dat o cutie de *fundante*...

— Serios? întrebă Mihai cu sufletul la gură. Și au fost bune?

— Nu știu, că eu nu mănânc d-astea... Ei, un vinișor e altceva, clipi șiret din ochi. Da', bomboane nu... Le păstrez și când vine unu' grăbit, care a uitat să ia ceva bolnavului, le vând.

— Și cutia ce ți-a dat-o nevasta lui văru-meu, ai vândut-o?

— Mâine, poate, că e zi de vizită...

Lui Mihai bătrânelul i se păru omul cel mai simpatic

din lume. Îi venea să-l sărute pentru că nu-i plăceau bomboanele și pentru că le păstra să le vândă.

— Eu am liberă trecere și pentru azi, spuse Mihai și scoase o hârtie pe care o dezdoi și o așeză pe carte sub ochelarii bătrânelului.

— Hm, făcu bătrânelul, mai mult mirat decât supărat pe vărul ăsta al lui Grigoran.

— Și-am venit cam în goană, am mașina la poartă. N-am avut timp să iau nimic. Dacă mi-ai vinde cutia cu bomboane...

— Hm, făcu bătrânelul iar, de ce să n-o vând... Descuie sertarul mesei și scoase cutia pe care o înfășurase într-un ziar. O despachetă și opri ziarul. Mihai îi întinse cincisprezece lei și portarul citi prețul pe cutie... E numai doișpe, spuse el, să vă dau restul.

— Lasă, papa, făcu Mihai bine dispus...

— Asta nu, spuse bătrânelul întinzându-i o monedă de trei lei. N-am luat bani în viața mea. Un pachet de țigări, bomboane, o sticluță cu ceva în ea, e altceva... Da nu știu dacă-l puteți vedea pe vărul dumneavoastră. Este la *reaminare*, și acolo nu-i voie.

— Mulțumesc, am să stau de vorbă cu doctorul și am să-i las bomboanele, spuse Mihai și intră în curtea spitalului.

Moneda de trei lei pe care o ținea încă în palmă, îi aminti de un bătrân cerșetor care, cu ani în urmă, sta la

colțul străzii. „Vă rog, cinșpe bani, vă rog!" cerșea el. Dacă cineva îi dădea mai mult, îl apuca de haină. „Vă rog, restu', vă rog..." Și nu primea mai mult de cei cincisprezece bani, orice s-ar fi întâmplat...

...Pe Vâlsan îl găsi în fața spitalului plimbându-se agitat...

— Ramolitul ăsta bătrân nu m-a lăsat să intru, izbucni Vâlsan.

— În primul rând nu-i deloc ramolit, în al doilea rând a făcut bine că te-a ținut la poartă dacă nu aveai permis de intrare, îi spuse Mihai calm și Vâlsan se liniști dintr-o dată.

— S-a rezolvat?

— Bineînțeles. M-a costat doisprezece lei. Vâlsan îl privi contrariat și Mihai îl apucă de braț...

— Pe Nini n-am găsit-o acasă. Nici pe soacră-sa. Numai pe socru-su, dar nu știa unde au plecat și nici când se întorc.

— Mai bine că a ieșit așa. Nini te-ar fi descusut și apoi ar fi umplut strada cu fel de fel de baliverne.

*

Rezultatul noilor analize confirmă că bomboanele conțineau o otravă puternică. Și Mihai se cutremură de ferocitatea lui Merbian. Din ele putea să mănânce și altcineva, nu numai Grigoran. Dar pe Merbian îl interesa uciderea lui Grigoran și nu se mai gândise la

nimic altceva. Oare Grigoran să fie atât de periculos pentru Merbian? Nu-l cunoștea, nu auzise de el. Atunci?! Siclean?! Posibil... Grigoran cunoștea mai multe decât îi spusese?! Va afla. Dar până atunci viața lui Grigoran era amenințată. Și cine știe ce mai putea născoci Merbian, care nu era lipsit nici de fantezie, nici de curaj. Aproape nu-i venise să creadă când Matei îi raportase că Merbian o acostase pe Nini și-i dăduse cutia cu bomboane ca din partea unui prieten... Merbian avea să-și dea seama de eșecul tentativei sale, nu era prea greu de aflat că Grigoran se afla în viață. Și s-ar fi putut gândi, din primul moment, că intervenise cineva și împiedicase atentatul, iar acel cineva nu putea fi decât o persoană care-i știa orice pas... Trebuia să găsească ceva plauzibil, convingător pentru mintea ascuțită a contabilului, care să-i spulbere orice bănuială și, totodată, să-i explice rămânerea în viață a lui Grigoran. Lui Mihai îi veniră fel de fel de idei, care de care mai năstrușnice, dar niciuna care să poată fi aplicată. Numai târziu își înțelese greșeala. Căuta soluții complicate, cu zigzaguri, presărate de spectaculos, în dorința de a convinge, de a explica totul. Trebuia să pornească numai de la datele reale ale problemei, să nu amestece lucrurile, să le rezolve direct, simplu. Și soluția o găsi în cuvântul acela pe care portarul spitalului îl stâlcise de câteva ori: *reaminare.* Adică, reanimare. Mihai era sigur

că Merbian avea să cadă în plasa propriilor deprinderi. Îl cunoștea de-acuma pe Merbian, pe tipicarul inteligent, căruia nu-i plăcea să lase lucrurile în seama altora ci să le verifice el singur, să aibă certitudinea că nu i-a scăpat nimic. Și tocmai acest mod de lucru avea să-i dea liniștea că totul mergea bine, că nimeni și nimic nu intervenise în planurile lui.

*

Porțile spitalului erau deschise. Oamenii intrau grăbiți, după ce treceau mai întâi pe la portar care bifa în cartoteca fiecărui bolnav venirea vizitatorului.

Merbian se învârti un timp prin preajma gheretei și, profitând de neatenția bătrânelului, se strecură către pavilioanele bolnavilor. Intrarea în spital îi fusese înlesnită și de o pereche de tineri, care îl scoseseră din sărite pe bătrânel, punându-l să caute prin maldărul de fișe un bolnav care nu era de găsit.

Merbian intră în primul pavilion și, după ce puse pe umăr halatul alb, care i se oferise la intrare, începu să urce pe scara ce ducea spre secția chirurgie. Urcă încet, ca omul în vârstă, sprijinindu-se de balustrada lucioasă. O soră venea în urma lui și se oferi să-l ajute. Merbian îi primi sprijinul zâmbindu-i îndatoritor.

— Mergeți la chirurgie?

— Da, spuse Merbian oprindu-se. Am un văr, operat săptămâna trecută... Aș fi vrut să mai văd pe cineva, dar

nu se poate... Mă rugase nevastă-sa, că n-a lăsat-o să între... Măcar dacă aș afla cum îi merge, să-i spun ceva bietei femei.

— Despre cine-i vorba? întrebă sora. Am să încerc să mă interesez, se oferi ea amabilă.

— Ei, dacă ați vrea! îl cheamă Vasile Grigoran... Este la reanimare. Mi se pare că la cardiologie, nu știu bine...

— Am să văd ce pot face... Știu ce înseamnă asta, am trecut și eu prin multe, oftă sora, o femeie tânără încă. Unde vă găsesc? La ce salon?

— Eu mă duc la doi, spuse Merbian la întâmplare, parcă așa mi-a spus portarul, dar am să stau pe coridor cu văru-meu. Mi-a spus că poate să meargă de-acuma...

— Într-o jumătate de oră am să vin să vă spun dacă am aflat ceva. Vasile Grigore, ați spus, nu?

— Grigoran, domnișoară, Grigoran...

Cine îl cunoștea pe Marius Merbian ar fi putut să treacă pe lângă el fără să-l mai recunoască. O mustăcioară sură, sprâncenele și părul aproape complet albe, și ochelarii fumurii cu rama groasă de os îi schimbaseră înfățișarea. O întâlnise și pe Nini, care trecuse pe lângă el fără să-i dea atenție, și după ce parlamentase îndelung cu portarul plecase resemnată cu sacoșa plină, așa cum venise. Mergea cu soacră-sa de braț, ca și cum pățania lui Vasile risipise aversiunea dintre ele.

„De ce nu i-au primit măcar pachetele?” se întreba Merbian încercând să lege o discuție cu un bolnav care aștepta să-i vină cineva. Bolnavul răspunse la întrebările lui Merbian, după care începu și el să întrebe. Când peste vreo trei sferturi de oră sosi sora, care se oferise să se intereseze de Grigoran, îl găsi pe Merbian discutând cu bolnavul.

— Mă scuzi un moment, spuse Merbian pășind în întâmpinarea sorei care avea o figură gravă.

— Este la reanimare încă. Nu și-a revenit decât parțial... Nu vorbește, nu poate să mănânce... Nu cunoaște pe nimeni... Este hrănit artificial...

— Și eu aveam un pachet de ciocolată pentru el, spuse Merbian dând la iveală pachetul din buzunarul paltonului ros.

— Nici pomeneală de așa ceva... Mi-a spus sora de la reanimare că are noptiera plină cu portocale și bomboane... Mi-e milă de săraca soția lui; așa băiat tânăr. Nu dau de firul bolii...! Doctorii au zis că s-ar putea s-o ducă așa luni și luni de zile. Ori să moară din clipă în clipă... Ți-am spus dumitale, că ești bărbat, dar nu-i spune și soției lui. Nu folosește la nimic să se amărască.

— Vă mulțumesc, domnișoară, luați ciocolata asta, văru-meu să n-audă de așa ceva... Vă rog, hai, luați-o!

— Mulțumesc, spuse sora luând ciocolata și ducându-

se la treburile ei.

Merbian mai rămase un timp de vorbă cu bolnavul căruia nu-i veniseră încă vizitatori, apoi își luă rămas bun și plecă. Era liniștit: Grigoran, inofensiv, nu poate vorbi. Cât despre bomboane, avea să le guste el până la urmă, dacă va scăpa cumva...

Ieși pe poarta spitalului și se urcă în tramvai. Coborî după câteva stații și o porni fără grabă spre Piața Romană. Intră în câteva magazine, dar nu cumpără nimic. Lumina sfârșitului de toamnă începuse să scadă și înserarea coborî peste oraș liniștită și rece. Merbian își mai prelungi un timp plimbarea aceea fără nicio țintă, cu opriri rare în fața vitrinelor, cumpără „Informația Bucureștiului[6]” de la un vânzător de ziare de lângă „Cinematecă” ce striga răgușit și tropăia mărunt din picioare. „′Formația... ′formația... cu ultimele știri și sport... Ia ′formația...” Strigătul lui îl urmări pe Merbian până ce se urcă în autobuzul 31. Îl părăsi la Universitate, continuându-și drumul pe jos, până la Cișmigiu. Apoi, tramvaiul 2 îl duse până la Gara de Nord.

Cu biletul de peron în buzunar se amestecă în mulțime și se lăsă purtat spre linia pe care tocmai sosise acceleratul de Iași. Se îndreptă și el spre ieșire, cu pasagerii care coborâseră din vagoane încărcați cu

[6] Ziar al comitetului municipal București al PCR și al consiliului popular al municipiului București.

valize, sacoșe și canistre din material plastic. Peste forfota pestriță cu oameni grăbiți plutea un zumzet neîntrerupt, amestecat uneori cu chemarea crainicei care anunța plecarea și sosirea trenurilor. „Trenul de persoane numărul... din direcția...”

Merbian se opri lângă cutiile de metal pentru păstrarea bagajelor și, găsind una deschisă, zăbovi un timp formând cifrul. Apoi scoase de sub palton un pachețel, îl introduse înăuntru și închise cutia. Ieși grăbit de sub acoperișul înalt al peronului și se urcă într-un taxi.

27

Nici Mihai, nici Baraban nu înțelegeau nimic din plimbarea lui Merbian după ce ieșise de la spital și se dusese în Gara de Nord. Când aflaseră că bătrânul contabil pusese un pachet într-una din cutiile metalice de păstrare a bagajelor, crezuseră amândoi că au descoperit noul mod de comunicare dintre Merbian și Siclean. Trecu noaptea, apoi ziua, însă nimeni nu se apropie de cutia metalică a lui Merbian, punându-le la încercare răbdarea. În cea de-a doua zi, pe seară, Merbian sosise, deschisese cutia și, după ce zăbovise un timp, își luase pachetul, același pe care-l depusese, Mihai era sigur de asta, și plecase.

— Parcă ar ști că-i urmărit și ne râde în nas, spuse Baraban, dar Mihai îl contrazise.

— Nu-i asta. Mai degrabă prudență. Sunt sigur că habar n-are că i-am descoperit jocul...

— Atunci, care-i rostul acestei... comedii?

— Am spus: prudența. Altceva nu poate fi. Poate a vrut să verifice eficiența noului mod de comunicare între el și Siclean, presupuse Mihai... Deși asta ar însemna o deplasare a lui Siclean la București...

— Ar trebui să știe și când să vină, și numărul cutiei...

— E mai simplu: un telefon, câteva cuvinte, un scuzați pentru greșeală, și gata, găsi soluția Mihai.

Baraban părea nemulțumit de explicația lui Mihai, deși era acceptabilă.

— După toate combinațiile acelea complicate cu pescuitul și Brașovul, mi se pare exasperant de simplu, argumentă Baraban.

— Atunci, nu uita că în combinație erau și Grigoran și Sonia... Era, ca să spun așa, începutul propriu-zis al acțiunii. Și-apoi, miza era foarte mare: plăcuța roșie care trebuia să ajungă în mâinile lui Siclean.

— Dar pe Grigoran de ce l-au mai amestecat când puteau să-și rezolve numai ei doi, contabilul și Siclean, toată treaba?... Am și eu o explicație, nu-l lăsă Baraban pe Mihai să-i răspundă. Sonia, aceasta-i explicația.

„Întocmai”, îl aprobă cu un gest Mihai.

— Erau siguri că venind cu pașaportul Martei, ea va fi reperată de noi în primele zile... De ce atunci Merbian a contactat-o totuși la București? A riscat enorm.

— Să nu uităm cum a făcut asta Merbian, încercă să-i răstoarne argumentul Mihai. Dacă nu l-am fi depistat și pe el înainte de a fi venit Sonia în țară, te asigur că n-am fi observat nimic. În aglomerația aceea din fața cinematografului ar fi fost imposibil să ne dăm seama cine a luat legătura cu ea. Dar noi eram atenți și la Merbian și la Sonia. La fel și cu mesajele din portbagajul „Opelului”, de la care Merbian avea un rând de chei... Totul a fost pus la punct cu mult timp înainte de a veni Sonia în țară. Cine știe de când avea Merbian cheile „Opelului” Soniei...

— Mda, făcu Baraban.

Mihai nu-și putu da seama dacă era de acord cu el, sau voia numai să închidă această discuție. Lui Baraban nu-i plăcea să se gândească la prea multe lucruri deodată, ci numai la acelea care-i puteau oferi drumul cel mai scurt spre țintă. Acum, îl preocupa numai Merbian, purtarea ciudată a contabilului, căreia nu-i găsea o motivare logică. Mihai îi spusese ceva despre prudență, dar pentru Baraban nu era suficient. Putea admite explicația, dar numai ca un punct de plecare.

Sună telefonul și Baraban ridică receptorul.

— Da, e aici, răspunse el. Este pentru tine, îi întinse

lui Mihai receptorul. Locotenentul Matei te caută.

— Eu sunt, flăcău! spuse Mihai. Dacă totul e gata, în zece minute cobor.

Închise telefonul și se ridică:

— Eu am plecat, ți-l las pe Merbian pe cap... Vâlsan nu te poate ajuta, decât așa cum ți-am spus. Folosește-o pe Cristina, este și părerea tovarășului colonel Arghir...

— Puteai să pleci mâine de dimineață, acum a început să se întunece, spuse Baraban întinzându-i mâna.

28

Noul șofer de pe mașina directorului tehnic Siclean era la prima sa cursă singur, când mergea să-l ia de acasă pe șef. Întârziase câteva minute și îl găsi pe Siclean în fața porții, așteptându-l. Bura și Siclean își ridicase gulerul paltonului. Șoferul sări de la volan și ieși în întâmpinarea lui Siclean. Întinse mâna spre servieta directorului, dar acesta o feri de zelul șoferului.

— Mulțumesc, nu-i nevoie.

Șoferul deschise portiera din față, dar Siclean, ca și cum n-ar fi observat-o, o deschise pe cea din spate și se așeză cu servieta lângă el. Înainte de a porni, Siclean îi reproșă șoferului, calm, dar categoric:

— Altădată, să fii punctual!

— A început să bureze și am mers mai încet, pentru

că...

— Bine, bine, îl scuti de scuze Siclean și șoferul mânui schimbătorul de viteze.

Ștergătoarele întindeau stropii pe parbriz, de sub cauciucuri apa sărea cu un fâșâit continuu.

— Cum te cheamă? și șoferul întoarse o clipă capul încetinind viteza.

— Ați spus ceva, tovarășe director?

— Te-am întrebat cum te cheamă? repetă, ceva mai tare întrebarea, directorul.

— Aristotel, tovarășe director. Aristotel Comarnicu.

„Aristotel Comarnicu”, Siclean se amuza în sinea lui.

— Cine ți-a pus numele ăsta? întrebă Siclean, împotriva obiceiului său de a fi curios.

— Așa-l chema și pe tata, tovarășe director.

— Aristotel?!

— Nu, Comarnicu, explică șoferul... Aristotel m-a botezat nașu', Ghiță Paraschiv. Auzise numele ăsta de la învățătorul din sat și i-a plăcut. Și lui tata i-a plăcut. Mama zice că erau cam cu... capsa pusă atuncea.

— Cum?

— Cam piliți, tovarășe director.

Siclean uitase să mai fie supărat pe șofer pentru că îl făcuse să aștepte câteva minute în ploaie. Băiatul era dezghețat și nu părea deloc intimidat că directorul binevoia să stea de vorbă cu el.

— De când ești șofer?

— De nouășpe ani, tovarășe director. Am învățat meseria în armată. Înainte eram tractorist. Acum am treizeci și nouă de ani.

— Bine, bine, îi reteză directorul explicațiile suplimentare, revenind la tonul său sever, care nu încuraja continuarea confesiunii șoferului.

...Mai târziu, când ajunse la garaj să schimbe uleiul, după ce-l lăsase pe Siclean la institut, nea Gogu, vechiul șofer al directorului, îl întrebă:

— Cum e?

— Bine, nea Gogule, cum să fie. E om cumsecade, directorul ăsta, *să n-am parte.* Ne-am conversat de mai mare dragu'.

— Ce-ai făcut?

— Ne-am conversat, nea Gogule. I-am povestit viața mea, el pe-a lui; ce mai, ca să știm unul de altul, ce și cum, nea Gogule.

— Te bărbierești fără săpun, îl luă peste picior nea Gogu. Așa sunteți voi, ăștia care ați lucrat pă taximetre.

— Să n-am parte, nea Gogule, dacă mint. Poți să-l întrebi, dacă nu mă crezi... îmi pare rău că l-am făcut să mă aștepte în ploaie, la poartă.

— Ai întârziat?! își lungi fața a mirare nea Gogu. Și nu te-a bruftuluit? Doar ți-am spus că-i punctual ca la C.F.R...

— Ei, a înțeles și el că nu puteam să zbor pe mâzga asta. Sunt mașină, nu avion...

Nea Gogu clătină din cap a dojană și-i prezise:

— Dacă-i așa, să știi că nu faci purici la el. Te văd iar la taximetre... Da' de ce ai plecat tu d-acolo, măi băiete, că pe lângă leafă mai pica ceva, vru să afle nea Gogu...

— Turele, nea Gogule, turele, astea-mi mâncau viața. Și am nevastă tânără, așa că, înțelegi matale... Aici – opt ore, curse numai să nu uit să țin volanu' în mână, mai cu șefu-n stânga, în dreapta; mai una, mai alta... Altă viață, nea Gogule, altă pâine...

— Ești comicăros rău, măi băiete, îi spuse cu simpatie nea Gogu... Trage mașina *pă canal*, până aduc eu uleiul...

*

Când Siclean își dăduse seama că Aristotel se cam obrăznicise, era prea târziu ca să se mai poată schimba ceva. Și nu trecuse decât o săptămână de când era șoferul lui. „Se obrăznicise” era, în accepțiunea lui Siclean, comportarea șoferului față de el, pentru că Aristotel îl respecta, era punctual și, în ciuda vorbăriei sale, de care Siclean era contaminat fără să-și dea seama, nimic altceva nu i se putea reproșa. Aristotel îi făcuse și mici servicii, discret, fără ostentație, ca și cum ar fi intrat în atribuțiunile sale de șofer pe mașina șefului. Unul din aceste servicii satisfăcea recenta pasiune a lui Siclean: muzica populară. Aristotel se informa la magazin de

discurile sosite, îi arăta lista directorului, care îi dădea bani indicându-i ce să cumpere.

— Am toată seria Maria Tănase, tovarășe director. Dacă vă interesează, v-o împrumut, se oferi într-o dimineață, când îl ducea pe Siclean la institut. O puteți imprima la magnetofon.

— Nu, îl refuză Siclean, poate se mai imprimă o nouă serie. Te rog să urmărești dumneata la magazin.

Când coborî din mașină, Siclean mormăi nemulțumit și Aristotel observă că, dintr-o dată, se înnegurează la față. Stătu în cumpănă cu mâna pe bara nichelată a ușii ca și cum nu s-ar fi hotărât. Aristotel aștepta. Nu știa ce s-a întâmplat cu șeful său, așa, brusc.

— Am uitat servieta acasă, spuse Siclean și Aristotel, care-l văzuse fără servietă când se urcase în mașină, își zise că, poate, o lăsase intenționat astăzi, că n-avea nevoie de ea. Directorul își strânse buzele într-un început de enervare, care nu-i folosea la nimic și nu rezolva situația. Se uită la ceas și apoi îl rugă pe Aristotel:

— Fii bun și du-te dumneata s-o aduci. Soția este acasă, am să-i dau telefon să te aștepte... Dar, te rog, ceva mai repede, am mare nevoie de ea.

Aristotel întoarse mașina în timp ce Siclean urca treptele de la intrarea principală a institutului. Intră în biroul său după ce trecu prin cel al secretarei, care avea

să sosească peste zece, cincisprezece minute, și, fără să-și scoată paltonul, formă numărul de telefon de acasă. Vorbi cu Mirela și-i explică ce se întâmplase și unde se afla servieta. Apoi, cercetă sigiliul de la fișet și încă un semn pe care îl punea de fiecare dată după ce încuia și pleca acasă. Găsindu-le intacte, băgă cheia în broască și o răsuci. Scoase câteva dosare pe care le rândui, după obicei, în colțul din stânga al biroului și se apucă de lucru.

Întâi sosi secretara și, puțin mai târziu, Aristotel, cu servieta.

— E aici șefu'? întrebă Aristotel și secretara făcu gestul de a se ridica să-l anunțe.

— Nu vă deranjați, se lăți pe fața șoferului un zâmbet familiar, sunt de-al casei, cunosc drumul. Șeful așteaptă cu servieta pe care a uitat-o acasă.

Secretara se ridică totuși de pe scaun și Aristotel se opri în fața ușii capitonate.

— Asta-i regula, spuse ea. Bătu în ușă și intră. Ieși numaidecât și-i făcu semn lui Aristotel. Aristotel împinse cu palma ușa și o închise în urma sa.

— V-am adus-o, tovarășe director, zise el. Doamna a găsit-o pe hol, lângă cuier, nu în birou. Spunea că poate ați uitat-o când v-ați luat paltonul, începu să explice Aristotel cu amănunte și Siclean, răbdător, îl ascultă până la capăt, fără să-l întrerupă.

— Îți mulțumesc, pune-o pe fotoliu...

Aristotel se execută și, cu un „să trăiți” respectuos, părăsi biroul directorului.

Siclean se ridică de pe scaun și luă servieta de pe fotoliul pe care o lăsase șoferul. O așeză pe birou și, înainte de a o deschide, îi examină încuietoarea. Cuta de îngrijorare de pe frunte dispăru și îi reveni buna dispoziție. Șoferul nu fusese curios să vadă ce conținea servieta, constată satisfăcut Siclean.

În ziua acea însă se abătu de la programul de lucru obișnuit. Dădu dispoziții secretarei că putea să lase pe oricine la el și după orele 11. Asta era valabil numai pentru azi, de mâine, lucrurile reintrau în normal, îi atrase atenția secretarei.

„Deci Aristotel n-are obiceiul să umble prin lucruri care nu-i aparțin! Cu atât mai bine pentru el... Dar trebuia să mă conving de asta... Și Mirela, ce fată! Nu știu ce-are cu Aristotel de nu-l agreează. „Mi-e antipatic, nu știu de ce; are o figură de șmecher în care nu poți avea încredere”. Auzi la ea, Aristotel antipatic! Dacă l-ar fi cunoscut mai bine!... Nu-i rău că l-am verificai. Oricum, aș fi făcut-o și fără să mă-ndemne Mirela, indirect, cu aprecierea ei... Păcat că nu pot să-i spun... Dar, odată și odată, tot o să râdem împreună pe chestia asta... Bineînțeles, o iau cu mine!”

Siclean rămăsese cu stiloul între degete și privea

undeva dincolo de fereastră, afară, unde începuse să fulguiască ușor. Telefonul sună de câteva ori.

— Alo!

— Alo, Varlaame, diseară te aștept la zece la mine, auzi Siclean o voce de bărbat, înfundată ca și cum ar fi venit de undeva din pământ.

— Greșeală, stimabile, greșeală, răspunse Siclean.

— Nu-i nicio pagubă, răspunse vocea aceea și se întrerupse legătura.

*

Mihai își instalase cartierul general, cum îi spusese colonelului Stanciu, într-un birou pe care Stanciu i-l pusese la dispoziție pentru el și Matei.

Într-o joi de dimineață, telefonul sună mult timp. Dar degeaba: nici Mihai nici Matei nu erau acolo să răspundă. Pe la prânz, sosi Mihai obosit și înghețat, aducând cu el parcă tot frigul ce cobora în oraș dinspre munte.

— Te-a căutat maiorul Daraban, îi comunică Stanciu în loc de răspuns la salut. Este ceva urgent; mi-a spus să-l suni imediat ce sosești.

— Am să-l sun, spuse Mihai, numai să mă dezmorțesc puțin. Cu degetele astea înțepenite nu pot să formez numărul...

Dar se dezise numaidecât. Urcă în birou și îl căută pe Daraban. Nu-l găsi și atunci sună la secretara

colonelului Arghir.

— A fost, dar a plecat cu tovarășul colonel. Erau tare grăbiți, îi comunică secretara. Mi-a lăsat însă vorba să-l căutați pe tovarășul căpitan Vâlsan.

Formă numărul telefonului lui Vâlsan și îl găsi. Vâlsan părea puțin surescitat.

— Ți-a lăsat Daraban vreo vorbă pentru mine?

— Mai multe, tovarășe maior... Mi-a ordonat să vă raportez că omul a chiulit-o azi de dimineață de la serviciu. A spus că-i bolnav și se duce la policlinică, dar n-a ajuns acolo decât după o oră și jumătate. În schimb, a fost în gară să depună un pachet. A dat și un telefon dintr-o cabină pentru interurban, așa că ne putem aștepta la musafiri...

— Asta-i tot?

— Tot, tovarășe maior.

— Stai puțin, îi opri Mihai ca nu cumva să închidă. Spune-i lui Baraban, sau „bătrânului” în lipsa lui, că musafirului o să-i facem curând o vizită... Suntem pe cale să aranjăm totul... Este nevoie să-l însoțim la București?

— Nu știu, nu mi s-a spus nimic... Dar tovarășul colonel și cu tovarășul maior sunt plecați să-i organizeze primirea.

— Bine, flăcău! Cum merge cu pescuitul? L-ai mai căutat pe amicul?

— Nu-i surâde propunerea, deși i-am spus că săptămâna trecută am prins trei kilograme de biban.

— Nu i-or fi plăcând bibanii... Te las, flăcău. Ne vedem peste două zile, și închise telefonul.

...Pe la ora două sosi și Matei, zgribulit în lodenul său subțirel, cu părul ud și roșu la față.

— Ce se-aude? îl luă în primire de la ușă Mihai.

Matei scutură capul ca un cățel după ce a ieșit din apă și-și descheie lodenul.

— Așa și așa, tovarășe maior, zise el molcuț. Se ține bățos, n-are prieteni, ci doar cunoscuți... Se spune că-l cam supără inima câteodată.

— Și nevastă-sa?

— Este mai comunicativă, dar din cauza lui nu se duce în vizite și nu primește decât foarte rar... Dacă ar fi după ea... Și mai am o veste, tovarășe maior... în legătură cu șoferul nou, cu Aristotel... Siclean l-a pus la probă. Și-a... uitat servieta acasă și l-a trimis după ea...

— Ce vorbești, deveni brusc atent Mihai, când asta?

— Azi-dimineață.

— Și?

— N-a ieșit nimic, tovarășe maior.

Matei se încălzise, roșul acela intens din obraji se subțiase și se uita la Mihai așteptând să-l trimită la masă. Îi era o foame! Mihai însă nu se uita la el, ci la foaia albă de hârtie de pe birou, aceeași de două zile, pe

care o pusese la îndemână fără să aibă nevoie de ea până acum. Când își ridică capul și dădu cu ochii de Matei se miră de prezența lui, parcă, și-l luă la zor:

— Și-acu' ce-mi stai aici? Fugi de mănâncă și vino înapoi!

— Dumneavoastră nu mergeți?!

— După ce vii tu. Trebuie să rămână cineva lângă invenția asta diabolică, și arătă spre telefon. „Invenția diabolică" prinse viață și Mihai îl întoarse pe Matei din drum cu un semn.

— Alo... da, eu sunt... Mi-a comunicat Vâlsan... da, căpitanul, nu primarul Vâlsan, formulă matematică. Lasă-mă cu astea acum... Bine, înțeleg... ordinul tovarășului colonel... Ura!

— La loc comanda, spuse Mihai către Matei și locotenentul pricepu că trebuia să... sară peste masă. Iei omul în primire până la București... Dacă pleacă, bineînțeles... Ai cheile de la mașină, nu?... Te urci și vezi dacă face drumul cu autoturismul lui. Deși nu prea cred. Așa că mai sigur o să călătoriți cu trenul. Parchezi mașina la gară și, după el, în tren. Vezi să-l pierzi iar, poate îi vine chef să sară din tren.

Mihai făcea aluzie la eșecul în urmărirea lui Siclean, când acesta sărise gardul atelierului lui nea Sandu și se făcuse nevăzut.

— Dacă-i nevoie, îl leg de mine, tovarășe maior, spuse

Matei într-o încercare de glumă, să-i arate maiorului că el uitase accidentul acela stupid.

— Oprește undeva și ia-ți ceva de mâncare. Cine știe pe unde și cât te mai... plimbă domnul ăsta...

...Dar Mihai se înșela de astă dată. Siclean avea să fie foarte... cuminte. Pe la patru plecă de acasă cu „Fiatul”, îl parcă la gară, se urcă în tren. Se dădu jos la București. Luă un pachet din boxa pentru bagaje, bău o bere în restaurantul gării, cu care ocazie citi și rândurile scrise de Merbian. Apoi, mâzgăli și el câteva rânduri și, discret, puse biletul într-o cutie de carton pregătită de acasă și adusă în vechea lui geantă maro. Depuse cutia într-o boxă și, după ce dădu un telefon, se sui în primul tren cu direcția Ploiești. Pe la 11 noaptea gară „Fiatul” și o jumătate de oră mai târziu se afla în pat lângă Mirela.

Toate astea le află Mihai de la Matei, în afară de ultimul amănunt pe care nu avea de unde să-l știe niciunul dintre ei, ci, cel mult, să-l presupună.

Siclean se culcase, într-adevăr lângă Mirela, care adormise repede. Lui nu-i venea însă somnul, deși era obosit după ziua și jumătatea de noapte de alergătură. Biletul lui Merbian, pe care-l găsise în boxa metalică din gară, îi gonise somnul. Îl zorea să încheie odată „lucrarea”, să nu mai tărăgăneze atâta. Îl supăra termenul, mai ales că nu tărăgăna deloc. Era ușor pentru

Merbian să comande: „... fă așa, mai repede...” Degeaba contabilul arunca totul în spinarea „șefului”. Care șef, la urma urmei? Pentru el era o abstracțiune de vreme ce nu-l văzuse și nu comunicase cu el. O abstracțiune în care începuse că creadă însă. Trebuia să fie ceva. Siclean devenise foarte bănuitor. Erau amănunte din viața sa de zi cu zi la care făcea aluzii Merbian. Și Merbian n-avea de unde să le cunoască. Era la 60 de kilometri de el. În minte îi veneau toate persoanele care ar fi putut cunoaște aceste amănunte. Poate vreunul din colegii lui, un insignifiant, conducea din umbră. O privea din ce în ce mai bănuitor pe secretara sa, femeie trecută de prima tinerețe, tăcută, muncitoare, care era la curent cu tot ce făcea el. Cu tot, în cazul în care era ceea ce bănuia el. Fusese căsătorită cu un cetățean străin, tehnician la una din societățile petrolifere din trecut. După naționalizare omul rămăsese în țară lângă nevastă și cei doi băieți. Acum zece ani, murise și ea rămăsese singură. Își crescuse băieții și nu se plânsese vreodată că îi este greu. Unul dintre copii era tehnician în petrol, ca și răposatul său tată, celălalt mai avea un an și termina liceul...

...Siclean se mai zbuciumă încă mult timp până ce adormi.

Dimineața se trezi greu, la insistențele Mirelei, care, îl întrebă, ce are, este bolnav?

— Nu, dragă, încercă el s-o liniștească. Sunt obosit. Și

am mult, foarte mult de lucru.

Înainte de a pleca se duse în biroul său, descuie casa de fier din care scoase servieta sa neagră. Aristotel îl întâmpină în fața porții cu un „să trăiți” vesel, ca de obicei, la care Siclean răspunse numai cu o clătinare a capului. Șoferul înțelese că tovarășul director nu era în apele lui și tot drumul nu scoase o vorbă.

29

Peste noapte căzuse o ninsoare subțire, de noiembrie, și zăpada începuse să se topească amestecându-se cu noroiul. De dimineață nu se mai zăreau decât petice albe pe acoperișuri și în locurile ferite, cu iarbă. O lapoviță păcătoasă pica de sus, spulberată de vânt. Siclean se trezise și, auzind vântul sub streașina casei, se înfioră ca și cum s-ar fi aflat în urgia de afară. Mirela nu mai era lângă el ci, probabil, la bucătărie, unde îi prepara cafeaua. Lângă capul patului, deșteptătorul țăcănea nepăsător și Siclean întinse mâna și puse piedică soneriei. Nu mai avea niciun rost să-l lase să sune, de vreme ce el era treaz. Prin storurile trase se zărea ceva cenușiu, care vroia să însemne zorile și Siclean își spuse că așa sunt diminețile de noiembrie, mai ales când începe să pice de sus. Se apropia termenul pe care el însuși îl dăduse lui Merbian și trebuia să se

grăbească. Voia să scape de toate, să se pregătească pentru călătorie. Mirelei nu-i spusese încă nimic. Cum avea să-i spună, s-o convingă, încă nu știa. Și, din ce în ce mai mult, începea să-l stăpânească ideea să plece singur. Dar ținea la Mirela, chiar dacă nu mai putea fi vorba de dragostea de la început. Îi plăcea s-o vadă, să stea de vorbă, să-i audă pașii. Fiecare reîntâlnire, după o absență mai mare, îi provoca o bucurie pe care el o socotea dragoste. Și casa asta în care locuiau de mulți ani se părea că face parte din el, și străzile orașului, și oamenii pe care îi cunoștea sau nu, toate le simțea aproape. Categoric, nu era un sentimental, dar gândurile acestea îi veniseră mai ales în ultima vreme, și căuta să se dezbare de ele, plăsmuind străzi, oameni, case, despre care nu știa încă nimic. Se consola că peste tot străzile sunt străzi, și oamenii tot oameni sunt. Iar dacă ai ce ți-ai dorit o viață, atunci toate ți se par frumoase... Și dacă Mirela va fi lângă el, va fi și mai frumos... Putea să și renunțe la plecare, deocamdată... Nu, nu știa cum avea să se descurce! Și ce simplu i se păruse la început! Dacă n-ar fi apărut în viața sa John Merik! Apăruse însă și-i schimbase cursul vieții. Putea, încă, să-l schimbe din nou.

Și nu numai în bine. Oricând voia, numai cu câteva hârtii, era capabil să-i reteze brutal ascensiunea și din directorul tehnic Siclean să nu mai rămână decât un

nume acoperit de rușine și dispreț. Dar John Merik n-avea niciun interes s-o facă. Cu atât mai mult, cu cât nu ieșise niciodată din cuvântul lui și-i fusese de mare folos în afaceri.

Dădea vina numai pe John Merik; nu se gândise niciodată că, de fapt, vinovat era el, și numai el. Merik fusese cel care-i aflase slăbiciunile, și le ațâțase, le răscolise pentru ca apoi să-i propună abil mijlocul de a le satisface. El, Siclean, n-avea decât să spună nu. Dar nu spusese. Și Merik îl momise încet, încet în acest labirint. Era nevoit să-l urmeze pas cu pas, altfel ar fi venit sfârșitul. Dar nu ca oricare sfârșit, ci unul cumplit. Ceea ce făcea pentru Merik își zicea că este act de curaj. Nu știa cât era de departe de adevăr. Era lașitate, refuzul de a se smulge din plasa lui Merik, de a răspunde față de sine și de alții pentru tot ce făcea. Cândva, îi dăduseră târcoale și asemenea gânduri, dar își spusese că este târziu, că nu se mai poate întoarce.

Ferestrele începuseră să se albească și se ridică din pat.

...Când ajunse la institut, secretara se afla la biroul ei și lui Siclean i se păru ciudat. Se uită la ceas. Era ora la care de obicei venea secretara. El întârziase, dar Aristotel nu-i spusese nimic. Îl așteptase răbdător în fața casei...

La ora când obișnuia să suspende lucrul cu

subalternii, în biroul său apăru directorul general al institutului. La început se miră, apoi își aminti că era ziua în care directorul obișnuia să treacă prin toate birourile și laboratoarele institutului. Se văzuseră și de dimineață, când directorul general îl chemase în cabinetul său pentru unele lămuriri. Siclean îl aștepta să plece, dar directorul îi spuse:

— Datele pe care mi le-ați dat sunt corecte, numai parametrii lui se par cam scăzuți... Vă rog să veniți să mai discutăm. Fără îndoială, ideea dumneavoastră rămâne ca punct de plecare. Chestiunea este presantă.

— La ce oră să vin, tovarășe director? întrebă Siclean.

Directorul general se gândi puțin, se uită la ceas și spuse:

— Chiar acum! mai târziu s-ar putea să plec. Aștept un telefon.

Siclean își strânse hârtiile de pe birou, le puse în fișet, apoi culese și servieta de la picioarele scaunului său, o așeză tot în fișet, deasupra dosarelor și hârtiilor. Încuie și puse sigiliul, sub privirile răbdătoare ale directorului general, care îl aștepta cu mâna pe clanța ușii. Pe coridor, directorul general îl apucă de braț și începu să-i explice ceva despre parametrii aceia. Urcă sprinten scara, cu Siclean după el, și intră în biroul său. De acolo, se vedea un crâmpei de parc cu pomi desfrunziți și boschete îngălbenite. Siclean se enervă puțin. Ideea

directorului general cu parametrii îi dăduse peste cap programul. Când îl văzu că ridică receptorul și, mai ales, că-l invită și pe inginerul Runcu la discuție, îl apucă desperarea. Însemna că cel puțin o oră, dacă nu mai mult, avea să dureze ședința. Sosi și Runcu, încărcat de proiecte făcute sul, pe care le întinse pe masa lungă de lângă fereastră...

Discutau de vreo zece minute, aplecați peste planșele aduse de Runcu, când fură întrerupeți. Secretara directorului general vârî capul pe ușă:

— Tovarășe director, vă caută doi tovarăși!

Directorul general se uită la ceas și se scuză:

— Câteva clipe, numai... Și ieși după secretară. Se înapoie repede și discuția fu reluată.

30

Biroul colonelului Arghir era plin cu fotografii așezate unele lângă altele și în mâna lui Mihai se mai afla un teanc, care aștepta rândul să fie văzut de colonel. Arghir stătu un timp aplecat deasupra lor, apoi începu să le strângă. Mihai puse teancul din mână pe un colț liber al biroului și îl ajută pe colonel să termine mai repede treaba începută.

— Mi-e de-ajuns, spuse colonelul când Mihai începu să le așeze și pe cele din teanc una lângă alta și maiorul

le culese de pe birou și le puse într-o cutie de carton.

— Credeam că nu mai terminăm, tovarășe colonel. Și de întârziat nu puteam întârzia. Totul ar fi fost ratat. Sau aproape ratat, reveni Mihai. Procurorul ne-a fost de mare ajutor... A înțeles situația și ne-a dat baza legală ca să putem lucra. Altfel...

Arghir ciocănea distrat cu degetele în cristalul biroului, dar Mihai știa că șeful său e preocupat de o problemă căreia nu-i găsește răspuns. Și mai știa că în asemenea momente nu era bine să-l întrerupă. Aștepta, pe scaun; lângă el, cutia de carton cu fotografii.

— Ce zici, vor putea băieții să realizeze... minunea asta? spuse Arghir lăsându-se pe speteaza scaunului.

În încăpere pluti liniștea, dar nucșoară, ci grea, consistentă, încât Mihai avu impresia că poate s-o apuce, s-o pipăie. Îndoiala colonelului nu era fără temei.

— Trebuie, tovarășe colonel, ocoli Mihai răspunsul la întrebare.

Colonelul își îngustă pleoapele și își mușcă ușor buzele.

— Nici tu nu ești sigur că se poate. Acest trebuie este numai o dorință a noastră. Un imperativ, dacă vrei, dar... ce mai, știi destulă filosofie ca să-ți mai explic eu acuma.

Arghir era îngrijorat și nu mai căuta, ca de obicei, s-o ascundă. Nici prin cuvinte, nici prin gesturi. Lumina

neonului împrăștia, egală, o nuanță de un alb ivoriu pe fața și pe degetele nervoase ale colonelului, care începuseră să bată iar darabana pe cristalul biroului.

— Și mai am ceva, tovarășe colonel, spuse Mihai ca și cum și-ar fi adus brusc aminte. Din buzunarul de la piept scoase un plic mic și îl puse pe birou în fața colonelului. Arghir îl deschise și din el căzu pe cristal o plăcuță de metal de mărimea unei jumătăți de cutii de chibrituri. Colonelul o luă între degete, o răsuci și privi spre lumină prin găurelele de mărimi diferite ce o perforau fără nicio ordine.

„Ce-i asta?” i se păru lui Mihai că îl întreabă privirea obosită a colonelului.

— Plăcuța roșie, tovarășe colonel, spuse Mihai. Blestemata de plăcuță, care ne-a pus pe drumuri... Sau, mai corect spus, sora ei geamănă.

— Știam, nu se miră Arghir.

„Știa”, se miră în schimb Mihai. Dar, numaidecât mirarea i se transformă în înțelegere. Evident, după ce văzuse fotografiile îi fusese relativ ușor să... ghicească ce era cu plăcuța.

— Ingenios! îl auzi pe Arghir. Răsucea plăcuța în mână, fără să se uite la ea, ca într-o joacă. Ce spui?

Mihai nu pricepu dintr-o dată la ce se referea întrebarea colonelului. Voia numai un „da” la acel „ingenios” al său? Mai degrabă aștepta o părere despre

ce trebuia făcut pe viitor.

— Cred că avem toate atuurile în mână, spuse el încercând să fie cât mai convingător. Știm ce urmărește contabilul și Siclean, cum lucrează.

— E bine că ai pus acest cred înainte, constată, aparent fără o intenție precisă, colonelul. Lanțul se sfârșește la Merbian?

— Nu, tovarășe colonel, spuse Mihai repede. Cineva trebuie să scoată din țară „marfa"... Sonia, în niciun caz, continuă sigur Mihai. Rolul ei s-a terminat, sau este pe terminate... Mă surprinde un lucru numai.

— Referitor la Sonia?

— Da, tovarășe colonel. Parcă ar ține cu tot dinadinsul s-o arestăm... Nu, nu ea, ci cei care îi dau instrucțiuni cum să acționeze. Ne furnizează și dovezi împotriva ei. Plicul pe care l-a dus lui Grigoran avea scrisă adresa de mâna Soniei. Și acum au trimis-o să se plimbe, după ce i-au dat un rolfilm. Cred că rolfilmul conține clișee care ar trebui să ne convingă că Sonia face spionaj.

— Dar, în fond, fără valoare, completă Arghir și Mihai nu știu la ce se referea colonelul: la calitatea spionajului Soniei, sau la rolfilmul ce-l purta cu ea pe la mănăstirile din Moldova.

— Dacă asta așteaptă domnii de dincolo, s-o arestăm pe Sonia, propuse Mihai.

— O, nu, făcu Arghir, ca și când ar fi auzit o

enormitate. Ar fi împotriva regulilor jocului pe care ei cred că-l conduc. Altceva vor acești domni. Să ne facem că nu știm de Sonia și să-i derutăm printr-o încercare de substituire a materialului... O să-i satisfacem, dar nu acum, ci în ultima clipă, înainte ca Sonia să părăsească țara.

Lui Mihai i se păru că raționamentul colonelului era perfect, dar numai până la un anumit punct. Cum de nu-și dăduse seama de scăpare?!

— O mică inexactitate, tovarășe colonel.

— Care? surâse colonelul.

— Dacă ei așteaptă substituirea rolfilmului, înseamnă că, premeditat, ni l-au dat în mână și pe acel care a pus rolfilmul în portbagajul Soniei, adică pe Merbian...

— Exact!... îl exasperă pe Mihai răspunsul laconic al colonelului.

— Exclus, tovarășe colonel, se aprinse Mihai. Merbian lucrează în acțiunea care-i interesează pe ei...

— Dacă nu m-ai lăsat să termin propoziția, îl mustră colonelul. Am spus exact, dar adaug: numai până la un anumit punct... Cel care a pus rolfilmul în portbagajul Soniei nu a fost Merbian.

— N-am știut! Răspunsul lui Mihai era parcă și un reproș. Colonelul nu-l luă însă în seamă.

— Știi acum, când trebuie, spuse el degajat. Grigoran, Vasile Grigoran l-a pus.

— Grigoran?! Mihai era stupefiat și se uita neîncrezător la Arghir, ca și cum i-ar fi ars de glume. Nu mi-a spus nimic de asta... Când am stat de vorbă cu el la spital... Dar când a avut timp s-o facă? Sonia i-a dat plicul și lui i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat... A doua zi, dimineața, Sonia a plecat.

— În timp ce-și făcea de lucru prin portbagaj și Sonia îi lăsa plicul în atelier, spuse colonelul. Pachetul cu rolfilmul îl avea mai demult la el, cu instrucțiunea precisă de a-l pune în „Opelul" cu numărul...

— Este o presupunere!

— Ei, dar am văzut cu ochii mei, făcu pe supăratul Arghir.

— Atunci, dumneavoastră ați fost prin apropiere...

— Foarte prin... apropiere. Tu și cu Cristina erați încă departe când Grigoran se... întreținea cu Sonia. Habar nu avusese Grigoran că în „Opelul" Soniei trebuia să pună pachetul...

— Jigodia naibii, spuse printre dinți Mihai înciudat. De ce nu mi-a spus la spital?

— Poate o fi uitat, ridică din umeri colonelul.

Ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, Mihai se uită la ceas și apoi la colonel.

— Te grăbești?

— Ca să fiu sincer, aveam ceva, dar...

— E numai șapte, se uită și Arghir la ceas. Predă

fotografiile și plăcuța unde trebuie și ești liber.

— Pot amâna, tovarășe colonel, nu-i ceva presant... Trebuia să mă duc să sărut un copil din partea mamei sale...

— Aha, făcu Arghir, ai mai primit o ilustrată din Algeria.

— De data asta o scrisoare, tovarășe colonel, și Mihai duse mâna la buzunarul hainei.

— Dacă ții neapărat să-mi îmbogățesc cunoștințele de geografie, lasă pe mâine dimineață. Până atunci am să-ți dau o problemă la care să meditezi. Bineînțeles, după ce îți îndeplinești comisionul... Merbian are o căsuță poștală unde primește uneori scrisori dactilografiate... Azi de dimineață mi-a raportat maiorul Baraban. L-a văzut pe Merbian când se ducea la poșta din cartier să-și ridice corespondența.

Mihai rămase parcă pironit în mijlocul biroului, cu o mină de om surprins. „Deci și la asta se gândea colonelul când spusese că Merbian nu este capătul lanțului!” Într-adevăr, se contura o nouă verigă.

31

De la Mizil începu să ningă cu fulgi mari. Zăpada se lipea de parbriz, și Sonia puse în mișcare ștergătoarele. Peste grâul verde zăpada se așeza domol. Asfaltul se

umezise, și de sub cauciucuri sărea o pastă noroioasă. În mașină era cald, radioul cânta. Sonia ridică piciorul de pe accelerator și apăsă ușor pe frână. În față, un autocamion mergea încet, iar din sens opus venea un șir de mașini. Trebui să meargă în spatele autocamionului, aproape zece minute până ce putu să-l depășească. Plecase din Bacău de dimineață, mersese întins, oprindu-se o singură dată la Focșani unde făcuse plinul „Opelului" și băuse și ea o cafea la o cofetărie. Apoi încetinise când se pornise ninsoarea, deși se grăbea să ajungă la Ploiești.

I se permisese să se oprească în oraș și Sonia voia să treacă pe la cimitir. Poate pentru ultima dată, înainte de a pleca din țară. Ciudat, dar nu se mai gândea la tatăl și la mama sa, ci la unchiul Will, la singurul om care o aștepta cu brațele deschise. I se făcuse tare dor de unchiul Will, abia aștepta să-l vadă, să-i audă glasul. Numai dacă nu va fi nevoită să mai întârzie revederea. Pe la Valea Călugărească ninsoarea se rări, iar când intră în Ploiești încetase cu totul. Bătea, în schimb, vântul, zbicind apa de pe asfalt.

În poarta cimitirului Sonia fu cuprinsă de un val de amărăciune și pașii îi deveniră șovăielnici... Bătrâna aceea se ținuse de cuvânt. Mormântul era îngrijit, și o candelă ardea cu flacără mică în felinarul vechi, vopsit proaspăt cu bronz. Stătu mult, rezemată de grilaj,

privind fotografiile de pe cruce, parcă fără să se gândească la nimic. Vântul bătea peste crengile desfrunzite ale copacilor. Plecă târziu, cu o povară de amintiri dureroase, fără să mai întoarcă măcar o dată capul spre un crâmpei din trecutul ei acoperit acum de pământ. Și când ieși din oraș, reveni stăruitoare imaginea unchiului Will. În apropiere de Săftica văzu o mașină răsturnată în șanț, cu parbrizul spart și capota turtită. Sonia se cutremură și, instinctiv, reduse viteza.

La „Intercontinental”, sosi pe la orele două după-amiază și se instală în cameră numai cu o mică valiză.

Sonia coborî pe scară și înainte de a ieși din hotel îi veni o idee.

— Se poate face o comandă telefonică pentru străinătate? întrebă ea funcționara de la recepție.

— Da, doamnă, răspunse funcționara luând din sertarul biroului un carnet de note. Vă rog: țara, orașul, telefonul și numele persoanei cu care doriți să comunicați.

Sonia îi dădu informațiile.

— Durează mult? întrebă ea nerăbdătoare.

— Vom face ce putem să aveți cât mai repede legătura, se eschivă de la un răspuns precis funcționara. Vă rog luați loc pe un fotoliu, vă anunțăm noi...

Sonia obținu legătura mai repede decât se aștepta. Pe fir se încrucișau vocile telefonistelor, precipitate, apoi

auzi în receptor apelul telefonului și inima Soniei începu să bată mai repede, de emoție. Din clipă în clipă aștepta să audă glasul unchiului Will, dar telefonul suna, suna la nesfârșit.

— Nu răspunde, îi comunică o telefonistă.

— Imposibil, mai insistați, se rugă Sonia, dar telefonul unchiului Will suna întruna.

Ieși din hotel în noaptea rece de început de decembrie. „Unde putea fi unchiul Will? La ora asta, de obicei, se afla acasă, în fața televizorului, moțăind." Orașul o învălui cu larma bulevardului. Sonia merse mult, la voia întâmplării, și numai târziu începu să simtă oboseala și frigul...

— Un plic pentru dumneavoastră, îi spuse funcționara de la recepție când Sonia, înapoindu-se, ceru cheia garsonierei. Vi l-a trimis un domn, prin portar, mai explică ea.

Sonia luă cheia și plicul și se îndreptă spre lift. După ce intră în garsonieră și aprinse lumina, deschise plicul.

Doamnă Marta,

Am aflat că părăsiți Bucureștiul mâine dimineață. Nu mai am cum să vă întâlnesc înainte de a pleca din țară pentru a vă aduce respectuoasele mele omagii. Vă rog să transmiteți și domnului Will, unchiul dumneavoastră, salutări și urări de sănătate și să-i

înmânați mica atenție din partea mea.

Vă sărut mâinile,

Silvian.

„Mâine voi pleca! se bucură Sonia ca un copil. Totul s-a sfârșit! Voi înmâna și... mica atenție, Sonia se gândea la rolfilm, voi lua banii și...” Mai departe nu mai știa ce va urma. În orice caz, banii de la Globi îi vor prinde bine. Și era o sumă destul de mare, cum încă nu avusese vreodată. „Unchiul Will! Ce-o să se mai bucure unchiul Will! Găsesc eu ceva ca să justific proveniența banilor! Peste patru, cinci zile, voi fi la mine acasă!” Ridică receptorul și ceru o nouă convorbire telefonică, dar cu atelierul unde lucra unchiul Will.

— Pentru mâine dimineață la opt, domnișoară, vă rog frumos.

*

Receptorul îi căzu din mână pe pat și un timp se auzi încă apelul telefonistelor care întrebau dacă mai vorbește, dar Sonia nu auzea nimic, nu vedea nimic, ca și cum o pânză neagră i s-ar fi așezat înaintea ochilor. „Domnul Will a decedat de zece zile!” i se răspunsese. A crezut că n-a înțeles, dar i s-a repetat răspunsul, și Sonia a simțit o durere ascuțită cum îi fulgeră capul... Unchiul Will nu mai era. Sonia nu putea accepta adevărul, nu voia să-l accepte! Ultimul om care mai

însemna ceva pentru ea nu mai trăia. Toată bucuria întoarcerii se risipi ca și cum n-ar fi existat. Și, dintr-o dată, totul i se păru absurd, iar întoarcerea, acolo, fără rost. O cuprinse o desperare surdă și își mușcă buzele până la sânge. Nu putea să plângă, să se ușureze, și povara lacrimilor zăvorâte în ea era insuportabilă. Cu un gest automat puse receptorul în furcă și căzu pe spate de-a lungul patului, cu ochii pironiți pe tavanul alb, ca și cum ar fi așteptat de acolo un ajutor, un sfat. Dar tavanul era alb, exasperant de alb, tăcut și indiferent. Garsoniera se posomorâse dintr-o dată, ca și cum cineva ar fi alungat lumina și totul se învălui în tonuri întunecate. Blestema călătoria asta nenorocită, care o purtase departe de unchiul Will; avea ferma convingere că dacă n-ar fi plecat, unchiul Will ar mai fi trăit și acuma. Mai avea vreo rațiune să se întoarcă? Pentru ce?... Da, banii, nenorociții de bani pe care îi avea de luat de la Globi. Sonia vedea în ei și prețul cu care i se plătea viața unchiului Will... Măcar dacă l-ar mai fi văzut o dată, o singură dată!...

Începu să-și strângă lucrurile cu înfrigurare. Știa ce avea de făcut. Ah, oamenii aceia! De la ei venea tot răul, imensul și ireparabilul rău. Căută în poșetă și scoase un carnet, din care smulse câteva foi. Începu să scrie, rupse hârtia și o luă de la cap. Când termină de scris își luă valiza și coborî în holul hotelului...

...La Cluj ajunse când începuse să se însereze. Avea să doarmă la hotel, iar dimineața s-o pornească mai departe spre graniță. O zăpadă subțire acoperea orașul și gerul se înăsprea o dată cu căderea serii. Sonia plecă de la hotel în grabă, intră într-un magazin, apoi în altul. Se înapoie la hotel și acolo făcu un pachet pe care scrise citeț, cu litere de tipar: „Pentru șeful securității. Personal.”

Își aprinse o țigară și o fumă cu lăcomie până ce bobul de jar ajunse la filtru.

32

Herta Winkler, secretara lui Globi, își scoase ochelarii și după ce aburi lentilele le șterse cu atenție. Simți un curent de aer, ușor, ca o adiere, și întoarse capul spre ușă. Îl văzu pe elegantul Krugenn, cu surâsul său arogant spânzurat în colțul buzelor. Krugenn fusese chemat de Globi după multe luni în care nu mai întrebase de el, ca și cum n-ar mai fi existat. Și Herta fusese convinsă că după catastrofalul eșec din cazul Andrei Milcovan, Krugenn n-avea să se mai ridice niciodată. Eșecul declanșase un scandal monstru în toată centrala și Krugenn putea să fie mulțumit că se alesese numai cu retrogradarea. Alții o pățiseră și măi rău. Și-acuma, Globi își amintise de el și-i spusese

Hertei să-l caute și să-l cheme. Ce avea de gând Globi cu... ghinionistul de Krugenn? Hertei nu-i făcea nicio plăcere să-l vadă. Cândva, Krugenn îi dăduse târcoale, dar fără succes. Herta manifesta față de el o ostilitate mascată cu greu, pe care perspicacele și orgoliosul Krugenn o remarcă de cum păși în birou. Îl invită politicos, dar glacial, să ia loc și să aștepte. Krugenn trebui să suporte câteva minute indiferența ei umilitoare. Într-un târziu, Herta apăsă pe un buton și comunică în minusculul microfon din colțul biroului că domnul Krugenn sosise și aștepta.

— Să intre peste cinci minute, se auzi vocea mică a lui Globi și Krugenn se uită la ceas. Exact peste cinci minute se ridică de pe canapea și apăsă pe clanța ușii capitonate a șefului său. Apoi, ușa se închise și Herta auzi în difuzor vocea plină de supunere a lui Krugenn. Globi uitase să întrerupă legătura.

— Cu tot respectul, spuse Krugenn, dar Globi nu-i răspunse imediat. Probabil îl ținea în picioare lângă ușă, făcându-și de lucru cu vreun dosar.

— Un pahar cu apă, se auzi, în sfârșit, Globi și Hertei îi veni să râdă. Elegantul și mândrul Krugenn în postură de valet al pipernicitului Globi. Așa proceda Globi cu toți subalternii: voia să le amintească mereu că el este șeful și ei umilii lui slujbași, la cheremul lui, care trăiau numai prin bunăvoința sa. Se auzi un clinchet slab;

Globi pusese paharul pe cristalul biroului. Și din nou vocea inexpresivă a lui Globi:

— Sper că ți-ai revenit după dușul rece. Ar cam fi cazul, nu?... Vino mai aproape, domnule Krugenn. Așa... O cunoști pe doamna Sonia Wirbing?

— Cred că da, domnule.

— Foarte bine, foarte bine. În cazul ăsta nu-i nevoie să-ți dau prea multe explicații. Doamna Wirbing trebuie să sosească peste cinci zile. Vezi ce face, pe unde umblă și gândește-te cum să ne lipsim de prezența domniei sale... Pentru totdeauna și într-un mod care să nu ne poată implica nimeni. Nici cu gândul, măcar, pentru că...

Un țăcănit scurt și vocea din difuzorul de pe biroul Hertei amuți. Globi își dăduse seama și închisese. Herta sări de pe scaunul său și ieși repede din birou. Tocmai la timp, pentru că ușa capitonată se deschise și apăru figura pământie a lui Globi. N-o mai văzu pe Herta și se întrebă dacă femeia fusese în birou în timp ce el îi dădea instrucțiuni lui Krugenn. Încercă și ușa ce da spre coridor. Era închisă cu yale. Deci, Herta plecase pentru mai mult timp. Intră la nerăbdătorul Krugenn, care aștepta în picioare, în fața mesei de lucru, lăsând întredeschisă ușa dintre biroul său și al secretarei. Globi se afundă din nou în scaunul cu spătar înalt, pironindu-l pe Krugenn cu ochii săi neobișnuit de mari și frumoși.

— Când începem să uităm de cele mai elementare reguli de conspirativitate, înseamnă că ne cam ramolim, spuse el cu obișnuita voce egală, fără intonație, și Krugenn se întrebă la ce se referea Globi. Oare greșise cu ceva în ultimul timp și, printre altele, îl chemase și el să-l muștruluiască? Globi însă se gândea la imprudența de care dăduse dovadă personal, uitând microfonul deschis. Se liniștise însă când n-o găsise pe Herta în biroul ei și își spuse că femeia plecase după ce Krugenn intrase la el.

— Deci, să continuăm de unde am rămas, spuse Globi după ce sorbi din paharul cu apă minerală și își șterse buzele cu imensa batistă albă cu monogramă. Întâi, vezi ce face doamna, cu cine și ce discută, pregătește o combinație și apoi te prezinți la mine... Asta-i tot, domnule Krugenn.

Krugenn se înclină și voi să iasă prin același loc pe unde intrase, dar Globi îl întoarse din drum.

— Poftim pe la mine, ușa aceea este încuiată. Globi deschise o ușă laterală a biroului său, care dădea într-un coridor. După plecarea lui Krugenn, Globi începu să se plimbe în lungul încăperii cu pași egali și țepeni ca de robot. Așa îl găsi Herta când intră în birou peste vreo zece minute.

— Un moment, domnișoară, o chemă Globi în biroul său.

Herta intră închizând în urma sa ușa capitonată. Politețea domnului Globi nu i se părea de bun augur: urmărea el ceva, și femeia se decise să rămână într-o expectativă prudentă. Spuse totuși cât mai firesc cu putință, deși era puțin neliniștită:

— Vă ascult, domnule.

Globi întinse mâna spre paharul cu apă minerală, constată că nu mai era decât puțină, voi să-i ceară, după obicei, să i-l umple, dar renunță. O privi cu ochii lui mari și expresivi și Herta îi susținu privirea cu o nevinovăție dezarmantă.

— Am să vă rog, domnișoară, să vă notați un nume și să cereți să-l verifice în cartotecile noastre... Sonia Wirbing, de naționalitate română, căsătorită cu Rudi Wirbing.

— Un moment, domnule, să-mi notez toate datele, spuse Herta și Globi o scrută cu privirea de parcă ar fi vrut să ghicească ce idei erau în capul femeii așezată pe fotoliu, în fața biroului său.

— Deci Sonia Wirbing, domnișoară, repetă Globi și creionul Hertei alerga pe foile blocnotesului... De asemenea, aș dori să mi se trimită dosarul lui Krugenn, chiar în cursul zilei de astăzi. Vreau să mă. Lămuresc dacă mai putem sau nu avea bază în omul acesta, mărturisi Globi spre surpriza Hertei.

Niciodată, Globi nu-și manifestase față de ea opiniile

referitoare la oamenii cu care lucra. Era pentru prima dată când făcea acest lucru și Herta se întrebă ce voia, de fapt. Nu arunca vorbele așa, la întâmplare. Voia să pescuiască ceva. Dar ce anume?

— Și dumneata îl cunoști, nu? o întrebă el în treacăt.

— Oarecum, domnule. Într-un timp începuse să-mi aducă flori și să mă invite în oraș.

— Și dumneata?

— Am ieșit cu dânsul de câteva ori, dar lucrurile s-au oprit aici... Am aflat că avea și o încurcătură sentimentală, cu o oarecare Doris... Dar nu acesta a fost motivul principal.

Globi chicoti ușor într-o încercare de a părea amuzat.

— Altceva nu mi-a plăcut la domnul Krugenn: cinismul, continuă ea să se mărturisească.

— Cinismul poate fi și o calitate în anumite circumstanțe, domnișoară, explică amabil Globi.

— Nu vă contrazic, domnule, dar mie îmi repugnă atunci când este vorba de femei.

— Cum asta, domnișoară? deveni atent Globi lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Modul în care a căutat să termine aventura sentimentală cu Doris m-a dezgustat. Parcă anticipa cum are să se poarte și cu mine.

— Deci asta era, spuse Globi încet întinzând mâna, într-un gest reflex, după paharul cu apă minerală... Vă

mulțumesc, domnișoară, o concedie el. Când plecați, vă rog să răsuciți comutatorul; s-a lăsat întuneric și mie îmi place lumina.

33

Vâlsan se afla pe urmele Soniei de când părăsise Bucureștiul. La Cluj, când o văzuse ce cumpără dintr-un magazin cu articole de sport și foto, Vâlsan avu o tresărire intuind ce avea să urmeze. Era un lucru surprinzător, la care Vâlsan se gândise totuși tot timpul. Sonia nu se pierduse cu firea. Condusese atent, cu o prudență exagerată uneori, ca și cum ar fi ținut să nu aibă niciun fel de neplăceri.

Mai târziu, în Cluj, când o văzu că se îndreaptă spre clădirea Securității, după ce întrebase un plutonier de miliție, Vâlsan o lăsă să intre și, după ce Sonia ieși, intră și el în clădire.

Zece minute mai târziu se afla în biroul comandantului Securității, iar peste o jumătate de oră îl căuta la telefon pe maiorul Mihai Dragu.

— Ce-i, flăcău? întrebă Mihai și Vâlsan pricepu că treburile mergeau bine.

— Tovarășe maior, domnișoara noastră s-a prezentat la Securitate...

— Cum? întrebă alarmat Mihai. Ce-a căutat?

— Nimic, tovarășe maior, n-a căutat nimic. A lăsat la poartă un pachet pentru tovarășul comandant... Pachetul conținea un rolfilm și o scrisoare.

— O scrisoare? Ce spune în ea?!

— Vă citesc, tovarășe maior. Ascultați! „Domnule comandant, vă las acest rolfilm care ar fi trebuit să părăsească țara. Developați-l și o să vă dați seama de ce, și cui era adresat. Nu știu mai mult. Sper să vă dau în curând mai multe amănunte, personal. Deocamdată numai atât. Am anumite motive să procedez așa cum am procedat.” Asta-i tot, tovarășe maior. Nicio semnătură, nimic.

Biletul este scris cu litere de tipar, dar se poate ghici că este scrisul ei, tovarășe maior.

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt al firului, după care Mihai întrebă:

— Ai developat filmul?

— Da, tovarășe maior... Fotografii oarecum inofensive, dar pot fi luate și altfel... Uzine, vederi din portul Galați...

— Deci ai scăpat de încurcătură, spuse Mihai... Cred că ar trebui, totuși, s-o însoțești până la graniță...

— Am înțeles, tovarășe maior... Un moment, vă rog, am omis să vă raportez că a cumpărat un rolfilm asemănător. Bănuiți pentru ce, nu?

— Imaginează-ți că da, flăcău! Altceva?

— Nimic, tovarăşe maior.

— Atunci, te-am lăsat... Cum e vremea pe-acolo?

— Frig al naibii...

— Nici pe-aici nu-i prea cald...

*

Mihai îl căută pe colonelul Arghir, dar acesta era plecat la „şeful cel mare”. Şi atunci, Mihai intră în biroul lui Baraban. Îi spuse că a vorbit cu Vâlsan şi când Baraban află ce făcuse Sonia, îl privi suspicios. Dar Mihai nu părea pus pe glume şi Baraban murmură ca pentru sine:

— Ce-o fi determinat-o să dea rolfilmul la Securitate?

— Este într-o criză, asta-i, îi răspunse Mihai şi Baraban clătină din cap. Adică: „poate că da, poate că nu”. Mihai se înnegură dintr-o dată.

— S-a mai întâmplat ceva? întrebă Baraban curios.

— Încă nu, dar mi-e teamă că ar putea să se întâmple. Dacă cumva Sonia a fost văzută de către cineva din bandă – despre care noi nu ştim – în momentul când a intrat la Securitate?

— Nu văd niciun motiv de teamă, spuse simplu Baraban. Asta nu schimbă cu nimic datele problemei. Nu ne încurcă.

— Aşa pare, însă Sonia ar putea fi întrebată, acolo, ce a căutat la Securitate... La asta te-ai gândit, cumva?

— Să se descurce cum ştie, spuse Baraban indiferent.

Treaba ei ce-o să le spună.

— Dar cei de acolo o vor ucide, îl privi îngrijorat Mihai.

— Și ce să-i facem noi? Singură a intrat în jocul lor, n-am forțat-o nici eu, nici tu.

— O vor ucide, repetă Mihai... Și noi am putea să o salvăm.

— Cum asta? Eu nu prea văd...

— Simplu: s-o arestăm.

— Ce-ți trece prin minte! sări de la locul său Baraban. Dăm peste cap toată acțiunea...

— Nu prea, spuse Mihai neconvins totuși... E vorba de un om, Barabane, continuă Mihai ridicând puțin tonul.

— O spioană, vrei să spui!

— Tot om, rămâne... Este adevărat, un om viciat, care trebuie să-și primească pedeapsa pentru ce a făcut. Sonia beneficiază de circumstanțe atenuante. În primul rând a predat rolfilmul la Securitate, în al doilea rând a lucrat mai puțin din convingere și mai mult sub presiune, în al treilea rând...

— Sentimentalism, îl întrerupse Baraban tăios și Mihai își dădu seama că lucrurile puteau fi luate și așa cum le explica Baraban. Tăcu, și Baraban adăugă: Să raportăm tovarășului colonel Arghir. Te sfătuiesc, totuși, să nu vii cu propunerea asta. Este mai mult decât

inacceptabilă. Pe lângă toate astea, de unde știi că Sonia a fost văzută de cineva din bandă când s-a dus la Securitate? Înseamnă că Vâlsan a dormit, ceea ce mie nu-mi vine să cred, îl cunosc pe Vâlsan. Nu-i omul care să înghită asemenea hapuri.

— Poate că ai dreptate, începu să cedeze Mihai.

Știa că Vâlsan era greu de păcălit. Dacă Sonia ar fi fost urmărită de cineva Vâlsan ar fi observat. Nu era un novice în materie. Îl părăsi pe Baraban și se duse în biroul său.

...Arghir îl primi pe Mihai mai târziu. De fapt, colonelul îl căutase și când Mihai o auzise pe secretară că spune: „A ordonat să vă prezentați urgent!”, înțelese că se întâmplase ceva deosebit. Arghir îi răspunse la salut și, fără nicio introducere, zise:

— Cred că cei de dincolo vor s-o ucidă pe Sonia!

Mihai nu se miră, așa cum s-ar fi așteptat colonelul.

— Bănuiam că așa vor decurge lucrurile, după cele petrecute ieri seara la Cluj, începu să explice Mihai.

— Nu-i vorba de Cluj, am impresia că hotărârea au luat-o înainte de asta. Și-apoi, nici n-aveau cum să afle atât de repede. Sonia îi încurcă, le este teamă să nu le strice vreo combinație... Nici n-a contat, vreodată, pentru ei, prea mult... Vâlsan pe unde se găsește acum?

Mihai se uită la ceas.

— Precis n-aș putea să vă raportez, tovarășe colonel.

— Dar ce poți raporta precis? întrebă aspru Arghir. Colonelul era supărat și Mihai înțelese motivul. Arghir se gândea și el că Sonia ar putea fi salvată. Mihai spuse încet, și colonelul regretă în sinea lui că îl luase la rost.

— Am să fac tot ce trebuie pentru ca Sonia să fie arestată, tovarășe colonel. Arghir ridică privirea spre el și Mihai mai întrebă, deși nu mai era nevoie: Pot să plec?

— „Poți", înclină capul Arghir și Mihai ieși ca o furtună din biroul colonelului.

Peste zece minute intra din nou, agitat, uitând să mai bată în ușa biroului.

— Sonia a trecut granița acum o jumătate de oră, tovarășe colonel. Nu mai este nimic de făcut.

Colonelul nu-i răspunse. Era liniște și Mihai avu senzația că, dintr-o dată, biroul se dilata, căpătând dimensiuni neobișnuite, iar Arghir se depărtează de el.

— V-am căutat aseară, să vă raportez întâmplarea de la Cluj... Voiam să vă propun arestarea Soniei, spuse Mihai, nu ca să se scuze ci ca să risipească tăcerea ce-l apăsa.

— Tot nu s-ar fi rezolvat ceva, îl auzi pe Arghir răspunzându-i neobișnuit de potolit, parcă resemnat. Până acum o jumătate de oră...

Arghir nu-și duse ideea până la capăt. Se ridică fără un gând anume, dar se așeză aproape imediat pe scaun.

— Sonia sosește peste patru, cinci zile acolo... Și, în

acest timp, se pot întâmpla încă foarte multe.

Lui Mihai i se păru că Arghir redevenise calm și sigur pe el. Ar fi vrut să-l întrebe cam ce se putea întâmpla în acele patru, cinci zile, dar nu îndrăzni.

— Timpul lucrează pentru noi, nu pentru ei, spuse Arghir ca și cum ar fi vrut să-l încurajeze... Este nevoie să obținem de la procuratură mandat de arestare pentru Marius Merbian și Arpad Siclean... Deocamdată, numai pentru ei.

Acest *deocamdată* al colonelului îi aminti lui Mihai ideea acestuia cu verigile lanțului. Voi să spună ceva, dar se auzi un ciocănit în ușa biroului, Arghir tresări.

— Da! spuse el și înăuntru intră Baraban.

— Tovarășe colonel, Merbian a depus un nou pachețel într-o boxă din gara de Nord.

— Efectul post-restantului, spuse Arghir ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva... Trebuie neapărat să știm ce conține acest pachet.

— Am înțeles, răspunse Baraban așteptând ca Arghir să-i mai dea și alte explicații. Arghir netezea la nesfârșit, cu dosul palmei, cristalul lucios al biroului.

— Să renunțăm la arestare, spuse el pentru Mihai... încă puțin, continuă el ca și cum ar fi vrut să-l convingă pe Mihai. Poate găsim o variantă mai bună pentru stadiul actual al cauzei.

Mihai înțelese că noaptea care urma avea să fie o

noapte albă...

34

Siclean renunțase la concediul medical, cu toate că medicul insistase să stea câteva zile acasă, să se trateze.

— La vârsta noastră, îi spusese medicul, orice răceală neglijată poate avea urmări neplăcute.

Dar directorul tehnic îi zâmbise ca și cum el ar fi trebuit să-l încurajeze pe medic și părăsise cabinetul medical chinuit de o tuse seacă ce-i zgâria pieptul.

După vreo două zile de somnolență păcătoasă și de frisoane se decise, în sfârșit, să asculte sfatul doctorului. Plecă de la birou pe la prânz, spre mulțumirea secretarei, care tot timpul se temuse ca nu cumva „să ia" gripa șefu' lui. Cum de-i venise directorului Siclean, așa, dintr-o dată, să-și îngrijească sănătatea? Boala care avansa îl determinase, ori, poate, telefonul acela?... Siclean îl chemă pe Aristotel, care sosi repede în fața institutului. Îl văzu pe director cum coboară cele câteva trepte, înfofolit până la gură cu fularul, bălăbănind în mână imensa sa servietă din piele neagră. Peste noapte înghețase și cernerea ușoară de zăpadă așezase un strat subțire, alunecos.

Aristotel coborî voind să-l ajute, dar Siclean îi făcu semn cu mâna că nu este nevoie. Se strecură în mașină

și se lăsă greoi pe banchetă, cu servieta în brațe.

— Acasă, băiete, spuse Siclean. Nu mai merge altfel. Apoi începu să tușească.

— Vin fiert, cu zahăr și scorțișoară, asta-i mai bun decât toate, tovarășe director, îl povățui Aristotel. E plăcut și face minuni!

Siclean nu-i răspunse. Își sprijini capul de spătarul canapelei și își întinse picioarele într-o încercare de relaxare. Mașina mergea încet, derapând ușor la curbe, condusă cu grijă de șofer. O lumină gri învăluia străzile orașului cu oameni grăbiți și zgribuliți. În mașină se făcuse cald, dar Siclean parcă nu simțea căldura. Își înfipsese mâinile în buzunarele paltonului, servieta alunecase pe banchetă, lângă el.

— Și muștarul la picioare e bun, tovarășe director, îi veneau la ureche sfaturile grijuliului Aristotel... Da' cel mai bun, tot vinu' fiert rămâne.

Șoferul își etala degeaba cunoștințele medicale. Siclean nu putea fi scos din muțenie. Părea că boala îi încleștase și gura. Când ajunseră în fața casei, Aristotel sări iute de la locul său și până ce Siclean să mai spună ceva, brațul tânărului șofer îl ajută sa coboare.

— Mulțumesc, făcu acru, sau așa i se păru lui Aristotel acest mulțumesc al șefului său. Dacă am nevoie de dumneata am să te caut eu, mai spuse Siclean și intră în curte. Auzi din spate motorul mașinii ambalat

de șofer, apoi bâzâitul subțire cum se pierdea departe. Intră în casă. Mirela nu sosise încă, se afla la școală. Siclean știa că azi avea să mai întârzie puțin la o ședință a consiliului profesoral. Se dezbrăcă în hol și, cu servieta în mână, intră în biroul său. Era o încăpere mică, bine luminată, de geamurile înalte, cu o casă de fier așezată pe colț, în spatele mesei de lucru. Așeză servieta pe un fotoliu și, după ce își frecă mâinile, pe care și le simțea reci, scoase din buzunar o legătură de chei înșirate pe un inel simplu, alese una și deschise casa de fier. Scotoci sub un maldăr de hârtii, scoase o cutiuță din metal pe care o puse pe un colț al mesei de lucru. Apoi apucă servieta de pe fotoliu și o așeză lângă cutiuță. O durere surdă îl încerca în tâmple și Siclean le masă ușor. Durerea fugi pentru câteva clipe numai. Reveni la fel de sâcâitoare. Siclean se crispă ca într-un efort și desfăcu servieta. Cu grijă, trase afară o cutie din ebonit negru și, după ce luă dintr-un sertar al biroului o șurubelniță, începu să meșterească la ea...

...Se uită la ceas. Peste cel mult o oră Mirela trebuia să se înapoieze. Siclean își terminase treaba. Încuie în casa de fier cutia de ebonită, mai trase de mânerul de alamă de câteva ori și, luând cu el cutiuța de metal, părăsi casa și intră în garaj. Ieși repede în curtea albită de ninsoarea subțire. De sub stratul de nori soarele se chinuia să apără. Siclean era mulțumit. Numai durerea aceea

agasantă îi îngreuna capul și îi împăienjenea uneori ochii. Reintră în casă. Focul din soba din dormitor ardea domol, era cald și Siclean ar fi vrut să se arunce în pat așa îmbrăcat cum era. Dar știa că ar fi putut adormi și moliciunea aceea ce-i umbla prin tot corpul l-ar fi putut doborî. Renunță. Intră în baie și dădu drumul robinetului de la chiuvetă. Se spălă pe față, îndelung, cu apă rece, într-o încercare de a domoli fierbințeala care i se urcase în obraji și îi încingea tot capul. Începu apoi să se plimbe prin casă, dintr-o cameră în alta, fără rost, pândind pașii Mirelei... Telefonul din dimineața aceasta picase cum nu se poate mai rău. Numai de o plimbare la București nu avea el chef. Dar n-avea încotro. Trebuia să plece. Afară începuse să fulguiască și Siclean își lipi fruntea de geam, privind zbaterea domoală a fulgilor. Nu auzise pașii Mirelei în curte, ci numai zgomotul ușii închise când Mirela intră în hol. Se dezlipi de lângă geam și îi ieși în întâmpinare. Mirela adusese cu ea miros de zăpadă și ger, avea obrajii îmbujorați și pe șuvița de păr ce scăpase de sub căciula de blană străluceau câteva broboane argintii.

— Tu ai temperatură, îi spuse Mirela după ce ei e sărutase pe fruntea rece. Îi apucă obrajii în palme și continuă autoritară: Dezbrăcarea și în pat, domnule director.

Siclean protestă:

— Nici gând... Am o chestiune urgentă... Urgentă și foarte importantă, sublinie el și Mirela nu mai insistă. Își cunoștea soțul. Niciun argument nu l-ar fi putut convinge să renunțe la ceea ce își pusese în gând.

*

Începuse să se întunece când intră în București. Aprinse farurile și reduse viteza. Ninsoarea se întețise, dar străzile orașului înghițeau fulgii în noroiul acela subțire și nesuferit ce se lipea sub aripile mașinii. Pe Siclean îl usturau ochii și capul îi vuia. Încercase să fumeze, dar fumul îl îngrețoșase și în scrumieră se aflau trei țigări, aproape întregi, cu capete strivite.

În Piața Victoriei trebui să aștepte la stop câtva timp, care lui Siclean i se păru exasperant de mult. Când apăru culoarea verde în semafor, coti la dreapta pe Bulevardul Titulescu și, ajuns în Griviței, se îndreptă spre Gara de Nord. Parcă în apropierea gării și coborî din mașină. Simți răcoarea liniștitoare a fulgilor ce continuau să cadă din ce în ce mai deși. În fața gării, autobuze ticsite, taxiuri, oameni, mulți oameni, într-un du-te-vino amețitor cu și fără bagaje. Siclean se amestecă în această forfotă pestriță, îmbrâncit, răsucit, făcându-și loc cu greutate spre peron. Scoase bilet de la ceferistul ce repeta monoton fără interes, parcă: „Biletele la control vă rog!”, și se îndreptă spre boxele de bagaje. Sub cupola înaltă plutea o lumină albă și rece.

Siclean găsi boxa pe care o căuta, formă cifrul și o deschise. O sacoșă din material plastic, plină cu portocale, se afla chiar în „gura” boxei. O luă și, după ce-și ridică gulerul de blană al paltonului, se îndreptă cu pași domoli spre ieșire.

Siclean se scutură de fulgii ce se lipiseră de palton și se urcă în mașină. Rămase un timp la volan, nehotărât. Sacoșa cu portocale se afla pe banchetă, lângă el. Luă o portocală pe care se apucă s-o curețe de coajă. Mâncă încet. Miezul cărnos, dulce-acrișor și parfumat, îi plăcu. Numai după ce termină de mâncat, porni motorul și mașina se urni încet din loc strecurându-se printre oamenii ce traversau strada prin cele mai neașteptate locuri. La Arcul de Triumf ocoli la dreapta, spre Piața Aviatorilor și, înainte de a ajunge în piață, viră și intră pe a doua stradă. După câțiva zeci de metri opri. Răsturnă sacoșa cu portocale și începu să caute febril. Găsi un pachețel pe care îl desfăcu. În el erau trei șocolate și un plic. Pipăi plicul, apoi îi rupse marginile. Strada era pustie, becurile atârnate de stâlpi răspândeau o lumină anemică. Siclean aprinse plafoniera. Sfâșie nerăbdător plicul și din el scoase două bucăți de hârtie și o plăcuță metalică de culoare verde. Tresări și un sentiment de imensă bucurie îl copleși. Cecul, cecul promis se afla între degetele lui, foșnea mătăsos. Citi de câteva ori cifra aceea cu multe zerouri, parcă

nevenindu-i să creadă că totul se terminase. Nu mai simțea nici fierbințeala care-i fulgera capul, nici durerea aceea surdă din tâmple. Dar plăcuța aceasta verde ce rost avea? Desfăcu cealaltă hârtie. Era un bilet, cu fraze laconice, compuse din litere decupate din ziar: „Ne vom ține de cuvânt și pentru restul. Plăcuța verde în locul celei roșii pe care ai pus-o cu obiectele. Dai datele personale. Plecare, fixezi ziua. Și calcule pentru D. 18. Ultim serviciu. Aștepți recoltare. Lași mașină. Două ore plimbare în parc la Pescăruș. Arde!"

Siclean stinse lumina din mașină. Biletul îi înnegura bucuria și începu să simtă iar durerea aceea sâcâitoare din tâmple... îi mai cereau calculele pentru D. 18. De unde știau oare de existența acestui D. 18? De ce nu-i spuseseră de la început? Totul ar fi fost simplu, mai ales că D. 18 era lucrarea lui. Nu pricepea la ce aveau nevoie de aceste calcule, după părerea lui, fără o valoare deosebită. Și datele personale! Doar le aveau, de multă vreme. Ningea, ningea într-una și el trebuia să se plimbe prin parc două ore. Coborî cu părere de rău și încuie portiera. Parcul nu era departe, dar n-avea niciun chef de plimbare prin acest noroi lipicios. Urâtă mai era iarna în București. Oricât ar fi nins, nu te puteai bucura de zăpadă. În locul ei, mocirlă, apă, alunecuș.

De la primit pași în parc, Siclean avu senzația că a pătruns în alt oraș, într-o altă lume, cu iarnă frumoasă

și adevărată. Zăpada așternută în strat gros se lăsa moale sub pași, pomii încărcați de alb păreau generoși în frumusețea lor, fulgii fâșâiau lin printre crengi într-o curgere de catifea albă. Era altă iarnă, iarna parcurilor orașului, plină de sălbăticia și frumusețea ei dintotdeauna. Și Siclean nu mai regreta această plimbare fortuită. Când ajunse pe malul lacului, un vânt rece îl întâmpină. Apa se clătina clipocind la mal, iar în larg luminile Casei „Scânteii" se filtrau subțiri și pline de chemare.

*

Merbian așteptase sosirea lui Siclean, undeva mai departe de locul unde acesta își parcase mașina. Zări silueta „Fiatului" cum cotea pe strada aceea, apoi îl văzu și pe Siclean cu pași mărunți, târșâiți, ca de bătrân, traversând strada și îndreptându-se spre parc. Mai așteptă un timp, apoi o porni spre „Fiatul" lui Siclean și îl depăși. Ajuns în capul străzii se opri. Fumă o țigară, tropăind în loc ca și cum ar fi așteptat pe cineva și numai târziu renunță la pândă. Merbian era nemulțumit. Dar, mai ales, contrariat de acest joc, pe care și lui i-l impusese cineva. Acel cineva despre care nu știa nimic. Iar instrucțiunea pe care o primise era, după părerea lui, absurdă, gratuită. Oare Siclean să fie, de fapt...!?! Putea să creadă orice, avea suficiente argumente... în definitiv, nu era treaba lui. Se apropie de „Fiat" și, fără nicio

ezitare, introduse o cheie în broasca ușii, răsuci, apăsă pe mâner și deschise. Intră înăuntru și căută în torpedou. Degetele pipăiră metalul unei cutii. O luă și ieși din mașină. Încuie portiera și, ocolind mașina, deschise portbagajul. Cotrobăi în el un timp, după care îl închise și porni spre stația de autobuze. Se urcă în primul „31”, scoase bilet și se lăsă să cadă pe o banchetă cu un oftat de ușurare.

De-abia plecă autobuzul din stație, că de „Fiatul” lui Siclean se apropie un bărbat cu gulerul paltonului ridicat, care începu să meșterească ceva la portbagaj. Îl deschise, în sfârșit, și, cu o lanternă oarbă, lumină interiorul. Zăbovi mai mult timp, vârât cu capul înăuntru, se uită la ceas și, după câteva minute, închise și plecă spre Arcul de Triumf. Ningea, ningea într-una, cu fulgi din ce în ce mai mari, și bărbatul se întrebă cum avea să ajungă Siclean la Ploiești pe o asemenea vreme. Dacă mai întârzia mult risca să se înzăpezească și bărbatul nu dorea deloc acest lucru. Și-l imagină pe Siclean plimbându-se prin parc, pe marginea lacului, și zâmbi amuzat.

35

Nini se mai certase de câteva ori cu soacră-sa și tot de atâtea ori se împăcase cu ea, plângându-i pe umăr cu

lacrimi mari și sughițuri de copil cuprins de remușcări.

— Mamă, Vasilică e mort, dar nu vor să ne spună, începu ea să se jelească într-o dimineață.

Tuța o privi încruntată – nu-i plăceau vorbele de cobe ale noru-si – vru s-o repeadă, dar se stăpâni.

— Vorbești aiurea, îi explică ea totuși. Dacă ar fi cum zici, am fi știut și noi. E altceva aicea, încercă ea să-i explice. Este undeva la contagioși, și d-aia nu avem voie să-l vedem. Adică are o boală care se ia, o lămuri ea binevoitoare pe Nini.

— Mersi pentru explicație, îi sări țandăra din senin lui Nini. Doar nu sunt atât de proastă să nu știu ce-i aia o boală contagioasă. N-am învățat carte degeaba.

Tuța o privi crunt, de parcă ar fi vrut s-o ia la palme, dar se stăpâni. Ridică numai din umeri și își făcu drum la bucătărie. Auzi în urma ei glasul pițigăiat al noru-si:

— Dacă matale nu-ți pasă de fi-tu, mie îmi pasă de el, că e bărbatul meu cu cununie, chiar dacă m-a bătut fără vină. Eu plec la spital și-i dau dracului pe toți, dacă nu mă lasă să-l văd... Eu am plecat, să știi, chiar acuma am plecat.

Și Nini se ținu de cuvânt. Se îmbrăcă și porni îndârjită la spital, să se războiască strașnic cu toată lumea până ce avea să o lase să-l vadă pe Vasile.

Pe drum, însă, zelul i se mai potoli și ajunse la spital calmă, mirându-se și ea ce o apucase să iasă din casă pe

o vreme ca asta, mai ales că acum trei zile stătuse de vorbă cu un medic care-i explicase că Vasile era în afară de orice pericol, dar că nu era bine să fie vizitat.

Când o zări, bătrânul portar sări înfricoșat de la locul său și nu se lăsă amăgit de zâmbetul lui Nini. O cunoștea de-acuma, știa că din râs dădea în țipete și plâns. Că atunci când începea să-i turuie gura îți venea să-ți astupi urechile și să-ți iei lumea în cap. Și așa se întâmplă și de astă dată. După ce încercă să-l înduplece pe portar cu vorbe dulci și promisiuni, începu să-și iasă din fire și să țipe. Nu se potoli până ce nu veni o soră s-o ia și s-o ducă la medicul care îl îngrijea pe Grigoran. Medicul nu era singur. Se mai afla în cabinetul său un bărbat înalt, cu ochii verzi, care se ridică politicos de pe scaun și o salută. Gestul și mai ales ochii veseli ai bărbatului o dezarmară pe Nini. Începu să plângă potolit și printre lacrimi, să-l implore pe medic s-o lase să-l vadă pe Vasile. Medicul îl privi pe Mihai care înclină capul.

— Bine, doamnă, se dădu învins medicul.

— Numai dacă ne promiteți c-o să fiți cuminte, adăugă Mihai. O să-l vedeți prin fereastră, dar el nu trebuie să vă vadă. Orice emoție îi poate fi fatală, încercă s-o convingă Mihai.

Nini sări de pe scaun, ștergându-și ochii cu dosul palmelor și îi urmă pe cei doi...

...Ieși din spital veselă și portarul rămase uimit când ea îi spuse zâmbind:

— Sărut mâna, moșule, ești un om tare de treabă, n-am să te uit... Am să-ți aduc o damigeană de muscat, de-ai să mă pomenești.

Dar Nini n-avea să se țină de cuvânt și bătrânul n-avea să guste din muscatul promis. De altfel, Nini uitase de promisiune de cum sosise acasă...

Mihai părăsi și el spitalul cam la vreo oră după plecarea lui Nini. Avusese o discuție aprinsă cu Vasile Grigoran.

Cum de „uitase" de rolfilmul pe care îl pusese în portbagajul „Opelului" Soniei? Uitase, și gata! acesta fusese răspunsul lui Grigoran, întărit de jurămintele lui obișnuite. Mihai însă aflase că rolfilmul îi fusese dat de acel Lențiu demult, chiar la prima lor întâlnire, și tot atunci îi spusese și ce să facă cu el. Deci, întregul plan fusese pus la punct de la început. Nu se lucrase la inspirație, cum bănuise cândva Mihai...

De la spital, Mihai se duse direct la birou unde îl aștepta colonelul Arghir. Cum îl văzu, își dădu seama că Arghir se afla într-o dispoziție excelentă, ceea ce însemna că lucrurile mergeau bine.

— Ne apropiem de potou, spuse colonelul... Ce ți-a mai îndrugat Grigoran?

Mihai îi relată discuția și colonelul clătină din cap.

— Evident, uită exact ceea ce nu-i convine... De altfel, în momentul de față, pentru noi este o piesă, ca să spun așa, cam ieșită din joc. Piesa numărul unu este aceea pe care încă n-o cunoaștem... Dar o s-o dibuim curând, va ieși singură la vedere.

— Credeți că Siclean este piesa numărul unu?

Raționamentul lui Mihai era corect. Siclean adusese materialul la București și-l lăsase în torpedoul mașinii sale. Merbian, după instrucțiunile pe care le primise prin post-restant, luase materialul și îl pusese în portbagajul mașinii aceluiași Siclean. Se putea trage concluzia că Siclean era șeful, că își dădea singur ordine prin Merbian, tocmai pentru ca acesta să nu știe cine conducea rețeaua. Lui Mihai i se părea ingenios procedeul lui Siclean și, în același timp, inedit. Numai că materialele trebuiau scoase din țară. De cine, când și cum? Deci mai trebuia să apară cineva. Asta nu însemna însă că Siclean nu putea fi creierul acțiunii...

— Am spus: o piesă pe care n-o cunoaștem încă, așa că întrebarea ta rămâne cu un singur răspuns: nu.

— Atunci „piesa” aceasta va trebui să ia materialele din portbagajul mașinii lui Siclean, comentă Mihai mai mult pentru sine. Este complicat, tovarășe colonel. Siclean își ține mașina în garaj, acasă. Șeful care trebuie să intre în posesia materialelor va fi nevoit să pătrundă în garaj...

— Ți se pare chiar atât de complicat?

Arghir avea dreptate; nu era deloc complicat, numai că orice întârziere aducea după sine riscul ca Siclean să descopere materialele în portbagajul mașinii sale.

— Și noi cum o să știm cine va lua materialele din „Fiatul” lui Siclean?

— Aici e aici, se încruntă puțin colonelul. La asta ar trebui să ne gândim... Dacă nu cumva o fi prea târziu. De ieri noapte a trecut destul timp... Cred, totuși, că ar fi bine să te urci în mașină și să le dai o mână de ajutor lui Baraban și Matei...

Se auzi o ciocănitură în ușă și înăuntru intră căpitanul de la tehnic, care primise copia după plăcuța verde. Era obosit, cu ochii încercănați și buzele uscate. Lucrase toată noaptea.

— Tovarășe colonel, această plăcuță poate provoca o nenorocire, spuse el precipitat.

Și Arghir, și Mihai tresăriră.

— Cum asta? se ridică Arghir de la biroul său.

— Să vă explic, tovarășe colonel, începu căpitanul.

36

Sonia gonise ca o bezmetică, aproape zi și noapte, neîngăduindu-și decât scurte popasuri pentru câteva ore de somn. Gonise cu inconștiența disperatului,

pentru care nimeni și nimic nu contează. Numai norocul o ajutase să străbată fără accident șoselele umede, ori înghețate, uneori înfundate de zăpadă abundentă. În femeia aceasta tânără încă și frumoasă, cu ochi încercănați, se răsturnase totul; amintirile, dorințele căpătaseră nuanțe și dimensiuni ciudate, care făcuseră din ea un robot invulnerabil la sentimente. Și, poate, lucrul cel mai grav, era incapacitatea de a mai sesiza consecințele propriilor acte.

Nu se mai gândise la Globi și la ordinul său, ignorase să se prezinte la el de cum sosise. Parcă Globi nici n-ar fi existat. Numai o milă imensă pentru unchiul Will.

O întâmpină apartamentul în care locuise unchiul Will. Mobilele, pereții, covoarele i se părură reci și inutile acum când bătrânul nu mai era. Apoi, goana la atelierul unde lucrase. Nu află mare lucru. I se făcuse rău, într-o dimineață, căzuse jos și, până să vină salvarea, murise. Simplu... La cimitir, mormântul proaspăt, acoperit de zăpadă, o coroană de flori veștede și... cam atât... Nu-și mai amintea ce s-a întâmplat cu ea, dacă a plâns sau nu, nici cât a stat îngenuncheată în zăpadă. S-a trezit dintr-o dată în căsuța paznicului cimitirului, cu ochi îngrijorați în jurul ei.

Afară, noapte. Și ger. N-au vrut s-o lase să plece singură, dar ea i-a asigurat că totul este în ordine și că va ajunge acasă. Mai ales că era cu mașina...

O zi n-a mâncat nimic. A stat întinsă pe pat, cu ochii în tavan, golită de gânduri. Apoi a început să-și revină, să se adune, să se trezească treptat la realitate. A mâncat ceva, și-a amintit că o aștepta Globi să-i dea banii în schimbul rolfilmului. Care rolfilm? Acela pe care îl cumpărase la Cluj, nu pe care îl găsise în portbagajul" Opelului". Globi nu era un tâmpit să nu-și dea seama. Va afla imediat că fusese tras pe sfoară. Și atunci?!? începuse să-și pună întrebări, să caute răspunsuri, să se gândească la consecințe. Ce nebunie făcuse! La urma urmei ce i se putea întâmpla? De ce se mai întorsese oare? Ca să vadă mormântul unchiului Will. Îl văzuse: un morman de pământ pe care zăpada îl acoperise, o coroană veștejită, un nume scris pe cruce. Și zbuciumul ei. Altfel crezuse, altfel își imaginase totul. Unchiul Will nu mai era, dispăruse dintr-o dată și, în locul lui, rămăsese nimic. Poate, amintirea numai, tulbure și ea, crâmpeie de imagini învălmășite.

Căută mult în memorie până își aminti numărul de telefon al lui Globi... îi auzi vocea ștearsă cum îi urează bun venit și îi fixează o întâlnire. Asta se petrecea la trei zile după ce sosise... acasă.

*

Sonia se duse la întâlnire în casa aceea mică, împrejmuită cu gard din fier forjat, unde îl cunoscuse. Poarta era descuiată. O împinse. Apăsă pe butonul

soneriei și ușa se dădu în lături imediat. Dar nu era Globi, ci un alt bărbat, elegant, care o pofti să între, apoi să se dezbrace și să ia loc pe un fotoliu din micul hol.

— Domnul Globi vă roagă să-l scuzați câteva minute, are puțină treabă... Vă mai roagă să-mi dați mie obiectul pe care l-ați adus.

Fără să ezite, sau să întrebe ceva, Sonia îi dădu rolfilmul. Krugenn îl făcu să dispară în buzunar, se scuză și intră într-o cameră a cărei ușă dădea din hol. În hol era cald, și Sonia se relaxă între brațele moi ale fotoliului... Cât să fi trecut? Îl văzu pe Krugenn lângă ea, înalt, elegant, cu veșnicul său aer de aroganță. El o rugă să mai aștepte puțin, apoi deschise o ușă capitonată care se închise în urma lui fără zgomot.

Globi ședea tolănit pe o canapea de piele, cu capul rezemat de spătarul înalt. Avea pleoapele închise, dar nu dormea. Auzise pașii lui Krugenn și făcu un semn cu mâna.

— Ei?!? mai mult se miră parcă, decât întrebă Globi.

— Rolfilmul nu conține nicio imagine.

— Perfect! se învioră dintr-o dată Globi sărind de la locul său cu o sprinteneală care-l miră pe Krugenn. Perfect! începu să-și frece mâinile. Înseamnă că securitatea românească a intrat în jocul meu... Deci, i-au înlocuit rolfilmul acestei doamne... Ceilalți pot lucra fără grijă. Te rugasem să-l anunți pe Alfred Marisone să-

mi trimită urgent situația. Știe el despre ce-i vorba.

— L-am anunțat, raportă mai mult slugarnic decât respectuos Krugenn. De când alunecase undeva la periferia serviciului, Krugenn dădea din coate cum putea să se cațere din nou, chiar dacă era nevoit să se târască la picioarele acestui individ sordid, cum îl socotea el pe Globi.

— Și?

— Încă nu este în măsură să o trimită...

Globi se lăsă din nou pe canapea. Își aminti că Alfred Marisone voise să lucreze și pe cont propriu, atunci când încercase să miluiască pe oamenii aceia din conducerea întreprinderii românești. Fusese cât p-aci să dea peste cap întregul plan pe care îl concepuse el, Globi. Spre norocul lui Alfred, nu se întâmplase așa. Îl pusese pe roate pe Merbian și apoi întregul lanț. Îl iertase, dar acum, era de netolerat...

— Știi, Krugenn, oamenii tâmpiți nu mă deranjează atâta timp cât nu fac pe deștepții. Dar când încep să aibă inițiative, să-și dea cu părerea tocmai pentru a masca tâmpenia, îmi iau măsuri de precauție.

— Dacă vă referiți la Alfred, mie nu mi se pare deloc tâmpit, îndrăzni Krugenn o mișcare strategică și Globi căzu în plasa întinsă.

— Cu atât mai rău pentru el, argumentă cu voce egală Globi, nu mai are nici această scuză.

Krugenn înțelese că dacă Globi vorbea în felul acesta despre Alfred, zilele acestuia, ca șef al secției V, erau numărate. Și lui Krugenn nu i-ar fi displăcut deloc să ia locul „răposatului” Alfred.

— Și-acum, cheam-o te rog pe doamna Sonia, a așteptat atât cât trebuie. Sunt tare curios să aflu din gura ei ce-a determinat-o să nu se prezinte în prima zi.

Krugenn deschise ușa capitonată și o invită pe Sonia să între.

Globi îi răspunse printre dinți la salut și n-o invită să ia loc.

— Nu ne ținem de cuvânt, doamnă, îi reproșă el.

— Am aflat de moartea unchiului Will și, vă rog să mă credeți, n-am putut... am fost la mormânt...

— Ați aflat? Cum asta?

— Am dat telefon acum zece zile și...

— Ați dat telefon? o întrerupse Globi scrutând-o cu ochi reci. V-am explicat doar că n-aveți mare lucru de făcut, dar v-am interzis să ieșiți din dispozițiunile mele.

Sonia tăcea. N-avea ce să spună, cum să se justifice. În încăpere se lăsă liniștea, o liniște insuportabilă pentru Sonia. Globi se ridicase de pe canapea și privea pe fereastră, ignorându-i parcă prezența. Fără să se întoarcă, spuse:

— Să trecem peste asta. Dacă am spus că trec peste asta, înseamnă că sunt mulțumit de treaba pe care ați

făcut-o. Din clipa aceasta, doamnă, afacerile noastre sunt încheiate... Iată cecul promis, îi întinse Globi o hârtie împăturită, pe care Sonia o strecură în poșetă fără să se uite la ea.

— Mulțumesc, spuse Sonia.

— Între noi, doamnă, n-au ce căuta mulțumirile. Am fost doi parteneri de afaceri și atât... De mulțumit să-mi mulțumiți pentru altceva, Globi făcu o pauză. „Opelul” cu care ați călătorit rămâne al dumneavoastră.

Sonia se îmbujoră de plăcere. În acel moment uitase de toate; trăia clipa plăcută pe care i-o oferise Globi.

— Înainte de a ne despărți, vă atrag atenția asupra unui lucru: discreție. Nu m-ați cunoscut, nu v-am cunoscut... Și pașaportul, vă rog să-mi dați pașaportul.

Sonia căută în geantă și pentru că Globi se afla cam departe îl puse alături, pe masă. Krugenn întinse mâna, îl luă și după ce îl răsfoi, îl puse la loc înclinând capul. Adică: totul era în regulă.

— Pot să plec? întrebă Sonia.

— Evident, doamnă, la revedere... Sau mai bine spus, adio, se corectă Globi. Domnule, se adresă el lui Krugenn, fii amabil și condu-o pe doamna...

...Krugenn se înapoie repede și Globi îi văzu privirea înghețată.

— Deci te-ai convins că oricât m-am străduit, n-am putut să scot din ea nici măcar o agentă de mâna a

șaptea... O sentimentală isterică, capabilă să gafeze la fiecare pas... Așa că scutește-mă de prezența ei. Sunt de acord cu planul dumitale, Krugenn... Și, după asta, va trebui să-ți speli păcatele. Secția V nu este deloc ușoară. Sper să te descurci mai bine decât Alfred...

Avea acest Globi o artă de a-și stimula subalternii, când era vorba să execute vreo misiune mai delicată, pe care Krugenn o admira sincer. Chiar acum, când era vorba de el și nu de altcineva.

37

Când coborî din lift, Sonia se ciocni de o femeie între două vârste, cu ochelari. Văzând-o, femeia tresări, dar Sonia nu observă. Femeia își ceru scuze și se urcă în lift. Era Herta, secretara lui Globi, însă Sonia n-avea de unde să știe; de altfel, nici faptul că vizita Hertei în bloc nu era întâmplătoare.

Intră în casă. Simțea ceva, ca o ușurare de o imensă greutate ce-i apăsa umerii. Liniștea apartamentului, pustiul din el se răsfrânse în ea ca un ecou dureros ce se transformă într-o neliniște bruscă. Rămase în hol, parcă neîndrăznind să pășească mai departe. Și acolo, în hol, izbucni într-un plâns deznădăjduit. Ce avea să facă mai departe? Bani! Bani avea acum, dar... Intră în baie și se spălă pe față curățându-și fardul. Când se privi în

oglindă văzu un obraz palid, ochi înroșiți și o cută adâncă pe frunte. Când apăruse? Intră în sufragerie și privirea îi rătăci peste vitrina înaltă, peste masa lucioasă cu o glastră de cristal pe ea. Toate i se părură străine, de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima dată. Și lângă glastră o foaie de hârtie, așezată la vedere. Se apropie de masă și luă hârtia. Literele de pe ea începură să se învălmășească în fața ochilor. Citea și nu-i venea să creadă.

„Doamnă Sonia,

Fără voia dumneavoastră ați fost atrasă într-o „afacere" dubioasă... Sunteți în primejdie. Oamenii aceia au pus la cale lichidarea dumneavoastră pentru a fi siguri că veți rămâne discretă. Aveți o singură salvare: să vă întoarceți în țara dumneavoastră. În noptieră aveți un pașaport pe numele dumneavoastră și bilete de avion pentru orele șase dimineața... Căutați să vă ascundeți undeva, până mâine... Veți fi urmărită. Distrugeți biletul. Succes!"

Sonia citi o dată și încă o dată, apoi, ca un automat, distruse biletul și căută în noptieră. Găsi pașaportul și biletele de avion pe care le puse în poșetă... „Lichidată"! Doamne, cum de nu-și dăduse seama chiar de la început?! Rolfilmul despre care nu i se reproșase nimic,

dărnicia domnului Globi, prezența celuilalt... începu să-i fie frică. Se rută pe fereastră, în stradă, dar nu i se păru nimic suspect... Cine era binevoitorul, sau binevoitorii care o ocroteau? Ce importanță mai avea când se afla în situația aceasta disperată? Și nu avea pe nimeni cu care să se sfătuiască. Își dădu seama cât de singură era, aici, pe meleagurile acestea. Mai singură decât pe o insulă pustie. Mai singură și fără nicio speranță. Pe o insulă, aștepți să vină vaporul salvator. Aici, însă?!? Nu, nu putea să-și ia o valiză. Ar fi dat de bănuit celui, sau celor care vor fi pe urmele ei. Și atunci, deznodământul fatal avea să vină rapid, pe negândite... Coborî, se urcă în „Opel" și se îndreptă spre bancă. Prezentă cecul funcționarului de la ghișeu care, văzând suma scrisă în el ridică sprâncenele și apoi o privi plin de respect. O rugă politicos să aștepte puțin și el se retrase spre biroul său. Cercetă un registru, vorbi cu cineva la telefon, apoi scoase din casa de bani câteva pachete de bancnote și începu să le numere tacticos, fără grabă.

— Vă rog, verificați și dumneavoastră, îi spuse Soniei împingând prin gaura ghișeului teancurile de bancnote. Sonia îi zâmbi, adică: „Am încredere în dumneavoastră" și așeză bancnotele în servieta mică pe care o adusese cu ea. Ieși din clădirea băncii, se urcă în „Opel" și demară. Mergea la voia întâmplării, fără o țintă anume. Nu se gândea decât la un singur lucru: să

fugă, să se ascundă. Dar unde? Avea senzația că cineva se afla pe urmele ei, că așteaptă momentul potrivit să o ucidă. Îi era frică, frică de sfârșitul pe care, din umbră, oamenii aceia i-l pregăteau. Conducea prin străzi aglomerate, crezând că nimeni n-ar fi avut curajul să se apropie de ea cu gânduri rele. Dar zilele de iarnă sunt scurte; lumina se topește repede și noaptea cade brusc, fără să-ți dai seama. Se înfricoșă și mai mult. Acasă nu se mai putea întoarce, avea senzația că acolo era așteptată de cei care voiau să încheie socotelile cu ea. Opri la o stație de benzină și făcu plinul. Mai așteptă un timp, dar nimeni nu era pe urma ei. Sau, nu-și dădea ea seama. Peste oraș bătea un vânt nordic, înghețat, aducând cu el o părere de ceață subțire ce estompa casele, oamenii și puținii copaci.

Sonia întoarse mașina și, parcă fără voia ei se trezi că oprește în fața blocului unde avea apartamentul. Și atunci, văzu prin oglinda retrovizoare o mașină albastră care venea, legănându-se pe suspensiile moi, și oprind în spatele „Opelului”. Sonia coborî repede, intră în holul blocului și se repezi spre lift... Opri la etajul 5 unde avea apartamentul, trecu pe lângă el fără să intre și alergă de-a lungul culoarului. La capătul lui deschise ușa și începu să coboare în grabă pe scara de serviciu care da în spatele blocului. Afară se lăsase întunericul și se aprinseseră luminile.

Brusc, ninsoarea încetă și norii se risipiră. Era senin și ger. Mai ales noaptea, gerul te frigea parcă, și zăpada scârțâia sub pași. Siclean își reluase serviciul, dar boala îl moleșise. Aristotel, șoferul, îl întâmpinase din poartă cu un surâs larg și îi deschise portiera mașinii. Observă că Siclean nu avea cu el nedespărțita servietă din piele neagră, voi să-i spună, temându-se ca nu cumva s-o fi uitat, dar renunță.

— Bine ați venit! îl salută Aristotel ca și cum Siclean s-ar fi întors din cine știe ce călătorie îndepărtată. Siclean îi zâmbi și el și îl bătu prietenește cu palma pe spate, apoi se urcă în mașină și trase portiera. În urma lui. Părea mulțumit. Răspunse la glumele șoferului și, așa din senin, îl întrebă ce-i face nevasta și unde avea de gând să petreacă Revelionul. Aristotel îi răspunse că încă nu s-a hotărât, mai este încă timp, dar s-ar putea să rămână acasă în familie, ca și anul trecut.

— Dar dumneavoastră? îndrăzni șoferul.

Siclean nu se formaliză. I se confesă ca unui amic.

— Undeva pe Valea Prahovei. Numai dacă o să găsesc locuri.

— Păi, îngrijiți-vă din timp, îl sfătui Aristotel, atunci în ajun o să fie nebunie mare.

Siclean nu era amator de petreceri zgomotoase. Din când în când, însă, cu intuiția și înțelegerea omului care își iubea sincer soția, îi făcea concesii Mirelei. Nu arăta însă în niciun fel că cedează numai ca să-i facă ei pe plac.

Venea în întâmpinarea dorinței ei firesc, ca și cum și el ar fi vrut din toată inima acest lucru.

— Ai dreptate, o să mă ocup din timp, îi răspunse, în sfârșit, șoferului.

De altfel și Mirela îi sugerase aceasta. Ba, cu tact, îl făcuse să promită o călătorie la Sinaia sâmbătă, pentru a vedea la fața locului ce posibilități există. Acceptase, deși călătoria îl obosea, acum după boală. N-ar fi fost nimic, n-ar fi avut nicio grijă dacă Merbian nu l-ar fi sâcâit din nou cu plăcuța aceea verde și cererea, ultima după cum pricepuse el, de a mai furniza informații despre banala instalație D. 18. Și datele acelea personale pe care i le cereau i se păreau fără valoare practică. Aștepta înștiințarea când să se apuce de... lucru. Era nerăbdător să isprăvească și apoi să-și pregătească plecarea. Un lucru îi mai rămânea de făcut: să vorbească și cu Mirela. I se părea cel mai dificil și plin de riscuri. Va încerca varianta unei excursii în străinătate și acolo... Era cea mai simplă și mai sigură, dar nu prea ușor de realizat din diferite cauze... Deocamdată, călătoria de tatonare la Sinaia, cum spusese Mirela. Și numai mâine nu era sâmbătă.

— Am ajuns, tovarășe director, îl trezi din gânduri Aristotel.

Mașina oprise în fața institutului și Siclean coborî. Sosise devreme, după obicei, secretara nu se afla în birou. Își agăță paltonul și căciula în cuier, deschise fișetul, scoase un dosar și se afundă în lectura lui.

*

— Simt că-mi plesnește capul, mărturisi Baraban. Bine că ai sosit... Și e un ger pe-aicea!

Că în Ploiești era ger, Mihai constatase singur, dar nu știa de ce se lamenta Baraban că-i plesnește capul. Și voi să afle.

— Știi cine a fost primul patron al lui Arpad Siclean? făcu o pauză lungă, de efect, crezu Baraban. Dar Mihai îi spulberă plăcerea de a-l ului. Spuse firesc, ca bună ziua:

— John Merik!

Baraban tresări și lui Mihai i se păru că este mai mult nemulțumit decât contrariat de răspuns. Dar nu se manifestă ca atare. Ridică, profesoral, un deget în sus.

— Știi că Merik nu s-a ocupat numai de petrol ci și de spionaj? spuse sentențios Baraban.

— Adică, și de petrol, preciză Mihai preponderența ocupațiilor lui Merik. Dar asta se petrecea cu mulți, foarte mulți ani în urmă... Cam până prin 1958, că pe urmă și-a făcut bagajele și-a plecat. Crede-mă, dar eu

am regretat sincer plecarea precipitată a lui Merik. Dacă ar mai fi rămas numai câteva luni, aș fi pus mâna pe el...

Mihai se înnegură la această amintire și Baraban știa de ce. Pe atunci, Mihai era un tânăr ofițer plin de visuri și capturarea spionului, cu toate probele, ar fi însemnat un lucru deosebit pentru un om aflat la începutul meseriei.

— Și-acum, este tot mâna lui Merik, pedală Baraban pe o idee care se părea că-l obsedează. Indirect, și tot este amestecat.

Mihai nu-l contrazise. Și el avea această părere, pe care și-o formulase încă mai demult.

— Siclean a predat materialele lui Merbian, care, la rândul său, le-a strecurat în portbagajul mașinii lui Siclean, recapitulă Mihai, parcă pentru el, ceea ce i se comunicase telefonic și lui Baraban... Dar Merbian i-a predat o plăcuță verde, continuă Mihai și Baraban deveni atent. Cei de la tehnic ne-au avertizat că folosirea ei poate provoca un mare necaz... Siclean așteaptă numai semnalul pentru a o folosi.

— Necaz? se miră Baraban. Să-l arestăm, decise el, și atunci...

— Asta în niciun caz, îl întrerupse Mihai. Trebuie să punem mâna pe cel, sau cei care vor lua materialul din mașina lui Siclean să-l transmită mai departe.

— Dacă nu cumva tocmai Siclean o fi cel care conduce

acțiunea!

— Este posibil, admise Mihai.

— Știi că Siclean a plănuit să plece la Sinaia? Și-a luat și un concediu medical de trei zile.

— Când? sări aproape Mihai de pe scaun.

Dacă ceea ce spunea Baraban era adevărat, plecarea lui Siclean nu putea fi decât în legătură cu predarea materialului din portbagaj. Sau eu crearea condițiilor pentru ca el să fie luat de către cine trebuia.

— Sâmbătă, răspunse Baraban.

— Adică, azi!

— Da, azi după-masă, dacă nu cumva și-o fi modificat planul. O să ne comunice Matei cum stau lucrurile.

*

După-amiaza de iarnă era frumoasă. Un soare „cu dinți” făcea să scânteieze orbitor zăpada, de o parte și de alta a șoselei, iar de la Comarnic se vedeau munții, albi și ei, profilați pe cerul limpede și rece. Curățată de zăpadă, șoseaua era uscată și mașina alerga ușoară. Siclean conducea relaxat, cu capul lipit de spătar; Mirela, lângă el, privea cu încântare peisajul ce se derula prin fața parbrizului. Înăuntru era cald, radioul cânta în surdină.

— Îmi place, spuse Mirela și Siclean întoarse capul spre ea.

Îi depășiră câteva mașini ale O.N.T.[7]-ului pline cu turiști, străini probabil, care le făcură semne cu mâna.

— Ăștia au peste o sută la oră, spuse el. Habar nu au de regulile de circulație. Aleargă ca niște iresponsabili și nimeni nu se agață de ei. Ia să fac eu cea mai mică greșeală și ai să vezi. Nu unul, ci doi, trei milițieni pe capul meu... Și cu mașinile cu număr străin tot așa...

Mirela se amuza de Siclean care se... monta singur.

— Dă-i naibii! decise ea concesiv.

Și Siclean îi dădu naibii. Intrau în Sinaia. Îi surprinse forfota orașului, de parcă mii și mii de sportivi și-ar fi dat aici întâlnire; și nu numai sportivi. Trebuia să se grăbească, să nu piardă camera la hotel, chiar dacă o reținuseră telefonic. Întunericul curgea de undeva de sus, din păduri, peste oraș, leneș, devorând pâlpâirea tot mai timidă de lumină...

...Conducea Matei, în timp ce Mihai și Baraban, pe bancheta din spate, sporovăiau tot timpul. Din când în când, o comunicare laconică răsuna din radioemițător, semn că totul era în ordine...

— Numai să nu fi făcut drumul degeaba, se îngrijoră Baraban în timp ce coborau din mașină.

— O scurtă relaxare nu strică, comentă Matei.

— A dracului relaxare, spuse posomorât Baraban.

---

[7] ONT Carpați (Oficiul Național de Turism Carpați) a fost o companie hotelieră din România, înființată în anul 1936 fiind inițial o companie de stat.

Numai Mihai nu se amestecă în discuție. Bineînțeles că nu putea fi vorba de relaxare, chiar dacă presupunerile lor s-ar fi spulberat și nimeni n-ar fi venit să ia materialele din portbagajul mașinii lui Siclean.

Era frig și își îmbrăcară paltoanele.

— Știi, Matei, se adresă Mihai tânărului ofițer, Sonia a sosit ieri la prânz cu avionul.

— Sonia Wirbing? întrebă Baraban cu interes.

— În persoană, răspunse Mihai degajat.

— Păcat, făcu Matei, mi-ar fi plăcut s-o întâmpin.

— Să știi de la mine, îl necăji Mihai, Soniei nu-i plac puștii.

— Credeți că m-am gândit la ce v-ați gândit dumneavoastră?

— De ce nu, Matei?! Sonia este o femeie frumoasă.

— Dar nu ca Marta Vertulian, îl înțepă Baraban cu o amintire mai veche.

— Evident, răspunse firesc Mihai. Marta era o femeie... cum să spun eu, mai plină de draci...

— Sau Anca, algerianca! rimă fără să vrea Baraban.

— Începi să amesteci lucrurile, îi reproșă Mihai serios și Baraban nu mai insistă.

Se despărțiră. Baraban se îndreptă spre clădirea securității, Mihai și Matei spre hotelul internațional unde reținăseră cameră Siclean și Mirela.

Hotelul era plin de turiști, mai ales străini. Se vorbeau cinci-șase limbi, ca într-un modern și confortabil Turn al lui Babel; era animație, toată lumea râdea parcă întruna; un om posac, în adevăratul sens al cuvântului, s-ar fi simțit stingher. Și n-ar fi avut decât două alternative: ori să facă ce făcea toată lumea, ori să-și ia bagajele și să plece. Ba nu, ar mai fi fost o posibilitate: să se retragă într-un colț și să-și consume, de unul singur, între două pahare de vin bun, reflecțiile despre viață și oameni.

Când Siclean și Mirela coborâră în restaurant, nu se mai găsea niciun loc liber. Ușor iritat, Siclean își luă soția de braț:

— Să mergem în altă parte!

— De ce? spuse Mirela, e atât de frumos aici!... A, uite două locuri libere, făcu ea și arătă spre o masă unde se afla un bărbat împreună cu o femeie.

— E ocupat, dragă, o reținu Siclean pe Mirela, care pășise spre masă. Scrie rezervat, nu?

— Păcat...

Lui Siclean îi păru rău de tristețea Mirelei.

— Am să întreb, totuși, poate că ne primesc și pe noi.

Se îndreptă spre masă și se adresă în franțuzește, dar bărbatul clătină din cap, adică: „nu înțeleg, domnul

meu”. Atunci Siclean îi vorbi englezește și străinul se învioră. Îi răspunse și acceptă să-i primească la masa lor. Îi făcu semn Mirelei și femeia veni.

— Poate vă inoportunăm, așteptați pe cineva, se scuză în continuare Siclean. Scrie „rezervat”!

— A da, făcu străinul și culcă hârtia ce sta rezemată de o mică vază cu flori. A fost rezervată pentru mine și soția mea... Și pentru dumneavoastră, deveni excesiv de politicos străinul.

Era un bărbat cam la cincizeci de ani, robust, cu o figură de bonom ce te câștiga imediat. Avea ochi albaștri, veșnic mirați, ca de copil, și o gropiță în bărbie. Numai părut rar și albit făcea o notă discordantă cu întreaga sa înfățișare. Femeia, mai tânără decât el, era brunetă, cu o figură prelungă și buze frumos arcuite. Ochii ar fi fost și mai frumoși dacă nu ar fi fulgerat din când în când o răceală studiată, ce te ținea departe și nu te îndemna la prietenie.

Mâncau toți patru, schimbând câte un cuvânt, străinul amuzându-se copios de englezeasca Mirelei. La desert, străinul ceru voie să-și aprindă o țigară și conversația se însufleți. Arcie, mai ales, că așa se numea străinul, devenise exuberant. Lăuda vinul și femeile din România.

— Dumnezeu n-a fost prost, domnule, a orânduit lucrurile admirabil, le-a ales și pus alături cu migala

contabilului și bunul gust al artistului. Un asemenea vin nu poate fi savurat fără prezența unei romånce.

— Ne flatați, domnule, protestă de formă Siclean și Mirela îl susținu cam fără convingere.

Restaurantul strălucea de lumină, de voie bună și tinerețe. Orchestra cânta încontinuu, se dansa până la istovire. Câțiva vârstnici, însoțiți de femei tinere, se străduiau să țină pasul cu tinerețea, se zbuciumau în ritmul sacadat al melodiilor, râdeau arătându-și protezele perfecte, aplaudau nebunește strigând și ei bis, deși genunchii le tremurau sub povara anilor. Erau jalnici. Jalnici și dezagreabili, sub masca lor de donjuani hodorogiți, peste care anii lăsaseră urme vizibile. Iar ele erau frumoase, dar aveau ceva parșiv în priviri și o oarecare răutate în comportamentul lor față de istoviții lor parteneri. Arcie râdea și el văzându-i, dar nu cu râsul acuzator al puritanului, ci cu râsul omului care se distrează și atâta tot.

— Aș vrea să dansez cu doamna, spuse pe neașteptate Arcie, către Siclean. Bineînțeles, dacă și doamna, se înclină el către Mirela, dorește.

Siclean acceptă cu un surâs strâmb, iar Mirela se înroși, sau așa i se păru soțului ei. Se ridicară de la masă, amestecându-se printre dansatori, în timp ce Siclean surâdea întruna ca și cum ar fi fost grozav de încântat că Mirela dansează cu Arcie.

— Domnule Siclean, aveți o soție frumoasă și plină de spirit, spuse soția lui Arcie... Sunteți o pereche potrivită, îl complimenta ea și pe Siclean...

— Mă flatați, doamnă...

— ...Lisy...

— ...doamnă Lisy.

Femeia își îngustă pleoapele și ochii ei cenușii licăriră reci și puțin batjocoritori.

— Și chiar nu vă amintiți de mine, domnule Siclean? îl întrebă ea.

Siclean crezu că este obiectul unei glume. Ori nu auzise bine, ori femeia din fața sa băuse mai mult decât trebuie.

— Dar numele de John Merik vă spune ceva?

Siclean se dezmetici brusc. Lisy nu băuse prea mult și el auzise bine ce-i spusese. Dar de unde și până unde John Merik? Era o provocare? Cine o făcea și cu ce scop? Să nege, n-ar fi avut niciun rost.

— A, John Merik, făcu el, desigur, am lucrat la întreprinderea condusă de dânsul. Dar este atât de mult de atunci... Parcă ar fi trecut un veac...

— Nu-i vorba de el, ci de mine, spuse Lisy cu un ton care voia să pună lucrurile la punct. Chiar nu vă mai amintiți?... Sunt cumnata lui John... V-am cunoscut cândva, eram la tenis, într-o vară... Eram în trecere prin România, mă duceam la Cairo să-mi întâlnesc

logodnicul... O, nu, nu pe Arcie, pe el l-am cunoscut mai târziu, după ce am divorțat de Hers... Acum vă amintiți?

Siclean se putea considera un om cu memorie bună. Dar de Lisy, cumnata lui John, nu-și amintea. Nici de partida aceea de tenis, nici de nimic altceva care ar fi avut o legătură cât de mică cu femeia din fața sa, care culegea cu lingurița glazura prăjiturii. Confirmă, totuși:

— Da, încep să-mi amintesc, minți el senin, convins că așa cerea politețea într-un asemenea caz. Nimic nu jignește mai mult pe o femeie decât să-i spui că nu-ți mai amintești de ea. Este ca și cum i-ai spune: „Vai, cât ați mai îmbătrânit! Și ce urâtă v-ați făcut! Felicitările mele, doamnă!”

— Ești un mare mincinos, domnule Siclean, surise frumos femeia, ca și cum i-ar fi spus cine știe ce drăgălășenie. Citesc pe figura dumitale de om politicos că nu-ți mai aduci aminte de mine. De altfel, nici n-ai fi avut cum. Sunt pentru prima oară în România... Da, pentru prima oară. Te cunosc însă din descrierile cumnatului meu și din câteva fotografii din tinerețe... Te-ai schimbat puțin, dar semeni totuși. Aceeași alură, aceiași ochi, aceeași bărbie voluntară și îndărătnică... Hai, nu te supăra, să ciocnim pentru cunoștința noastră.

Lisy ridică paharul și Siclean, amețit puțin, îl ridică pe al său. Ciocni și bău însetat. Lisy își înmuie numai buzele și îl puse pe masă. Vinul negru se legăna în

paharul înalt.

*

Petrecerea se domolise și luminile restaurantului se stinseră una câte una. Câtva timp mai plutiră în holul hotelului și sus pe scări ecouri de voci, râsete, frânturi de cântece, apoi se lăsă liniștea. Siclean și Mirela se despărțiseră de Arcie și Lisy, care locuiau la un alt hotel împreună cu grupul de turiști cu care veniseră. În restaurant poposiseră la sfatul unui prieten care mai vizitase România. Așa se face că se întâlniseră, explicase Arcie la plecare. Siclean se oferise să-i conducă, dar Arcie refuzase energic și el acceptase cu o ascunsă satisfacție. Era obosit, ochii i se închideau singuri. Și Mirelei îi era somn, așa că binecuvântară amândoi refuzul lui Arcie. Lisy îi spusese lui Siclean că trebuie să-l mai vadă. De ce? Nu-i dăduse nicio explicație. Dorința ei îl indispusese pe Siclean. N-avea niciun rost să se expună, mai ales acum. Dar se gândi că, poate, era în legătură cu plecarea lui din țară. În cazul acesta se schimbau lucrurile... Se dezbrăcă și adormi numaidecât...

...Parcul din centrul orașului era pustiu, plin de zăpadă și tăcere. Dinspre gară se auzi fluierul, parcă de pasăre speriată, al unui tren. Ecoul lui pluti subțire și se pierdu spre poalele munților. O umbră traversă strada și se pierdu în parc, înfășurată de întuneric. După un

timp, o alta, grăbită, intră și ea în parc. Auzi o șoaptă și se opri. Atunci, din spatele unui copac fâșâi zăpada și el apăru.

— Ai adus?

— Da.

— Uite, cum m-am. Înțeles, și îi întinse un pachet.

Deodată, parcul parcă prinse viață și cele două umbre tresăriră. La câțiva pași numai, trei bărbați. Se auzi o voce:

— În numele legii, sunteți arestați! Și cei trei se repeziră imobilizându-i. O lanternă licări scurt și lui Matei îi scăpă un strigăt de surpriză.

— Protestez! se zbătu una din umbre.

— Fără zarvă, domnule Arcie, îl povățui Mihai. O să lămurim lucrurile și pe urmă puteți să protestați. Deși eu cred că mai bine ar fi să spuneți adevărul. Îi conduseră la mașină. Acolo îi luară în primire cei aflați înăuntru...

— Eu merg cu Matei să terminăm treaba, îi spuse Mihai lui Baraban. Ar fi bine să vorbiți cu procurorul pentru mandatul de percheziție...

— Ai mandatul de arestare la tine? îl întrebă Baraban.

— Umblu cu el de trei zile... Te-am lăsat... Hai, Matei, îl zori pe tânărul ofițer. Să-l luăm până ce nu se face ziuă. Nu de alta, dar mie nu-mi place teatrul... Deși, dacă ar fi după mine, l-aș aresta ziua, în holul hotelului,

de față cu toți... Și acolo, aș pune și translatori să explice cine e și ce a vrut să facă... Așa, să știe toți că la noi nu-i pădure pustie...

— Nu ține, tovarășe maior, spuse Matei...

— Știu măi, băiete, știu că nu ține, dar ți-am spus ce-aș face eu dacă ar... ține...

De undeva, din inima orașului, o pocnitură seacă, apoi alta și alta, și sus, pe cerul înghețat, sclipiră lumini aprinse de rachete. Ca un preludiu la sărbătoarea anului nou care era aproape. Mihai privi la florile albastre, roșii și albe cum se topeau pe obrajii cerului și dispăreau înghițite de păduri și munți și avea impresia că luminile acelea erau strânse de o mână nevăzută și uriașă pentru mai târziu. Apoi, totul încetă dintr-o dată și se lăsă întunericul, iar peste orașul plin de liniște și zăpadă, noaptea aceasta rămase ca începutul unui început, care pentru Mihai avea să fie o noapte a focurilor care ard în undeva, nevăzute de nimeni, o noapte a focurilor ce purifică totul și toate, a focurilor ce trebuie păzite ca să nu le poată stinge cineva.

40

După ce fusese arestat, Arpad Siclean nu mai scosese un cuvânt.

— Comiteți o mare eroare, de care veți da socoteală. Nu mai vorbesc nimic decât în prezența avocatului, spuse Siclean.

Acum, „Fiatul” lui Siclean, condus de Matei, înghițea kilometru după kilometru, cu o asemenea viteză, încât Mihai îl bătu ușor pe umăr.

— O să vă plătim benzina și uzajul mașinii, domnule Siclean. Și o să răspundem, după lege, pentru eroare... Dar nu cred că va fi cazul, completă Mihai răspunsul pe care îl datora lui Siclean.

Începu să se lumineze când se apropiau de oraș. Străbătură în goană străzile încă pustii și opriră în fața clădirii securității. Baraban îl aștepta împreună cu procurorul Toma, somnoros, mestecând cu nădejde o chiflă pe care o luase în fugă de-acasă...

— Am mandatul la mine, spuse Toma, să nu mai pierdem timpul. Luați-o înainte. Venim și noi cu mașina tovarășului maior Baraban.

În câteva minute, ajunseră în fața locuinței lui Siclean. Deschiseră porțile și, în timp ce Matei gara „Fiatul”, Siclean urmat de procuror, Mihai și Baraban, intră în casă.

— Am telefonat tovarășului colonel la București, îi spuse Baraban lui Mihai, luându-l deoparte... L-am sculat din somn, dar n-am avut ce face. Trimite după arestați imediat. Până la prânz, cred c-o să-i avem pe toți

la un loc...

Să terminăm cu percheziția, că nu mai știu cum mă cheamă.

Procurorul Toma se lovi cu palma peste frunte.

— Mai avem nevoie de un martor, spuse el și Mihai se uită disperat la procuror: „De unde dracu' să-l scot acuma?!" Privi la ceas: trecuse de șapte. Trebuia să găsească o soluție.

— Tovarășe maior, se adresă Matei lui Baraban, intrând în casă ca o furtună, a sosit mașina domnului Siclean de la Institut. Ce facem?

Siclean se întoarse mirat spre Matei: „Ce căuta Aristotel cu mașina? Doar îi spusesem să vină joi!... Sau am avut impresia că i-am spus... Nu, nu mai știu nimic.

— Cheamă-l înăuntru, spuse Mihai răsuflând ușurat. Avem și martor. Este bun acesta, tovarășe procuror?

— Ca oricare altul, ridică din umeri procurorul Toma.

Și Aristotel fu chemat să asiste la percheziție.

Intră stingherit, cu căciula în mână și, când auzi despre ce este vorba, îl căină pe șeful său.

— Ce s-a întâmplat, tovarășe director?

Siclean îi evită privirea și nu-i răspunse. Aristotel deveni mai curios.

— Cum naiba ați înghidonat-o? Asta-i bafta mea, să rămân orfan... Mă duc înapoi la taximetre.

Pe Mihai îl pufni râsul, dar se abținu. Procurorul îi

risipi sever verva:

— Vă rog să asistați în liniște la percheziție. La urmă, va trebui să semnați procesul verbal.

Începură percheziția. Când ajunseră la casa de fier, Siclean se codi puțin înainte de a da cheile. Procurorul o deschise și începu s-o golească de hârtiile și dosarele aflate înăuntru. Scoase și o cutie de ebonit pe care o puse pe masa de lucru a lui Siclean. Deasupra ei, un plic pe care procurorul îl pipăi între degete. Îl deschise și pe cristalul biroului căzu o plăcuță verde din metal, perforată parcă la voia întâmplării. Siclean o privi cu ochi tâmpi și se lăsă să cadă pe un fotoliu. Simți la spate ceva, duse mâna și dădu de servieta neagră. O luă și o împinse deoparte, cu silă și dușmănie parcă.

— Scrieți, scrieți, dictă procurorul. Un casetofon marca... n-are marcă, constată el. Deci, un casetofon din ebonită neagră cu o casetă; o plăcuță metalică verde, perforată, un CEC în valoare de...

Siclean nu mai auzea nimic. Glasul procurorului îi venea la ureche tot mai îndepărtat și cuvintele se estompau unul câte unul. Vedea numai ochii lui Aristotel cum încercau să-i surprindă privirea cu o insolență care îl biciuia îngrozitor.

Arcie continua să facă tărăboi. Amenința, cerea explicații și solicita să i se permită să ia legătura cu ambasada țării sale.

— De ce să amestecăm ambasada în murdăria asta?

Arcie îl privi pe colonelul Arghir cu impertinență.

— Cred că nu cunoașteți suficient de bine limba țării mele, altfel nu-mi pot explica folosirea acestor invective...

— Destul de bine ca să știu ce înseamnă cuvântul murdărie... Așa numim noi spionajul: murdărie, crimă murdară...

— Probe, domnule colonel, probe, se încordă pe scaun Arcie. Nevinovații săi ochi de copil scânteiau acum de furie. Și Arcie nu mai păstra nimic din înfățișarea sa de bonom.

— Recunoașteți că v-au fost înmânate în parcul din Sinaia aceste benzi pentru casetofon? îl întrebă Arghir arătându-i cele șase casete rânduite în fața sa.

— Da, și ce-i cu asta? rânji obraznic Arcie.

Colonelul nu-i răspunse. Scoase din biroul său un casetofon, introduse o casetă și apăsă pe un buton. Pe fruntea lui Arcie apărură broboane de sudoare. Dar când din difuzor se răspândiră sunetele unei melodii românești, ochii începură să-i strălucească iar, și se lăsă pe scaun într-o atitudine arogantă de așteptare.

— De când muzica populară constituie un secret în

țara dumneavoastră? întrebă el batjocoritor. Colonelul nu-i răspunse. Opri casetofonul și apoi introduse printr-un orificiu o plăcuță metalică. Apăsă din nou pe buton. Și în birou se auzi limpede o voce de bărbat cum explica ceva în termeni tehnici și dădea formule ca și cum ar fi ținut o lecție...

Obrazul drept al curajosului Arcie începu să tresară într-un tic nervos și rosti cu greutate:

— Asta nu mi-aș fi imaginat, domnule colonel...

— Mai rămâne să ne explicați problema cu pașaportul, domnule Arcie, îi ceru Arghir oprind casetofonul.

Uluit încă, Arcie clătină din cap:

— Acum nu pot. Credeți-mă! mai târziu, vă rog.

Arghir apăsă pe un buton și ceru ca arestatul să fie scos din biroul său.

Cu Marius Merbian a avut mai mult de furcă. Fusese arestat în timp ce se înapoia acasă, după ce ridicase un plic de la post-restant. Uluiala lui a fost mare când printre cei care l-au arestat l-a văzut și pe căpitanul Vâlsan.

— Cred că-i o glumă, căpitane, a spus Merbian încercând să râdă.

— Ei, glumă, doar știți că eu nu mă țin de farse. Joc cu cărțile pe față, cum se spune. V-am zis că sunt căpitan?

Sunt căpitan. Dumneavoastră însă ați căutat să mă cam trișați, domnule contabil. Dar știți că trișorii sunt prinși în cele din urmă. Ca și în cazul dumneavoastră, de altfel.

Merbian n-a protestat, nu i-a amenințat, dar când a fost adus în fața colonelului Arghir, a început să nege totul. A trebuit să i se pună în față probă după probă ca să mărturisească. La urmă, colonelul i-a spus:

— Cred că nu vă mai așteptați la vreo circumstanță atenuantă, domnule Merbian.

Împăcat cu soarta, Merbian l-a privit liniștit:

— La vârsta mea, nici nu știu la ce mi-ar mai fi folosit, domnule colonel.

După câteva zile, au început confruntările. În vreme ce Siclean căuta să arunce totul în spatele lui Merbian, acesta din urmă îl privea cu silă.

— Degeaba, domnule Siclean, oricâte aș lua eu, tot îți mai rămân și dumitale suficiente, i-a replicat el la un moment dat. Colonelul n-a intervenit decât atunci când Siclean, depășind măsura, a început să-l insulte pe Merbian.

— De la cine primeai dispoziții? îl întrebă colonelul pe Siclean.

— De la dânsul, spuse Siclean arătând spre contabil, evitând parcă să-i pronunțe numele.

— Și dumneavoastră? îl întrebă pe contabil.

— V-am mai spus, domnule colonel. Mi se scria la post-restant, cifrat, bineînțeles, și eu îl anunțam pe domnul Siclean.

— Cine vă scria?

— Vă repet: nu știu. Am crezut, la un moment dat, că domnul Siclean inventase acest joc. Nici acum nu pot să bag mâna în foc.

— Minte! sări de la locul său Siclean și Arghir îl rugă să se potolească.

— Ei bine, spuse Arghir, am să vă prezint pe șeful dumneavoastră, și Arghir apăsă pe un buton.

Arestații auziră ușa deschizându-se în spatele lor și pași.

— Vă puteți întoarce, domnilor, le spuse colonelul și cei doi se întoarseră.

— Imposibil, urlă aproape Siclean în timp ce Merbian privea uimit fără să scoată un cuvânt.

În fața lor se afla Mirela. Dar parcă era alta, nu așa cum o cunoscuse fiecare din ei. Încruntată, cu o privire rea, gata să facă un salt, ca un animal de pradă.

— Ba da, Arpad, acesta-i adevărul, spuse Mirela tăios.

În birou intrase și Mihai. Colonelul îi arătă un scaun lângă el.

— Deci acesta este casetofonul, nu? spuse colonelul... Și aceasta este plăcuța roșie. O introduceați în acest orificiu și începeați să reproduceți documentele secrete.

Așa este, domnule Siclean "... Bun, făcu Arghir... Pe bandă se înregistrau însă numai simple semnale fără sens. Nu?... Deci casetofonul avea ceva, ca un ordinator... Apoi, pentru siguranță, ați imprimat muzică populară. Descifrarea urma să se facă dincolo, cu un alt casetofon cu ordinator... Nu?... Dar noi am făcut acest aparat... Nu mă pricep la tehnică, dar băieții noștri mi-au spus că e simplu ca oul lui Columb... Așa. Acum să introducem plăcuța verde, care n-a mai apucat să fie folosită...

Colonelul o introduse în casetofonul confiscat din casa de fier a lui Siclean și începu să manevreze butonul. Răsuflând zgomotos, Merbian sări de la locul său.

— Nu, domnule colonel, sărim în aer. Apoi căzu istovit pe scaun.

Deci colonelul aflase cine fusese cu ideea: Merbian. El voise să-l ucidă pe Siclean ca să dispară orice urmă. Așa cum încercase să-l suprime și pe Vasile Grigoran.

La strigătul contabilului, și Siclean și Mirela îl priviseră uimiți, ca pe un nebun.

— Nervii, domnule Merbian, nervii. Au început să vă cam lase... Așa se întâmplă în meseria de spion, dacă nu știi când să te oprești.

Ordonă ca Siclean și contabilul să fie scoși și să rămână numai Mirela.

— Deci așa stau lucrurile, doamnă, spuse Arghir.

John Merik v-a căutat înainte de a vă căsători... Și-acum să ne spuneți ce era cu pașaportul pe numele Edviga Barithwet pe care vi l-a dat Arcie în parcul din Sinaia... Am verificat, doamnă. În grupul de turiști se afla o doamnă cu acest nume... Evident, îi lipsea pașaportul...

— Domnule colonel, nu văd de ce mă mai întrebați pe mine când este atât de simplu de dedus. Lucru pe care sunt convinsă că l-ați și făcut... Vreți cumva mărturisirea mea?... La urma urmei, ce mai contează, spuse indiferentă Mirela. Am vrut să plec din țară. Chiar a doua zi. Aveam și biletele de tren cumpărate... Vă gândiți de ce n-am așteptat să plec cu Arpad? Era un naiv, domnule colonel; n-avea nicio șansă. Și-apoi, nu țineam cu tot dinadinsul să mai fiu cu el. Voiam să respir, domnule colonel. Arpad nu era un soț rău, dar nu-i plăceau distracțiile. Era un fricos, un laș aproape, un om care... Dar nu-i frumos să... Mă rog, asta-i, domnule colonel.

Mirela se opri și ridică din umeri. Mihai o privi un timp în tăcere și apoi se ridică cerând permisiunea colonelului.

— Aș avea și eu o întrebare.

— Poftim! îl invită colonelul.

Mirela se întoarse curioasă spre tânărul ofițer care o măsura fără grabă.

— Spuneți-mi, doamnă, l-ați iubit vreodată pe soțul

dumneavoastră?

Mirela înfruntă un timp ochii verzi ai lui Mihai, apoi își feri privirea într-o parte.

Și Mihai se așeză din nou pe scaun. În buzunar foșni o hârtie. Era ultima scrisoare pe care o primise de la Anca.

Arghir își aprinse o țigară și privi absent pe fereastră de parcă s-ar fi aflat singur, numai el, cu gândurile lui. În birou alerga liniștea. Mirela se uita la Mihai curioasă și parcă întrebătoare. Vru să mai spună ceva, dar renunță. Ce rost ar mai fi avut? O rafală de vânt făcu să vibreze ușor ferestrele, ca și cum cineva ar fi atins în treacăt un instrument nevăzut și ciudat. Și Mirela se strânse în ea. Înfrigurată, deși în încăpere era cald. Dar ceva se zbătea în ea ca o părere de pasăre, sau ca o presimțire molatecă și persistentă.

— „De ce? De ce?” i se păru Mirelei că aude glasul omului din fața sa. Dar Mihai nu vorbise. Numai ochii săi verzi continuau să întrebe la nesfârșit.

-= sfârșit =-

Lei 5,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

„Fiatul" vișiniu ieși din parcul Snagov și coti spre dreapta. Ajuns la șosea se întinse la drum spre Ploiești. Nu trecu mult timp și apăru o motocicletă, care porni pe urmele „Fiatului" luînd pieptiș vîntul ce sufla din față zbicind șoseaua de ultimele petice de apă presărate din loc în loc. „Fiatul" merse un timp mai tare, apoi încetini, rulînd pe banda a doua.